

Chuyển Công Thành Thủ

Contents

Chuyển Công Thành Thủ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	76
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	91
29. Chương 29	95
30. Chương 30	97
31. Chương 31	100
32. Chương 32	102
33. Chương 33	105
34. Chương 34	109
35. Chương 35	112
36. Chương 36	114
37. Chương 37	117
38. Chương 38	120
39. Chương 39	122
40. Chương 40	125

Chuyển Công Thành Thủ

Giới thiệu

Thể Loại: công chuyển thụ, tráng công tráng thụ, cao H, hài bựa. Edit: GuBeta: TNĐường Văn Minh vốn là một trai t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cong-thanh-thu>

1. Chương 1

Đường Văn Minh từng là ‘1’ khiến cho phần lớn các tiểu thụ theo đuổi như đuổi vịt. Thề có ‘cây dưa chuột’ cương trực ngay thẳng này làm chứng, hắn từ trước tới nay đều tự nhủ: một ‘thợ làm vườn’ như mình phải có trách nhiệm tưới tắm cho đóa hoa của các tiểu thụ, đứng giữa một rừng hoa chưa bao giờ dừng lại vì ai. Không sai, hắn chính là một kẻ phong lưu đa tình, là sứ giả trời cao phái xuống cứu vớt linh hồn cho các tiểu thụ cơ khát.

Hắn vẫn đinh ninh như vậy thẳng đến một ngày, khi hắn đang cùng một tiểu thụ điên loạn đảo phương sắp đến cao trào, tiểu thụ một cái đảo người cười lên bụng hắn, tư thế “cưỡi ngựa” này Đường Văn Minh từng làm không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều rất phấn khích, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Không biết có phải là do tiểu thụ kia quá hưng phấn hay cục hoa cậu có thiên phú dị bẩm, sau khi lên xuống pháp phòng vài lần đột nhiên đối phương hung hăng ngồi xuống. Đường Văn Minh cảm giác như bị quất một roi cực mạnh, thân thể hắn kịch liệt uốn lên, trước mắt bỗng tối sầm, bất tỉnh ngay tại chỗ, tiếp đó lại bị đau đớn kịch liệt kích thích tỉnh dậy.

Tiểu thụ ngồi trên bụng hắn sắc mặt trắng bệch, một tiếng “răng rắc” thanh thúy vang lên cùng với vật đang trong cơ thể kia vận vẹo không bình thường, Đường Văn Minh không ngừng trợn mắt, cảm giác lần này xảy ra chuyện không hay.

Đường Văn Minh đau đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, cái gì cũng nói không nên lời, mỗi lần hít thở là một lần đau đớn tột cùng, hắn chưa từng trải qua đau đớn đáng sợ như vậy, có khi phụ nữ sinh nở cũng chỉ đau đến thế là cùng.

Tiểu thụ kia chậm rãi từ trên người hắn đứng lên, “qua qua” trong bụng đạo trượt ra, động tác này lại khiến hắn ngất xỉu một lần nữa.

Nhìn thứ đó của Đường Văn Minh vận vẹo, tiểu thụ khóc không ra nước mắt, cậu lấy di động bấm dãy số 120.

Thời điểm Đường Văn Minh tỉnh lại người đã trong bệnh viện, tiểu thụ kia thì chẳng thấy đâu, chung quanh chỉ có bác sĩ và y tá. Một vài y tá thấy hắn tỉnh đều nhìn hắn một cách ái muội khiến Đường Văn Minh có một loại dự cảm bất thường.

Hắn run run rẩy rẩy hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, em bị làm sao vậy?”

Bác sĩ tuổi tầm trung niên đẩy đẩy gọng kính, mặt rất chăm chú nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Khoang xốp* bị gãy, nhưng không sao, giải phẫu rất thành công, từ giờ cậu phải tĩnh dưỡng thật tốt mới sớm ngày bình phục khỏe mạnh được.”

Nghe các ý tá cố gắng đè thấp tiếng cười, Đường Văn Minh phi thường muốn khóc, hắn lắp bắp hỏi bác sĩ: “Bác sĩ.. về sau em còn có thể sinh con không?”

“Ha ha ha! Phì!”

Các y tá thật sự không nhịn nổi nữa bật cười thành tiếng, Đường Văn Minh đỏ mặt, tuy có chút mất mặt nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của hắn, hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Phỏng chừng vị bác sĩ này cũng bị phản ứng ngược ngách của Đường Văn Minh làm cho tức cười, sắc mặt khá hơn một chút, giọng nói chứa đầy ý cười: “Còn phải xem mức độ khôi phục của cậu như thế nào đã, chỉ cần cậu phối hợp điều trị, sau khi khỏi muốn sinh vài đứa cũng không thành vấn đề.”

Nghe được lời này Đường Văn Minh nhất thời an tâm, hân hoan: “Bác sĩ cứ yên tâm, em sẽ phối hợp điều trị thật tốt.”

Sau đó Đường Văn Minh cứ như vậy vượt qua ba tháng sống không bằng chết, hân không dám nói với người nhà hay bạn bè, chỉ thuê người đến chăm sóc mình. Ba tháng sau kiểm tra lại, bác sĩ rút cuộc cũng nói hân bình phục, Đường Văn Minh vui vẻ thiếu điều nhảy cẫng, mỗi lần bôi thuốc là một lần xấu hổ, đi tiểu thì thống khổ, tháng ngày đáng sợ như thế rút cuộc cũng trôi qua, hân lúc ấy có cảm giác như ông trời cổ tình làm khó dễ mình.

Ba tháng cấm dục, Đường Văn Minh cảm thấy bây giờ rất thích hợp để ăn mừng, hân đặc biệt chọn một quán bar vắng vẻ tìm đối tượng. Hẹn đêm lần trước gặp tiểu thụ khiến hân gây ‘dư’, hân sẽ không bao giờ tới nữa, may mà đêm đó hai người bọn họ đều không trao đổi danh tính, bằng không không biết hân sẽ trở thành tâm điểm trò cười thế nào nữa!

Đường Văn Minh rất nhanh liền thông đồng với một tiểu thụ da trắng mảnh mai, eo nhỏ uốn éo làm hân trực tiếp cứng rắn. Hai người ôm eo sờ soạng trong quán, chẳng mấy chốc đã khơi dậy dục hỏa, bọn họ tìm đến một khách sạn gần nhất, vừa vào phòng hai người liền lăn thành một cục.

“Qua qua” của Đường Văn Minh ba tháng chưa xung trận, nhanh chóng dựng thẳng lên. Có điều hân chưa kịp âm thầm vui sướng vì mình vẫn giữ được phong độ thì địa phương bị gây lần trước mơ hồ đau đớn từng cơn. Không đợi hân kiểm tra, tiểu thụ kia đã thoát đồ, trần trụi nhào tới.

Tiểu thụ sờ sờ dưa chuột của Đường Văn Minh, nhìn qua rất vừa lòng, cúi đầu muốn ngậm lấy. Hành động này vốn làm đối phương rất thoải mái, nhưng khi tiểu thụ vừa ngậm thứ kia vào, Đường Văn Minh cảm giác phía dưới khẽ giật, cơn đau buốt lên tận trán, đau đến mức khiến hân rét run.

Đường Văn Minh đẩy tiểu thụ ra, đỡ lấy “qua qua” của mình, giận dữ nói: “Sao cậu cắn tôi?!”

Tiểu thụ trở mặt nhìn hân, có chút mơ hồ hỏi: “Em không cắn nha, em chỉ liếm liếm.”

“Thế tại sao lại đau như vậy?” Đường Văn Minh vẻ mặt khó tin.

“Làm sao em biết?”

Tiểu thụ kia trong lòng bốc hỏa, trước giờ làm gì có tiểu công nào đối xử với cậu như vậy? Quanh con phố này cậu là người có kỹ xảo khẩu giao tốt nhất, người này cư nhiên hoài nghi cậu khẩu kỹ không tốt? Không thể nhận được nữa! Mẹ nó, ông đây không thêm hân hạ nữa!

Đường Văn Minh sờ sờ “qua qua” của mình, chỗ đó còn ửng ửng cảm giác đau nhói, nhưng trên bề mặt da lại không có bất cứ dấu răng nào, lẽ nào tên kia thực sự không cắn “Qua Qua” hân thật? Thế tại sao lại đau như vậy? Cảm giác đau này so với ba tháng trước giống nhau như đúc, mới ngấm lại thôi đã làm hân một trận lạnh run ròi.

“Hừ!” Tiểu thụ kia bắt đầu mặc quần áo, vẻ mặt lãnh ngạo giữa đầu dùng lỗ mũi nhìn hân: “Anh có bệnh phải không? Có bệnh thì sớm đi chữa đi, đừng ra ngoài gieo họa cho người khác.”

Nghe vậy, Đường Văn Minh tâm tình vốn không tốt lại càng tá hỏa hơn: “Cậu nói gì vậy? Cậu mới có bệnh!”

“Hừ! Bệnh cái con khỉ, được tiểu thụ xinh đẹp khả ái như tôi khẩu giao tiểu công khác sớm đã chân mềm nhũn rồi, anh không có cảm giác đã đành, lại còn thấy đau, nực cười! Thế này mà đòi làm công? Thôi cứ giống tôi dâng cúc hoa cho người khác đi!”

“Cậu nói cái gì?!”

Đường Văn Minh triệt để nổi giận, nhưng hân sẽ không động tay động chân với tiểu thụ, tức giận không chỗ phát tiết chỉ có thể trừng mắt nhìn người ta. Tiểu thụ kia thấy hân như vậy thì hừ lạnh một tiếng kiêu ngạo bỏ đi.

Đường Văn Minh suy sụp ngồi trên giường, nhìn “qua qua” đã ngủ yên, sâu sắc hoài nghi có phải bản thân vẫn chưa khỏi hẳn hay không!

Ngày hôm sau Đường Văn Minh đến bệnh viện kiểm tra lại một lần, bác sĩ nói hẳn khôi phục rất tốt, về phần tại sao sau khi cương lại có cảm giác đau có lẽ thuộc về vấn đề tâm lý, đề nghị hẳn đi gặp bác sĩ tâm lý.

Vì thế hẳn đi tìm bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói là do tâm lý hẳn có vấn đề, muốn khắc phục thì phải chiến thắng nỗi sợ hãi từ nội tâm, như vậy mới có thể khôi phục khỏe mạnh.

Đường Văn Minh cẩn thận nghe theo lời bác sĩ căn dặn, thử lại vài lần, lúc cương lên không có vấn đề gì, thế nhưng nếu muốn thâm nhập vào sâu trong tiểu thụ một chút, “qua qua” lại đau đớn báo động như đồng hồ báo thức, làm hẳn không tài nào tiếp tục được nữa. Càng làm hẳn uể oải hơn là tự mình động thủ “qua qua” cũng có ý kiến, lên xuống mấy cái là đau, triệt để làm hẳn sụp đổ.

Hẳn lại đi gặp bác sĩ, bác sĩ trầm mặc một lát, đề nghị hẳn thử dùng thuốc (kích thích). Nghe vậy hẳn liền xoay người đi về, chẳng lẽ kiếp này hẳn phải uống thuốc qua ngày sao? Không thể nhẫn nhịn! Chút tự tôn của đàn ông không cho phép hẳn làm như thế.

“Lang băm, đều là lang băm!”

Sau khi đau khổ vùng vẫy hơn nửa năm, Đường Văn Minh rốt cục đầu hàng. Dựa vào sinh lý hẳn có thể cương nhưng vấn đề tâm lý lại làm hẳn liệt dương, đây là cái đạo lý gì vậy? Còn có thiên lý nữa hay không? Không công bằng!

Hẳn muốn trả thù xã hội! Dựa vào cái gì chỉ mỗi mình hẳn có dựa lại không thể dùng, có cục không thể nhập, còn các tiểu công khác thì hằng đêm đều cùng các tiểu thụ vui vẻ khoái hoạt? Hẳn không cam tâm, loại chuyện này không thể để mình hẳn chịu đựng!

Nói làm liền làm, Đường Văn Minh vì xúc động nhất thời đã triển khai kế hoạch trả thù xã hội, đầu tiên hẳn phải tìm một tiểu công kinh nghiệm đầy mình để khai bao.

Lần đầu của hẳn bởi vì kỹ thuật không thành thạo nên làm đau tiểu thụ, bị người ta đạp xuống giường, kinh nghiệm rõ mòn một trước mắt, hẳn tuyệt đối không để bản thân chịu loại ủy khuất này. Lần đầu tiên của hẳn nhất định phải là một tiểu công kinh nghiệm phong phú, tay nghề cao siêu. Nếu thuận lợi, hẳn không những không phải chịu đau đớn mà còn thuận tiện xử luôn tiểu công kia, cho tên đó trải nghiệm cảm giác thống khoái khi “qua qua” bị bẻ gãy một phen, ha ha ha ha! Xem mấy người còn ôm tiểu thụ nữa không, xứng đáng!

Về phần chướng ngại tâm lý từ công chuyển thành thụ gì đó không nằm trong phạm vi suy xét của hẳn, “qua qua” đã không thể sử dụng, còn để ý một đóa cúc hoa làm gì?

Đường Văn Minh tâm lý bất tri bất giác trở nên vẩn vơ, mà hẳn cũng chẳng thèm để ý, đều thành thái giám rồi còn để ý tâm lý vẩn vơ làm quái gì!

Ông đây thế phải bẻ gãy tất cả dựa chuột trong thiên hạ này!

2. Chương 2

Đường Văn Minh sau khi xác định được hướng đi, sàng lọc được vài ‘1’ trong quán, cuối cùng quyết định chọn Phương Dịch. Đối với Phương Dịch người này hẳn từng nghe qua, nghe nói những ai từng được trải nghiệm thân dưới của người này không một ai là không tán thưởng đối phương thủ nghệ cao siêu, đối phương cũng chưa dừng chân vì ai, về điểm ấy Đường Văn Minh rất tán đồng, là một ‘1’ tận tâm, tuyệt đối không thể chỉ phục vụ một tiểu thụ.

Hẳn nghe ngóng tin tức biết Phương Dịch thường hay tới quán bar này, quyết định tối thứ bảy sẽ tới kiếm người. Ngày hôm đó hẳn dành nguyên cả buổi chiều để trang điểm, nhìn chính mình trong gương khí chất anh tuấn, Đường Văn Minh thiếu chút nữa nước mắt chảy ròng ròng.

Một tiểu công ngon lành như mình tại sao đưa chuột lại không dùng được chứ hả? Biết bao nhiêu tiểu thụ bởi vậy mà mất đi nguồn suối tưới tắm, hẳn đúng là nghiệp chướng nặng nề mà.

Quả nhiên như Đường Văn Minh suy nghĩ, hẳn vừa vào quán liền có vài tiểu thụ quảng cho hẳn ánh mắt ái muội, cho dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, hẳn thiếu chút nữa không nhịn được đồng ý, may mà hẳn nhanh chóng tìm lại được mục tiêu đêm nay đến đây.

Lấy di động ra đối chiếu ảnh chụp bạn hẳn gửi với người thật một phen, chính xác là người này, sau khi xác định không nhận nhầm người, hẳn chẳng kiêng nể gì đánh giá đối phương.

Phương Dịch đang ngồi tựa ở quầy bar nói chuyện với một tiểu thụ, ngón tay chậm rãi vuốt ve ly rượu trong tay, thỉnh thoảng cười với tiểu thụ một cái, ánh mắt kia giống như muốn lột sạch trần trụi tiểu thụ ra vậy. Một chân anh giẫm lên chân ghế, chân kia gập lại gác lên chỗ dựa, tiểu thụ dường như bị anh cuốn lấy trắng trợn tuyên ngôn chủ quyền.

Rất tuyệt nha, tiểu công nào không có ý thức địa bàn lãnh thổ tức là không phải tiểu công tốt. Đường Văn Minh sờ sờ cằm, độ hài lòng đối với mục tiêu lại tăng thêm một nấc. Hẳn nhìn tiểu thụ eo mềm nhũn khe thở dài, tiểu thụ này đêm nay không có số hưởng rồi, bởi vì đêm nay hẳn muốn bẻ gãy dưa Phương Dịch.

Đường Văn Minh đi qua vỗ vỗ bả vai tiểu thụ, không thèm để ý đến ánh mắt nguy hiểm của Phương Dịch, hẳn lộ ra một nụ cười hoàn mỹ ôn nhu nói với tiểu thụ: “Bé con đi tìm người khác đi, Phương Dịch đêm nay là của anh.”

Tiểu thụ sững sốt nhìn hẳn, còn tưởng hôm nay mình vận khí tốt, được hai tiểu công bánh bao đồng thời coi trọng, không ngờ anh đẹp trai đến sau này lại kêu cậu tránh ra, còn nói Phương Dịch là của hẳn, nhìn kiểu gì cũng thấy người này toát ra mùi công nha.

Phương Dịch có chút kinh ngạc nhìn Đường Văn Minh, cũng không can hẳn.

“Đi đi.” Đường Văn Minh sờ cằm tiểu thụ, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói.

Giọng nói từ tính khiến tiểu thụ run rẩy, vành tai phấp phồng, tim đập bình bịch, ngẩng đầu thấy Đường Văn Minh đang cười cười nhìn mình. Tuy trong lòng không tình nguyện nhưng cậu vẫn nhường lại vị trí, cậu kéo cổ áo Đường Văn Minh, dùng giọng điệu nũng nịu nói: “Hôm nay coi như xong, lần sau nhớ đến tìm em nha, em là An An.”

“An An.” Đường Văn Minh cúi đầu liếm liếm vành tai tiểu thụ, tay nắn bóp mông cậu. An An lập tức nhuỷên luôn trong lòng hẳn, đôi mắt ướt sũng nhìn hẳn, thấy cảnh tượng này Đường Văn Minh thiếu chút nữa cứng rần, nhưng hẳn còn nhớ rõ mục đích của mình, vỗ vỗ bả vai An An: “Ngoan, đi đi.”

Khóe miệng Phương Dịch nhếch lên, nhìn hai người bọn họ tán tỉnh trước mặt mình, trong lòng hiếu kỳ không biết Đường Văn Minh rốt cuộc tìm mình có chuyện gì, là tới khiêu khích sao? Anh nhớ rõ mình chưa từng đắc tội người này.

An An lưu luyến không muốn đi, trước khi đi còn nhìn thoáng qua Phương Dịch, thấy anh đối với việc cậu sắp đi không tỏ thái độ gì, đành cắn môi rời đi.

Đường Văn Minh ngồi xuống cạnh Phương Dịch, sờ sờ cổ, cũng không nhìn Phương Dịch, cứ như thế vài phút mới ngẩng đầu lên nhìn đối phương. Phương Dịch này đúng là đẹp trai, mặt mũi nhìn gần chẳng khác gì người mẫu trên TV, rất hấp dẫn.

Đường Văn Minh ho nhẹ một tiếng: “Phương Dịch.”

“Là tôi.” Phương Dịch cười nhìn hẳn: “Cậu là ai?”

“Anh không cần biết tôi là ai.” Đường Văn Minh cũng cười nói: “Anh đêm nay cần một bạn giường, mà tôi là một lựa chọn rất tốt.”

“Phải không?” Phương Dịch có chút buồn cười nhìn hẳn, thấy sắc mặt hẳn thực sự nghiêm túc không giống như đang đùa giỡn, trong lòng nhất thời kiêu kỳ, hỏi: “Nhìn cậu không giống loại hình vận vẹo thất lưng như An An, cậu xác định tôi có hứng thú?”

Đường Văn Minh ghé sát bên tai Phương Dịch, đề thấp âm thanh: “Mặt sau của tôi là lần đầu tiên, thể nào, anh không có hứng thú bóc tem sao?” Hắn nói xong liền lùi ra xa, nhàn nhã nhìn Phương Dịch.

(TN: QT ghi là “...hứng thú khiêu chiến” mà thằng bựa này nó dịch là “bóc tem”, nó bảo tại truyện này bựa nên nó cho bựa luôn =]] ai đọc Qt rồi đừng bắt lỗi nha hia hia)

Phương Dịch ánh mắt lóe lóe, trên dưới đánh giá hắn giống như đang định giá một món đồ khiến hắn cả người không thoải mái, Đường Văn Minh phải dùng hết sức lực toàn thân mới ngăn được bản thân không nhào lên cho cái người này một đấm giữa mặt.

Qua hồi lâu, Phương Dịch rốt cuộc đánh giá xong, một ngụm uống sạch ly rượu, anh đứng dậy nhìn xuống Đường Văn Minh: “Tôi rất có hứng thú.”

Đường Văn Minh cũng đứng lên, hắn phát hiện mình thân cao 1 mét 81 vậy mà đứng trước mặt Phương Dịch vẫn còn thấp hơn nửa cái đầu, phát hiện này khiến hắn bất giác nhíu mày.

Phương Dịch thấy thế nhướn mày cười khê, nụ cười có chút phóng dăng khiến anh bớt đi một phần khí chất nho nhã, lại thêm một chút vô lại.

“Sao thế? Sợ.”

Đường Văn Minh trào phúng lườm Phương Dịch, cũng không trả lời, xoay người đi ra ngoài. Phương Dịch nhìn theo bóng dáng hắn cười cười, đi theo.

Đường Văn Minh vừa vào phòng liền bị Phương Dịch đề lên cửa, hắn theo bản năng đẩy ra nhưng bị đối phương áp chế, khí lực Phương Dịch so với hắn lớn hơn nhiều, cách lớp áo khoác cũng có thể sờ được cơ bắp rắn chắc.

Người này so với hắn cao hơn, dáng người so với hắn cường tráng hơn, khí lực cũng lớn hơn, Đường Văn Minh không biết nên cao hứng vì chọn được một tiểu công ung ý hay nên lấy làm xui xẻo vì bị người khác áp chế.

Phương Dịch cúi đầu tại cần cổ hắn hít ngửi, thấp giọng cười hỏi: “Đã tắm qua?”

“Vô nghĩa! Anh ra ngoài không tắm sao?” Đường Văn Minh dùng sức quẩy người một cái, đưa tới Phương Dịch càng dùng lực kìm hãm, trong lòng khó chịu, biểu tình trên mặt cũng không tốt đẹp gì, thái độ lại càng kém, giọng điệu không che giấu được ý châm chọc.

Phương Dịch tại phần cổ lộ ra của hắn liếm liếm, cảm nhận được cơ thể người trong ngực mình run run một chút thì không khỏi cười thầm, lại gần bên tai hắn thở dài: “Không biết đằng sau đã rửa chưa?”

“Không phải cậu nói đây là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm sao? Muốn tôi giúp cậu rửa không?” Phương Dịch nói xong, tay dời xuống xoa xoa mông hắn.

“Anh yên tâm đi, tuyệt đối rửa sạch thơm tho rồi, đảm bảo khiến ngài hài lòng.” Đường Văn Minh ngả ngón cười.

“Ồ?”

Phương Dịch mút mát cổ hắn, thân thể dán vào càng gần, tay cọ xát eo hắn, hơi thở ấm áp của đàn ông gần trong gang tấc. Phương Dịch chuyển từ mút sang cắn, sau gáy truyền đến một trận tê dại cùng đau đớn, Đường Văn Minh nhịn không được đẩy người ra.

Đường Văn Minh thật sự không quen tư thế như vậy, trước nay chỉ có hắn ôm tiểu thụ vào ngực, nào có bị người đặt ở trong lòng thế này? Đương nhiên lúc nhỏ không tính.

“Buông ra!”

Ngay khi bàn tay của Phương Dịch vén vạt áo thò vào bên trong sờ nắn, Đường Văn Minh rút cục nhịn không được quát lên.

Phương Dịch “chật” một tiếng buông hần ra, lùi về phía sau một bước nâng cằm nhìn hần, cười trêu tức: “Cửa ở chỗ này, bây giờ muốn chạy vẫn còn kịp.”

Đường Văn Minh sắc mặt cũng không dễ nhìn, tay nắm chặt lại buông ra, hần hừ lạnh một tiếng đẩy bả vai Phương Dịch đi vào bên trong, Phương Dịch thấy hần như thế không khỏi cười thành tiếng.

Đường Văn Minh đi vào trong phòng, chỉ hai ba nhất là lột sạch hết quần áo, oai hùng ngồi trên giường cho Phương Dịch tha hồ triển lãm thân thể, biểu tình có chút đắc ý.

Phương Dịch thấy hần như vậy không nhịn được lại cười lớn, bắt đầu chậm rãi cởi quần áo, hai mắt gắt gao theo dõi hần: “Có đôi khi xem đàn ông cởi quần áo cũng là một loại hưởng thụ.”

Đường Văn Minh khinh thường cười lạnh, biểu tình chưa kịp thu liễm liền cứng đờ. Phương Dịch nói không sai, xem đàn ông cởi quần áo có khi đúng là một loại hưởng thụ, rõ ràng nhìn người ta cởi đồ thế mà lại khiến Đường Văn Minh có một loại ảo giác như chính mình mới là người bị lột sạch. Không thể không nói Phương Dịch người này đã triển khai cách thức tán tỉnh đến cực độ, chỉ cần anh muốn, làm bất kỳ động tác nào cũng phát ra hoóc-môn quyến rũ người khác.

Tại phương diện dụ dỗ này Phương Dịch làm so với các tiểu thụ yêu nghiệt chẳng hề thua kém, thậm chí còn tốt hơn, đặc biệt là khi anh muốn quyến rũ người nào đó.

Đường Văn Minh cảm thấy có chút khô nóng, hần nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy “qua qua” mình có dấu hiệu muốn đứng thẳng. Phương Dịch đã trần như nhộng, anh vẫn luôn quan sát phản ứng của Đường Văn Minh, thấy hạ thân hần run run rẩy rẩy dựng thẳng lên, đối với sức quyến rũ của mình lại có thêm nhận thức mới.

Đường Văn Minh lúc trước là 1 sao? Phương Dịch không tin lắm, phải xảy ra vấn đề gì mới khiến một người đang từ 1 bỗng nhiên muốn chuyển làm 0? Hơn nữa người này rõ ràng là tự mình dâng lên, nói không mờ ám mới là lạ. Phương Dịch rất cẩn thận, anh chọn khách sạn ít khi đến phòng bị người mai phục, điện thoại chuyển thành chế độ giải khóa, có gì sẽ lập tức báo nguy. Nếu cần giải quyết bằng vũ lực, từ nhỏ anh đã học Teakwondo và nhu đạo, cho nên Phương Dịch luôn tự tin vào năng lực của mình. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh muốn xem xem thằng nhóc tự nguyện hiến dâng cúc hoa này định làm cái trò quỷ gì.

Phương Dịch cởi quần áo lộ ra dáng người càng rõ ràng, cơ bắp rắn chắc, màu da khỏe mạnh bóng loáng, lông lá trên người cũng không rậm rạp, bởi vậy càng nhìn càng có cảm tình.

Nhìn người ta cơ bụng tám múi, Đường Văn Minh có một loại cảm xúc ghen tị nồng đậm, vốn thấy mình bụng sáu múi đã là tuyệt vời lắm rồi, bây giờ nhìn Phương Dịch, của mình liền thành đồ bỏ đi! Nhìn xuống thêm chút nữa, lửa đố kỵ của Đường Văn Minh càng bốc cao, cư nhiên “Qua Qua” mà hần luôn lấy làm tự hào cũng nhỏ hơn người ta một vòng, đây là cái đạo lý gì vậy?!

Nếu nói Đường Văn Minh vừa rồi vẫn còn mơ hồ với quyết định của mình, vậy hiện tại hần triệt để bị tâm lý trả thù xã hội bao phủ, cảm giác khẩn trương, không được tự nhiên linh tinh gì đó đều bị hần ném ra sau đầu.

Mang theo bầu nhiệt huyết, Đường Văn Minh nhảy bổ lên người Phương Dịch. Phương Dịch hoảng sợ, theo bản năng né tránh, Đường Văn Minh tiếp cận đối phương không thành, hỏa khí càng vượng, chỉ thấy hai mắt hần lóe ra quang mang bất thường, đối với Phương Dịch quát lên: “Con mẹ nó, anh lại đây cho tôi!”

Phương Dịch thầm nghĩ quả nhiên có vấn đề, bày ra tư thế phòng bị, cẩn thận hỏi hần: “Qua làm gì?”

“Làm tôi chứ gì!”

Đường Văn Minh trong ngực bốc lên hào khí tiếp tục hung hăng nhào vào người Phương Dịch. Phương Dịch thoải mái né tránh, hai người đàn ông trần truồng cứ như vậy triển khai cuộc chiến đấm bắt trong phòng. Đuổi qua đuổi lại vẫn không bắt được Phương Dịch, Đường Văn Minh càng tức giận, ngay cả “qua qua” bởi vì không ngừng lay động cũng hưng phấn ngẩng cao đầu.

“Con mẹ nó anh có phải là đàn ông nữa không? Cúc hoa miễn phí dâng đến tận mồm cho anh đâm anh lại không chịu, đúng là làm mất hết mặt mũi của phái công chúng ta mà!”

Dưới tình huống quỷ dị xấu hổ như vậy, Phương Dịch nhin không được bật cười, người này nếu không phải đầu óc vấn đề thì chính là người ngoài hành tinh, anh bắt đầu thả lỏng cảnh giác.

“Vậy cậu đừng kích động, ngoan ngoãn nằm lên giường đi, tôi sẽ làm cậu sung sướng, nha?” Phương Dịch vừa nhin cười vừa an ủi hẳn.

Tựa hồ sau khi tiêu hao thể lực, lửa giận đã lui đi không ít, nghe mấy lời này xong Đường Văn Minh không bày ra bộ dáng hổ đói vồ mồi nữa, rất dứt khoát nằm sõng soài trên giường, lấy gối kê trước ngực, hai tay chống trên giường, chống mõng vào mặt Phương Dịch, tức giận thúc giục: “Nhanh lên nào, có phải là đàn ông nữa không vậy? Không cứng được thì nói sớm để tôi đi tìm người khác.”

“Phốc!”

Phương Dịch nhin không được phun ra, thấy Đường Văn Minh quay lại trừng mắt nhìn mình, vội vàng giơ tay cầu xin tha thứ.

“Ok ok, bình tĩnh một chút, tôi đến rồi đây.”

Phương Dịch chỉnh lại biểu cảm, bảo đảm mình sẽ dùng thái độ chăm chú nghiêm túc đối đãi với cặp mõng ‘khẩn cấp’ trước mắt này. Dưới nhãn đao chăm chú của Đường Văn Minh, Phương Dịch kiểm chế dục vọng sõ lên hai phiến mõng rắn chắc.

3. Chương 3

Bàn tay Phương Dịch di chuyển dọc theo gáy Đường Văn Minh vuốt xuống xương sống, môi cũng một đường hôn theo, dừng tại bên eo hẳn lưu luyến không thôi, eo Đường Văn Minh khác với những tiểu thụ anh từng ôm, khi tiếp xúc không tỉnh tê cũng không mềm mại.

Chịu không nổi Phương Dịch cứ cấn tới cấn lui trên hông, rất ngứa, Đường Văn Minh quấy mõng đập mạnh ra sau, mắng: “Mẹ nó, anh là chó à?!”

Phương Dịch dừng lại, sờ khuôn mặt còn vương lại cảm giác âm ẩm, bị mõng đánh lên mặt thể này nhất định anh là người đầu tiên. Thấy Đường Văn Minh nằm sấp trên giường, nửa người rướn lên quay lại nhìn anh tóe lửa, Phương Dịch nhin không được lại cười, tiếng cười phát ra từ trong lồng ngực vang vọng như tiếng trống.

“Anh có thể đừng cười ngớ ngẩn như vậy được không? Khuếch trương nhanh lên, anh là công chẳng lẽ còn muốn tôi đây tự mình làm sao?”

“Khụ khụ, ok ok, cậu bình tĩnh một chút đi, chẳng phải đây là lần đầu tiên sao? Cứ từ từ, từ từ.”

Phương Dịch nói xong liền dán lên, tư thế ngực người phía sau áp vào lưng người phía trước này khiến bọn họ kết hợp chặt chẽ một chỗ, xúc cảm da thịt ẩm áp áp đến, Đường Văn Minh cảm dục đã lâu lập tức cảm thán thành tiếng.

Phương Dịch nghe xong áp xuống càng chặt hơn, hạ thân nhẹ nhàng chậm rãi cọ xát lên mõng hẳn, một tay nắm lấy nụ hoa bên trái Đường Văn Minh nhẹ nhàng xoa nắn đến khi nghe thấy tiếng hẳn hút khí mới lùi người lại một chút, tay còn lại trượt vào kẽ mõng hẳn, ngón tay chỉ xoay quanh nếp nhăn ở hậu môn, vẫn chưa đâm vào.

Đường Văn Minh căng thẳng thân thể theo bản năng, Phương Dịch hôn nhẹ lên lưng hẳn trấn an, thực ra anh càng muốn hôn môi Đường Văn Minh hơn, nhưng vừa mới bắt đầu hẳn cứ mãi né tránh, Phương Dịch cũng không miễn cưỡng hẳn.

Đường Văn Minh bị Phương Dịch khơi dậy dục hỏa, thân thể đã lâu chưa được làm tình rất nhanh liền hưng phấn, khát cầu càng nhiều, hẳn vô thức cọ người vào ga giường. Có bàn tay nắm chặt tính khí Đường Văn Minh, một trận đau đớn quen thuộc khiến hẳn bừng tỉnh, giãy lên như cá mắc cạn.

Đường Văn Minh hai tay bảo vệ “qua qua”, lớn tiếng cảnh cáo Phương Dịch: “Đừng chạm vào “qua qua” của tôi!” Vừa thở dốc vừa nói chẳng hề có lực uy hiếp.

“Qua qua?”

Khỏe miệng Phương Dịch lại run rẩy, anh nuốt nuốt nước miếng cố nhịn cười, cứ tiếp tục như vậy nữa đảm bảo tất cả hưng phấn đều bị người này rút hết, vì thế anh quyết định đẩy nhanh tiến độ.

Phương Dịch lấy gel bôi trơn ở tủ đầu giường đổ một ít lên tay, Đường Văn Minh vẫn là tư thế che chắn hạ thân như cũ, đồng thời nhìn nhìn gel bôi trơn Phương Dịch đang cầm, nhíu mày nói: “Hãng này dùng không tốt, rất nhanh khô.”

Phương Dịch nhìn gel bôi trơn mùi hoa hồng hiệu BB trên tay, nghĩ cũng không tệ, có điều anh chưa dùng thử hãng này lần nào, không biết hiệu quả cụ thể ra sao.

“Khách sạn chỉ bán có loại này, cậu dùng tạm đi, lần sau chúng ta đổi cái tốt hơn.”

Ai thêm có lần sau với nhà người? Đường Văn Minh mắt trợn trắng dè nén kích động, một lần nữa nằm sấp xuống giường, từ từ thả lỏng thân thể. Phương Dịch thấy hần vẫn che chở “qua qua” bảo bối liền nổi lòng trên đầu.

“Đằng trước cậu không cho đụng, chẳng lẽ muốn tôi sấp đến khi cậu bắn? Cậu cũng quá là tin tưởng tôi đó, nhỉ?”

Nói xong một tay giữ chặt eo Đường Văn Minh, một tay luồn vào kẽ mông, ngón giữa thử xoa xoa nếp gấp quanh hậu môn nhẹ nhàng ần ần, bất ngờ đâm ngón tay vào.

Đường Văn Minh bị giật mình, vặn vẹo người tựa hồ muốn tránh thoát nhưng Phương Dịch đã kịp thời ấn eo hần xuống giường, đè hần hết cả giấy dựa, ngón tay trong thân thể hần thuận thể càng thâm nhập sâu hơn. Nướng theo ngón tay dò hỏi, tràng đạo của Đường Văn Minh tựa như cô bé thẹn thùng bỗng nhiên gặp người xa lạ mà run lên cầm cập. Ngón tay Phương Dịch nhẹ nhàng cọ xát vách ruột, cảm thụ được xúc cảm ấm áp trơn ướt từ ngón tay truyền đến làm hạ thân anh thẳng tắp dựng lên.

Phương Dịch cọ xát hạ thân vào bắp đùi Đường Văn Minh, đổ gel bôi trơn vào kẽ mông hần, chất lỏng lạnh lẽo làm thân thể Đường Văn Minh run run, tràng đạo bao quanh ngón tay co rút, thắt lại càng thêm chặt chẽ. Phương Dịch có xúc động muốn trực tiếp xông vào ra sức đưa đẩy, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, dùng ngón trở chậm rãi đẩy thuốc bôi trơn vào, hai ngón tay bắt chước động tác giao hợp ra ra vào vào, chờ hần thích ứng.

Bị người phá vỡ phía sau cảm giác tất nhiên là không dễ chịu gì, Đường Văn Minh cũng từng nghĩ dừng lại, nhưng thân thể cảm dục đã lâu quyến luyến loại cảm giác da thịt thân cận này, phía dưới trái phải lắc lư một hồi hần vẫn không nghĩ ra kết quả, đành vùi đầu vào gối, mặc kệ vậy.

Phương Dịch dùng hai ngón tay bắt đầu mở rộng lỗ hậu, Đường Văn Minh vì động tác của đối phương mà hít vào một ngụm khí lạnh, tuy rằng không đau lắm nhưng cảm giác thật sự rất quái dị, hần không khỏi lui mông xuống để động tác này không thể tiếp tục được nữa.

Phương Dịch thò tay niết nụ hoa Đường Văn Minh, cúi đầu mút mát bả vai hần phát ra tiếng vang “chụt chụt”.

“Bây giờ hối hận đã không còn kịp rồi, chưa thử làm sao cậu biết không được? Có khi còn rất thích là đằng khác.”

Phương Dịch ngậm vành tai hần, bị khí tức thổi vào tai khiến Đường Văn Minh không khỏi nheo mắt lại, thân thể cũng thả lỏng không ít, Phương Dịch nhân cơ hội nhét vào ngón tay thứ ba.

“A!”

Đường Văn Minh thét lớn một tiếng, cảm thụ được ngón tay Phương Dịch qua lại ra vào ở tràng đạo, thân thể càng ngày càng nóng lên, đỉnh “qua qua” thể nhưng lại tràn ra một ít chất lỏng trong suốt. Nhận ra “qua qua” có biến hóa, hần nhất thời hiểu phương pháp này có thể dùng, nói không chừng sau khi mát xa tuyến tiền liệt xong chứng bệnh kia sẽ được chữa khỏi. Nghĩ như vậy trong lòng hần cũng sáng sủa hơn nhiều, tâm tình khá hơn làm cả người thả lỏng không ít, công tác khai hoang của Phương Dịch vì thế tiến triển càng thêm thuận lợi.

“Anh nói xem, là anh kỹ thuật tốt hay do tôi có thiên phú dị bẩm, thế mà lại không đau... ưm...”

Hắn vừa nói vừa thở dốc, lời nói nguyên bản có chút tự giấu biến thành sắc tình.

Phương Dịch sờ sờ mặt hắn không nói gì, rút ngón tay trong hậu môn ra, lật người Đường Văn Minh lại đối mặt với mình. Anh ngồi xổm dùng hai chân đỡ lấy bắp đùi Đường Văn Minh, một tay chặn bụng hắn, một tay cầm áo mưa đưa đến bên miệng, dùng răng xé mở.

Đường Văn Minh bị Phương Dịch dùng tư thái đó áp chế, ngẩng đầu lên nhìn thấy động tác này của anh, một cỗ khí tức nồng đậm thuộc về giống đực mãnh liệt đập vào mặt, hắn cảm giác trái tim mình như bị người ta hung hăng giáng cho một búa thật mạnh, đau đến mức cả lồng ngực run rẩy.

Mẹ kiếp, người này đúng là gọi con mẹ nó cảm!

Khó trách các tiểu thụ khác tôn sùng anh ta như vậy, đến thuần 1 như Đường Văn Minh còn muốn dạng chân ra cho anh xỏ xuyên! Một giọt mồ hôi từ cổ Phương Dịch trượt xuống bụng, Đường Văn Minh tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm giọt mồ hôi kia, thấy nó cuối cùng cũng rơi vào bụi cỏ rậm rạp phía dưới, tính khí cao cao ngẩng đầu tựa như một con dã thú hung mãnh chỉ chờ phát động ập vào mắt hắn. Thị giác bị trùng kích quá mức cường liệt, Đường Văn Minh cảm giác mũi ngựa ngứa.

Hắn hít sâu mấy hơi để xoa dịu tâm tình, ánh mắt vẫn chưa dời khỏi chỗ đó liền bị động tác kế tiếp của Phương Dịch hấp dẫn.

Phương Dịch cầm bao cao su nhắm ngay quy đầu, động tác dừng một chút tựa hồ đang xác nhận xem ánh mắt Đường Văn Minh có còn tập trung trên người mình hay không, vỏ bao cao su anh vẫn còn ngâm trong khoe miệng. Cảm nhận được Đường Văn Minh ánh mắt nóng rực dính trên người mình, Phương Dịch khẽ cười, cảm hơi hơi giương lên, ngón tay hoạt động, động tác thập phần thông thả đeo bao vào.

Toàn bộ quá trình bất quá chỉ diễn ra hơn mười giây, nhưng trong mắt Đường Văn Minh lại chẳng khác gì một pha quay chậm, từng biểu tình cùng động tác nhỏ nhặt của Phương Dịch đều được phóng đại vô hạn trong mắt hắn, trực kiếp khắc sâu vào tâm trí.

“Mẹ nó!”

Đường Văn Minh cảm giác lời nói kia giống như sắp bùng nổ, vừa đau vừa ngứa, hắn dùng cánh tay che kín hai mắt, lồng ngực kịch liệt phập phồng cho thấy giờ phút này hắn không bình tĩnh cỡ nào.

Phương Dịch cúi xuống, lấy tay tách mở hai bắp đùi Đường Văn Minh ra hết cỡ, dùng quy đầu thẳng đứng cọ xát cửa động của đối phương, nhận thấy phía sau hắn run rẩy co rút, Phương Dịch eo trầm xuống, dùng lực đẩy vào.

“Ai da!”

Thứ kia của Phương Dịch so với ngón tay thô to hơn rất nhiều, hơn nữa càng cứng rắn hơn. Đường Văn Minh cảm giác phía sau một trận xé rách đau đớn, hắn gấp đến độ kêu lên: “Không nên không nên! Nứt ra rồi!”

Phương Dịch mới tiến vào một nửa, lấy tay sờ sờ nơi hai người tiếp xúc, vì động tác đó mà Đường Văn Minh lại run run một hồi, anh cúi đầu xem xét một phen, nói: “Yên tâm đi, không hề bị rách, cậu đừng sợ, thả lỏng nào.”

Đường Văn Minh nhú mày, hậu môn không nhịn được co rút lại một ít, đẩy tính khí của Phương Dịch ra một đoạn. Phương Dịch vốn đã nhẫn nại đến cực hạn, lúc này làm sao có thể rút ra được? Anh không cường ngạch chen toàn bộ tính khí vào, chỉ là nương theo tình thế hiện tại mà thông thả nhẹ nhàng đưa đẩy.

Mới đẩy vài cái như thế đã khiến Đường Văn Minh cảm giác cửa động bị mài nóng lên, đau rát. Hắn hít sâu mấy hơi, nâng eo, tận lực thả lỏng thân thể. Phương Dịch cúi đầu ngâm một bên núm của hắn, đầu lưỡi liếm lộng vòng quanh, Đường Văn Minh rất nhanh liền bị cảm giác trên ngực dời đi lực chú ý.

Phương Dịch nhẹ nhàng động đẩy hơn mười cái, bỗng nhiên rút ra, Đường Văn Minh vì thế mà cảm thấy mặt sau có chút hư không, hắn xấu hổ bịt kín mặt lại.

Đổ một đồng gel bôi trơn vào kẽ hông Đường Văn Minh, lại bôi một ít lên tính khí của mình, Phương Dịch cúi người ngậm lấy môi Đường Văn Minh, cảm giác được hần cứng người, anh dùng đầu lưỡi liếm láp răng nanh đối phương, cố gắng cạy mở khớp hàm.

Đường Văn Minh bị nụ hôn bất ngờ hù dọa, bởi vì ngay từ đầu hần luôn lảng tránh không cho Phương Dịch hôn, sau dần Phương Dịch cũng không có gì dị nghị, hần còn tưởng đối phương cam chịu ý nguyện hôn môi rồi chứ, không ngờ hần bị đánh lén ngay lúc lộ ra sơ hở, mà lúc này Đường Văn Minh đã không còn kháng cự nụ hôn của Phương Dịch như mới đầu nữa.

Cứ ngỡ sốt như vậy một lúc, Phương Dịch bắt được cơ hội tách mở đùi Đường Văn Minh, nâng eo, thừa dịp khi hần còn chưa phản ứng lại, một mạch đâm vào, lần này là chìm vào cả cây.

“A!”

Đường Văn Minh chỉ kịp sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay cả tiếp theo còn chưa biết nên phản ứng thế nào liền bị động tác kế tiếp của Phương Dịch biến thành đau đớn cực hạn.

Phương Dịch vừa tiến vào lập tức chuyển góc độ đâm thẳng đến điểm sâu nhất trong tràng đạo, va chạm vừa chuẩn xác vừa hữu lực, mỗi một lần tiến công chỉ đâm mỗi nơi đó, tuyến tiền liệt bị kích thích khiến tràng nhục ép lại gắt gao bao lấy tính khí Phương Dịch, anh thoải mái thở dài một tiếng.

Khoái cảm xông đến bất thành linh khiến Đường Văn Minh xương cốt rã rời, đón nhận từng đợt va chạm của Phương Dịch, toàn bộ eo hần đều mềm nhũn, đầu ngón chân bất an ngo nguẩy, ngón tay hoảng loạn túm lấy ga giường.

Má ơi! Khó trách trong giới 0 nhiều 1 ít, làm 0 quá là mẹ nó thích!

Đường Văn Minh buông thả theo dục vọng chìm nổi, hoàn toàn không nghĩ hết thấy công lao đều nhờ vào vị 1 đang nỗ lực trên người hần kia.

Phương Dịch kiên nhẫn ‘hầu hạ’ Đường Văn Minh chứ không hành động theo cảm tính, mặc dù như vậy làm anh không được tận hưởng, nhưng nhìn Đường Văn Minh thích đến mức mặt mày mê mang khiến anh chiếm được thỏa mãn cực lớn trên diện tâm lý, thỏa mãn thân thể để lần sau vậy.

Phương Dịch thông thả động đây, chín nông một sâu, cũng không quá đa dạng, cửa sau của Đường Văn Minh là lần đầu tiên, vẫn nên ôn nhu thì hơn. Nhịn xuống dục vọng muốn hưng hăng va chạm, anh nâng eo Đường Văn Minh, dùng tốc độ nhẹ nhàng chậm rãi nhất có thể mà ra vào, mỗi lần chỉ đâm đến điểm kia, cho dù trong lòng muốn dùng lực chà đạp vách ruột đối phương cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Đường Văn Minh đã không còn biện pháp suy nghĩ, dưới sự xâm nhập ôn nhu xen lẫn cường ngạnh của Phương Dịch, hần tâm càng thắt chặt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Phương Dịch qua lại đưa đẩy vài chục cái, cảm giác cửa huyết phía sau dần khô, đành lui ra. Đường Văn Minh tràng nhục lưu luyến không rời cố gắng giữ Phương Dịch lại. Tuy anh rất thích loại cảm giác này nhưng gel bôi trơn đã khô rồi, cố làm tiếp chỉ khiến Đường Văn Minh thêm đau.

Đang lúc sung sướng thì dừng lại, Đường Văn Minh có chút bất mãn trừng Phương Dịch. Thấy hần ánh mắt ướm ắt, trừng người cũng trở nên mềm mại, Phương Dịch không nhịn được bật cười, cũng không giải thích, cầm lấy gel bôi trơn bên cạnh phun một đồng gel lên kẽ hông hần.

Đường Văn Minh thần trí đã phục hồi một ít, tức giận nói: “Đã bảo hăng này xài không tốt mà, mất hứng!”

Phương Dịch cúi đầu hôn lên đầu gối hần, động thân đâm vào hậu huyết, Đường Văn Minh ngửa đầu kêu rên một tiếng, hai chân kim lòng không đậu quần lên eo Phương Dịch, chọc anh buồn cười.

Cho dù người này trước kia thật sự là công, hần tuyệt đối có tiềm chất làm thụ.

Phương Dịch miệt mài làm hần, Đường Văn Minh há miệng thở từng ngụm từng ngụm tựa như con cá mắc cạn, ga giường bị hần nắm lấy nhả thành một cục, Phương Dịch càng hi vọng tay hần có thể vịn vào lưng mình, nhưng lúc này cũng không bắt ép hần.

Không biết bị đâm chọc bao lâu, Đường Văn Minh cảm giác tràng đạo hần đều bị mài đến mỏng đi rồi, vậy mà tính khí của Phương Dịch vẫn rất cứng rất nóng, không hề có ý đồ muốn kết thúc, hần chịu không nổi nữa.

“U!”

Đường Văn Minh thất lưng uốn thành hình cung, đầu ngón chân co quắp, tràng đạo gắt gao siết lấy tính khí Phương Dịch. Phương Dịch biết hần sắp đến cao trào, vì thế càng tăng tốc độ động đậy. Cúi đầu nhìn “qua qua” đáng thương này giờ không được ai ngó ngang đang nằm trên bụng Đường Văn Minh không ngừng tiết ra chất lỏng, Phương Dịch tiện tay cầm lấy nó.

Khoái cảm phía sau thật sự quá cường liệt, thế nên Đường Văn Minh không hề nhận ra “qua qua” mà hần luôn quý trọng che chở đã rơi vào tay kẻ địch. Phương Dịch mới giúp hần triệt động vài cái, vật này liền run run rẩy rẩy phun ra một cỗ trọc dịch màu trắng, trực tiếp bắn lên ngực anh.

“Áu... Au au au!”

Nghe một tiếng kêu to này, Phương Dịch thiếu chút nữa cười bắn (là cười nhiều mà bắn ra =]]], cái kiểu kêu cao trào quá quý gì thế này? Nghe cứ như tiếng chó hú, cũng quá là khôi hài đi.

Anh dừng động tác đưa đẩy lại, cảm thụ khoái cảm Đường Văn Minh vì cao trào mà kẹp chặt mình mang đến, tính khí của anh thiếu chút nữa bị trận co rút kịch liệt ép ra.

Có lẽ chỉ trong vài giây, cũng có khi là một lúc lâu sau, Đường Văn Minh có chút mơ hồ không rõ. Hơn nửa năm không được phóng thích, một lần cao trào vui sướng trần trụi này khiến hần cả người triệt để buông lỏng xuống.

Thì ra hần chưa hoàn toàn tàn phế. Mới nghĩ như vậy, Đường Văn Minh cười cười, cứ thế lăn quay ra ngủ.

Phương Dịch dở khóc dở cười nhìn Đường Văn Minh ngủ gật, hần high rồi nhưng anh còn chưa bắn đâu, phân thân còn cứng đơ chôn trong người hần kia, hần cứ ngủ như vậy sao?

Tiếp tục sáp hần hay tự mình dùng tay giải quyết đây, Phương Dịch bất đắc dĩ cười ha hả, cúi đầu cắn cắn môi Đường Văn Minh. Anh có chút đòi bại rút tính khí ra, khép hai chân hần lại, cởi áo mưa, thất lưng thẳng tắp đẩy phân thân cắm vào giữa bắp đùi đối phương, để hai chân hần kẹp lấy phân thân mình, thông thả đưa đẩy.

4. Chương 4

Thời điểm Đường Văn Minh tỉnh lại, đối với hoàn cảnh bản thân bây giờ có chút phát mộng, hần ngồi trên giường nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Tạm gác mấy chuyện râu ria vụn vặt qua một bên, hình như tối hôm qua hần có bắn tinh thì phải.

Không! Khẳng định là có bắn tinh!

“Ô hô...”

Đường Văn Minh đang định cất giọng cuồng tiếu, chợt nhìn người đàn ông bên cạnh, hần lập tức bịt kín miệng lại, trong lòng trào dâng cảm xúc không nơi phát tiết, hần đành phải véo đùi mình để an ủi.

Hưng phấn qua đi, Đường Văn Minh thăm dò loa nam bên cạnh, không ngờ kế hoạch trả thù xã hội của hần lại bị dập tắt ngay từ đầu, đúng là phải cảm ơn anh ta vì đã chữa khỏi chứng bệnh kia cho hần, hơn nữa người ta còn làm mình sáng khoái muốn chết, thôi thì tha cho cây dưa chuột này một lần vậy.

Hai ba nhát thu thập xong, Đường Văn Minh cước bộ nhẹ nhàng rời đi, ngay cả một câu tạm biệt cũng lười nói, còn chưa ra đến cửa hần đã đem Phương Dịch người này ném ra sau đầu.

Phương Dịch tỉnh lại vốn định tặng người bên gối cùng anh triền miên cả đêm một nụ hôn chào buổi sáng, nếu có thể làm thêm hiệp nữa thì càng tốt. Thế nhưng mở mắt ra, giường ngủ đã sớm không có một bóng người, ga giường lạnh lạnh, xem ra người đã đi được một lúc, nhìn quanh bốn phía một lượt xác định người nọ không để lại cho mình tên tuổi linh tinh gì đó, Phương Dịch nổi giận rồi.

Thằng nhóc kia coi anh là gây mát xa sao?! Sướng xong liền vỗ vỗ mông bỏ đi, ngay cả phí bảo dưỡng cũng không cho một đồng!

Phương Dịch đắm mạnh xuống gối, anh nhất định phải tìm cho ra thằng nhóc vô lễ kia, sau đó làm hấn mông nở hoa, thử phì phò mới thôi!

Lúc trả phòng mới biết tiền phòng đã được thanh toán, Phương Dịch chớp mắt hỏi lễ tân: “Cậu ấy quẹt thẻ hay dùng tiền mặt?”

Trực quây lễ tân là một cậu trai trẻ tuổi, bằng một nụ cười tiêu chuẩn, cậu trả lời: “Là quẹt thẻ.”

“Ồ.” Phương Dịch dùng đầu lưỡi liếm liếm hàm răng, cười cười hỏi: “Cậu ấy ký là tên là gì?”

“Đây là chuyện riêng tư của khách hàng, khách sạn không được phép tiết lộ.” Cậu trai trả lời rất chuyên nghiệp.

“Nhưng cậu ta là tên lừa đảo, tôi bị lừa.” Phương Dịch mặt tỏ vẻ khó chịu.

“Ngài có cần tôi báo cảnh sát không? Xin hỏi người đó lừa ngài thứ gì? Nói ra bọn tôi phối hợp tìm kiếm sẽ dễ hơn, có khi vẫn còn ở trong phòng đó.”

Phương Dịch chớp mắt, cười lộ ra cả hàm răng trắng: “Cậu ấy lừa mất trái tim tôi.”

Cậu trai tim đập bình bịch, nâng tay ôm ngực hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm túc nói với Phương Dịch: “Xin đừng đùa giỡn với nhân viên đang trực.”

Cuối cùng Phương Dịch cũng biết được người đó họ Đường, anh ngồi trong xe đem tất cả những người họ Đường trong giới mình quen loại bỏ một lần, vẫn không có manh mối gì, vì thế nhắn tin cho bạn kêu hấn hỗ trợ tìm người.

“Đường...”

Vừa nghĩ đến bộ dạng Đường Văn Minh tối hôm qua lúc cao trào tru tréo lên thế nào, Phương Dịch nhìn không được bật cười, người này thật sự là rất thú vị, anh bắt đầu chờ mong vào lần gặp tiếp theo.

Cảm thấy một người thật thú vị, có khi đó chính là khởi đầu của thích.

Đường Văn Minh không hề biết mình đã gây chú ý với đối tượng tình một đêm, hiện tại hấn đã quên hết mọi chuyện trên thế giới, tâm tình sáng lạn chỉ trực bùng cháy, chuyện làm hấn sầu nào hơn nữa năm nay đã tan thành mây khói, hấn vui vẻ thiếu điều khỏa thân chạy vòng quanh.

Vừa về đến nhà Đường Văn Minh liền phi thẳng vào phòng tắm, hấn muốn tắm rửa thơm tho sạch sẽ để đêm nay đi quyến rũ tiểu thụ.

Đường Văn Minh cầm vòi hoa sen tưới lên “qua qua” của mình, một bên nâng cục cương lên nhẹ nhàng kỳ cọ, một bên nói với nó: “Qua qua yêu dấu, cương ngủ say nửa năm rồi cuộc đã mạnh mẽ trở lại, để thưởng cho bé cưng, đêm nay ba mang cương đi tìm tiểu thụ mềm nhũn được không? Cương không được yếu thế đâu đó!”

Đường Văn Minh vui vẻ rửa mặt cho “qua qua”, vừa rửa vừa ngân nga.

“Nói nhiều lạp lạp, nói nhiều lạp lạp, nói nhiều a nói nhiều a, nói nhiều nữa a...”

(Xin lỗi, editor vô năng ko biết bài này=|||||)

Đường Văn Minh lên đồ rất bảnh rất chói lọi, nước hoa phun khắp người, đứng xa xa cũng có thể ngửi được nội tiết tố nồng đậm trên người hấn tỏa ra.

Đến Bar gay náo nhiệt nhất thành phố, hấn tay trái chụp tới một tiểu thụ nhàn nhó, tay phải quơ lấy một tiểu thụ then thùng, Đường Văn Minh cảm thấy thói đời bon chen cũng chẳng thể hơn được thế này.

Cuối cùng hấn ôm một tiểu thụ xinh đẹp thẳng tiến đến khách sạn gần nhất, vừa vào phòng liền quăng tiểu thụ xuống giường, hung ác tụt quần tiểu thụ làm đối phương sợ tới mức oa oa kêu to.

“Ca ca, anh đúng là dũng mãnh nha!”

“Hừ, đợi lát nữa ca ca càng dững mãnh cho cứng xem.”

Đường Văn Minh cười phớt lờ, hần niết niết cặp lông trợn mìn, lại sờ sờ chú chim mềm mại của tiểu thụ, vừa lòng gật gù, sau đó tụt quần mình ra, ngay cả cởi cũng chưa kịp cởi, hần kéo tiểu thụ lên đỡ dành: “Ngoan nào bảo bối, liếm liếm cho ca ca.”

Tiểu thụ kia mặt mũi đỏ bừng, ghé sát đầu lại gần “qua qua” đang bán nhuyển của Đường Văn Minh nhẹ nhàng liếm lên đỉnh một chút dẫn tới hần khuây khoả mà thở dài một tiếng. Tiểu thụ sau khi được cổ vũ thì nhiệt tình cầm lấy “qua qua” hần lên xuống vài cái. Cảm thấy “qua qua” đã triệt để thẳng cứng, đương lúc cậu há miệng tính ngậm vào thì bị Đường Văn Minh đẩy ra.

Tiểu thụ kia có chút tủi thân ngồi trên giường nhìn Đường Văn Minh, thấy hần sắc mặt đại biến, cậu thầm nghĩ hay là mình làm gì sai rồi, sau đó bất an uốn éo thân thể, nhỏ giọng gọi hần: “Ca ca?”

Đường Văn Minh mặt đen chẳng khác gì than, lúc vừa mới cương còn chưa thấy gì, đến khi triệt để cứng lên liền có một cổ đau đớn quen thuộc từ giữa “qua qua” chạy dọc xuống, đau đến mức cả người phát run.

Sao thế này? Đáng lẽ phải khỏi rồi chứ? Vì sao lại cảm thấy đau?

Đường Văn Minh nhắc quần lên, từ trong ví tiền rút ra mấy tờ màu đỏ đưa cho tiểu thụ, nói: “Hôm nay không có hứng, cương cầm tiền bắt xe về đi, còn dư thì mua đồ ăn khuya.”

Tiểu thụ vẻ mặt lã chã chực khóc, chẳng lẽ cậu kỹ thuật kém như vậy sao? Cậu đã rất cố gắng luyện tập rồi mà, thấy Đường Văn Minh mặt không chút thay đổi nhìn mình, tiểu thụ đành phải nhận tiền, mặc quần lên, đi được vài bước vẫn không thấy đối phương có ý giữ mình lại, cậu chỉ biết nuốt nước mắt bước đi.

Rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề? Tối hôm qua rõ ràng bắn tinh, không sai. Đường Văn Minh cẩn thận nhớ lại từng chi tiết tối qua, hình ảnh Phương Dịch vừa cấn mở gói bao cao su vừa nhìn xuống hần lập tức xuất hiện trong đầu, “qua qua” dưới hạ thân bỗng chốc cứng rắn.

“Mẹ kiếp!”

Sao thế này?! Đường Văn Minh cởi quần, cúi đầu nhìn “qua qua” đang run run rẩy rẩy, trong lòng nhất thời nổi cáu, hần chỉ vào nó mà mắng: “Mi làm cái gì vậy?! Buổi sáng không phải đã nói rồi sao, đứng lúc gay cấn thì lại phát bệnh, tóm lại mi có được cái tích sự gì không?!”

Mắng xong Đường Văn Minh vẫn chưa hết giận, dùng lực búng “qua qua” một cái, kết quả là hần đau đến mức lăn đùng ra giường, kêu rên nửa ngày mới phục hồi tinh thần.

Nhìn “qua qua” đã mềm xuống phân nửa, Đường Văn Minh dùng một chút, hần ngồi trên giường, dút một ngón tay vào kẽ lông xoa ấn nếp nhăn ở hậu môn, nghĩ đến thứ nóng rực của Phương Dịch tối qua ra vào ở chỗ này, động tác trên tay vô thức mạnh hơn, đến khi hần phục hồi tinh thần thì ngón tay đã vói vào bên trong, còn “qua qua” lại ngẩng cao đầu tựa hồ đang diều võ dương oai với hần.

Đường Văn Minh vì tư thế này mà cương rất lâu, tuy trên mặt không có biểu tình gì nhưng trong lòng hần lại là một mảnh hoang vu.

Dính bom nguyên tử, đạn hạt nhân vân vân đều không thể hình dung được tâm tình Đường Văn Minh lúc này, hần chỉ hận không thể một đao thiến luôn tiểu thụ làm gãy “qua qua” đem đó!

Chưa hết, còn cả đám dưa chuột nhớn như hái cúc nữa! Rất đáng giận!

Buổi sáng mới đập tắt kế hoạch báo thù xã hội, trong lòng hần nay lại dựng lên ngọn cờ khởi nghĩa.

Đường Văn Minh mặc quần áo gọn gàng, rửa mặt xong liền quay lại hộp đêm vừa rồi, bên trong có rất nhiều tiểu thụ ném cho hần đủ loại ánh mắt, nhưng giờ đây tất cả đều không thể lọt vào mắt hần.

Hần dùng nhãn thần bắn phá vào đám đông một vòng, cuối cùng chốt hạ trên người 1 kia. Tiểu công này thân cao vừa vừa, dáng người tiêm gậy, mặt mũi ngược lại không hề tệ, y mang kính mắt gọng vàng, dạo này đang thịnh hành thể loại thư sinh công nho nhã. Dưa chuột y có vẻ rất dễ hái, Đường Văn Minh thẳng một đường đi đến chỗ người nọ, gỡ tiểu thụ đang dán lên người y ra, hất hất cầm với y, dùng khẩu khí ra lệnh nói: “Cậu, đi theo tôi.”

Tiểu công kia sững sờ giống như đang nhìn một đứa thần kinh, hỏi: “Anh là ai?”

Đường Văn Minh tiến lên một bước đặt tay lên vai y, hai mắt lập lòe theo dõi đối phương: “Có phải đêm nay cậu muốn tìm người qua đêm không? Nếu đúng thì đi theo tôi.”

Tiểu công kia mặt đầy chán ghét đánh giá hắt một phen, bĩu môi nói: “Tôi chỉ thích tiểu thụ mềm mại đáng yêu, đồ như anh hả, chắc chắn, hay là thôi đi.”

Đường Văn Minh túm lấy cổ áo tiểu công nhấc cả người y lên, cúi đầu nhìn người đàn ông so với mình còn thấp hơn một đoạn, cả giận mắng: “Tôi đã dâng lên tận mồm, vậy mà cậu dám ghét bỏ? Có phải không muốn sống nữa đúng không?!”

Tiểu công này khí lực không bằng Đường Văn Minh, bị hất trườn thì có chút hoảng, vì không muốn mất mặt trước mặt các tiểu thụ, y đành cứng rắn ngẩng cổ nói với Đường Văn Minh: “Anh muốn thế nào? Nghĩ tôi sợ anh sao?”

Đường Văn Minh nghe vậy ánh mắt bốc lửa, trực tiếp dùng tư thế này lôi người đi.

Mà tiểu thụ vừa rồi bị hất đẩy ra đã lui vào trong đám đông, các tiểu công đánh nhau các tiểu thụ phải tránh qua một bên chính là nguyên tắc, trong lúc nhất thời không một ai đi ra giúp tiểu công bị Đường Văn Minh lôi đi kia.

Thời buổi gì thế này, cứ nhiên còn có tráng thụ muốn mạnh mẽ bạo dạn?! Quá đáng sợ! Vì sao đêm nay y lại đi chơi một mình cơ chứ, biết thế rủ thêm vài đứa bạn đi cùng, tiểu công khóc không ra nước mắt.

Tiểu công kia cùng Đường Văn Minh ra sức giằng co, y hoảng sợ kêu ré lên, nghe vào tai có chút nhức nhối: “Anh muốn làm gì? Buông ra, tôi không muốn đi theo anh! Anh còn như vậy nữa tôi báo cảnh sát đó!”

“Bớt nói nhảm!” Đường Văn Minh cho tiểu công một bạt tay, dùng lực kéo y đi.

Nếu như Đường Văn Minh đối với các tiểu thụ còn có chút kiên nhẫn và phong độ thì ngược lại hắt đối với tiểu công như với kẻ thù, không hề khách khí.

Phương Dịch vừa vào bar liền chứng kiến cảnh tượng Đường Văn Minh vờ mặt tàn nhẫn túm một nam nhân không buông, nam nhân kia không ngừng giãy dụa, hoảng sợ như thể sắp bị hiếp dâm.

Phương Dịch vui vẻ cười.

[Đây là câu chuyện nhỏ tác giả viết cầm hơi, mọi người chớ trách.]

Một ngày nọ của nhiều năm về sau, khi Phương Dịch vừa đi công tác về.

Đường Văn Minh ở trong phòng khách quý bàn phím, Phương Dịch ngồi trên sofa đối diện mắt lạnh nhìn hắt.

Đường Văn Minh bất an vặn vẹo một chút, nói :“Còn phải quý bao lâu nữa?”

Phương Dịch không trả lời, Đường Văn Minh nói tiếp: “Anh vừa về đã bắt tôi quý bàn phím, chẳng hiểu phạm sai lầm gì mà phải quý bàn phím.”

“Nếu em tự nguyện ngoan ngoãn quý chứng tỏ trong lòng em có quỷ, em chột dạ.” Phương Dịch giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Đường Văn Minh vờ mặt mờ mịt vô tội: “Phải không? Tôi còn tưởng anh muốn chơi mấy trò tình thú chứ, nếu không phải tôi đây không quý nữa.”

Đường Văn Minh vừa định đứng lên liền nghe thấy Phương Dịch quát một tiếng “Quý xuống”, hắt không tự giác lại quý xuống, Phương Dịch đen mặt ném di động của mình cho hắt.

“Tự xem đi!”

Đường Văn Minh cầm lấy di động, chỉ thấy trên màn hình là ảnh chụp mình cùng một cậu trai trẻ tuổi ôm ôm ấp ấp, tay hắn còn đặt trên ngực người ta, hắn không khỏi mở to hai mắt, này không phải là ảnh hắn đến gay bar chơi tiện thể tán tỉnh tiểu thụ sao?!

“Ngày đó không phải anh đang đi công tác sao? Sao lại có ảnh chụp.”

“Hừ.” Phương Dịch cười lạnh một tiếng, dùng tư thái trên cao nhìn xuống hắn: “Em nghĩ tôi nhiều năm đến gay bar như vậy cho vui thôi à? Toàn bộ gay bar trong thành phố tôi đều quen biết, chỉ cần em xuất hiện một mình mà không có tôi đi cùng lập tức có người báo cho tôi biết, em ngấm lại xem có bao nhiêu người nhìn em như hổ rình mồi?”

“Một lũ xem náo nhiệt chỉ sợ thiên hạ không loạn! Tôi đắc tội với bọn họ lúc nào chứ?!” Đường Văn Minh tức giận bất bình.

Phương Dịch cười khê, nói: “Ai bảo em câu tôi đi mất, có rất nhiều người là fan của tôi đấy.”

Đường Văn Minh nghe lời này không khỏi có chút dương dương tự đắc: “Đúng vậy, tôi có bản lĩnh cỡ nào nha, bọn họ có thể so với tôi sao?”

Phương Dịch thấy hắn bắt đầu hưng phấn liền nhân cơ hội đặt câu hỏi: “Tiểu thụ kia sẽ có thích không?”

“Ai nha, anh không biết tiểu thụ kia mềm mại cỡ nào đâu, khuôn mặt kia cứ như là đào mật...” Đường Văn Minh cao hứng phấn chấn trả lời, bỗng nhiên liếc thấy Phương Dịch sắc mặt đã đen đến tột cùng, vội vàng sửa lời: “Đương nhiên cậu ta không đẹp trai như anh.”

“Có vẻ em rất thích nhỉ.” Phương Dịch cười đến là ôn nhu, thanh âm cũng chậm lại một chút: “Hôn qua?”

“Chỉ hôn mặt một cái, chỉ một cái!” Đường Văn Minh giơ một ngón tay lên, thành khẩn hứa hẹn: “Tôi tuyệt đối chưa lên giường với cậu ta, nguyên nhân anh biết mà.”

“Hừ.” Phương Dịch lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt kia giống như muốn tàn nhẫn lăng trì hắn: “Không thể lên giường là có thể hôn hôn ôm ôm một cái?”

“Nghe được đấy, tôi cũng muốn thử xem.” Phương Dịch đứng lên sửa sang lại quần áo, nói: “Đêm nay tôi đi tìm vui, đã lâu không được sờ măm tiểu thụ mơn mơn như đào như mật, cả ngày cùng một chỗ với quả mướp già như em, sờ thôi cũng làm tay thô ráp.”

Nghe vậy Đường Văn Minh chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười: “Không phải anh sẽ rất vui vẻ sao?”

Phương Dịch ghen một chút, quay lại trừng mắt nhìn hắn, Đường Văn Minh bĩu môi nói: “Tôi chỉ cùng bọn họ chơi đùa, lại không làm đến bước cuối cùng, mà dù có muốn thì “qua qua” của tôi cũng vô lực mà, cả ngày để nó nhàn rỗi như vậy chẳng lẽ tôi không thể làm chút việc cho đã nghiền, để các tiểu thụ đáng yêu an ủi tâm hồn héo hon của tôi một phen?”

“Ồ, hóa ra tôi khiến em tâm hồn héo hon.” Phương Dịch vẻ mặt áy náy, dùng ngữ điệu hối hận nói với hắn: “Là tôi sai, vậy từ hôm nay trở đi cấm dục tôi đi, em cứ thỏa thích đi tìm mấy tiểu thụ cầu an ủi đi.”

Đường Văn Minh ngây ngẩn cả người, chuyện này liên quan đến tính phúc của hắn nha, nửa giây cũng không thể chậm trễ, vì thế vội vàng đứng lên truy vấn Phương Dịch, bị anh trừng mắt đành ngoan ngoãn quỳ xuống bần phỉm, sốt ruột nói: “Sao lại cấm dục được? Tôi là thanh niên huyết khí phương cương, làm sao mà nhịn được đây?”

“Là tôi cấm dục, không phải em.”

“Em có thể đi tìm đàn ông khác đến thỏa mãn mình mà.” Phương Dịch tốt bụng đề nghị, trên mặt tươi cười thập phần chân thành.

Đường Văn Minh tưởng tượng hình ảnh kia một chút, run run nói: “Thôi, đàn ông khác thật ghê tởm, tôi không cần, tôi chỉ muốn anh.”

“Lúc trước đã nói rồi mà, dưa chuột của anh chỉ thuộc về tôi, cúc hoa của tôi chỉ thuộc về anh, sao anh có thể bỏ gánh mặc kệ như vậy chứ.”

Phương Dịch đen mặt, tức giận mắng hấn: “Cái gì cũng là em nói, em có từng suy xét cho tôi hay không?!”

“Có a, khi nào anh muốn làm tôi đều cho anh làm, chẳng lẽ anh quên rồi?” Đường Văn Minh hai mắt sáng lên, mặt đắc ý như muốn nói ‘Xem, ta đây sủng nhà người cỡ nào’.

Là em muốn tôi làm mới đúng?! Tôi chỉ là gây mát xa bằng thịt! Phương Dịch tức giận chỉ muốn bóp chết hấn.

“Cấm dục một tháng!”

“A? Như vậy sao được?!”

Thấy Đường Văn Minh bộ dạng ‘Tôi không sai, là anh cố tình gây sự’, Phương Dịch đau đầu cực kỳ, nhóm tiểu công khác đều là cường ngạnh chiếm đoạt tiểu thụ, nội dung rung động tâm can như phim bom tấn Mỹ, còn anh lại phải cùng một đám tiểu nhược thụ tranh đoạt không tiết tháo thụ, tình tiết cứ như phim tâm lý gia đình lúc tám giờ tối, quả là không có thiên lý mà!

Đời trước chắc anh tạo nghiệt gì nên đời này mới gặp phải quỷ đòi nợ thế này!

Đường Văn Minh vắn vẹo một chút, ngẩng đầu nhìn Phương Dịch, cũng không để ý sắc mặt anh tái mét, nói: “Anh chơi đủ chưa? Khi nào thì đi ăn tối đây? Tôi đói bụng rồi, ăn gì bây giờ ta? Ừm... thềm lẩu cay quá...”

Nhìn Đường Văn Minh hoàn toàn chìm trong cơm tối, Phương Dịch cảm giác anh có thể báo danh tham gia kỷ lục Guinness thế giới chuyên mục người nhả nại nhất, là nói nếu như có giải này thật.

5. Chương 5

Thời điểm Phương Dịch lôi Đường Văn Minh ra khỏi quán bar hấn còn có chút mơ hồ, tới khi bị Phương Dịch kéo đến con hẻm tối phía sau quán, phát hiện quần đang bị cởi, rốt cuộc hấn mới nhận ra người này là ai.

Đường Văn Minh đè lại bàn tay trên thắt lưng mình, mặt bình tĩnh hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Làm cậu.”

Phương Dịch nghiêng đầu ngậm lấy bờ môi Đường Văn Minh, đầu lưỡi không hề cố kỵ cạy miệng hấn, vói vào quần lấy lưỡi hấn, lướt qua hàm trên, đầu lưỡi cơ hồ muốn thăm dò cả cổ họng.

Đường Văn Minh túm cổ đối phương bấm một cái, Phương Dịch lùi lại, thuận đà kéo theo một sợi chỉ bạc, hấn thềm mắng một tiếng, chùi miệng, tức giận nói: “Làm cái gì vậy?”

Phương Dịch liếm liếm môi, bàn tay luồn vào bụng Đường Văn Minh sờ sờ, cười đáp: “Vừa rồi không phải cậu còn mạnh mẽ lôi kéo người ta đi thuê phòng sao? Tại sao cùng tôi lại không được, chẳng lẽ tên đeo kính kia tốt hơn tôi?”

“Cái cơ thể nhỏ bé kia có thể thỏa mãn cậu không? Đừng quên, tối qua chính tôi là người làm cậu đến bắn, cậu thích đến nỗi kêu như sói tru nữa mà, sáng nay cứ nhiên không một tiếng chào hỏi đã chạy rồi, cậu không biết làm như thế tôi sẽ rất thương tâm sao?”

Phương Dịch ngậm vành tai Đường Văn Minh, giọng nói khàn khàn phả vào tai hấn: “Đường Văn Minh.”

Đường Văn Minh cả kinh, dùng lực đẩy cái kẻ đang ve vãn mình ra, nhíu mày hỏi: “Tại sao anh biết tên tôi?”

“Trong giới này cậu cũng không phải hạng vô danh, có rất nhiều tiểu thụ biết cậu, xem ra cậu đêm qua đúng là lần đầu nhĩ, thật vinh hạnh. Tôi đã rất ôn nhu, rất kiên nhẫn hầu hạ cậu, không hề để cậu bị thương, kết quả là một câu cảm ơn cũng không có, thật sự là khiến người ta thương tâm.”

Phương Dịch tới gần định hôn hấn, Đường Văn Minh lấy tay chống đỡ trước ngực anh, chăm chú nhìn không nói lời nào. Phương Dịch thoả mái để hấn nhìn, chỉ cười đầy ý vị thâm tường.

Cái người này... hôm qua đã bỏ qua cho anh, thế mà hôm nay lại tự đưa tới cửa, hừ, là tự anh chui đầu vào chỗ chết, đừng trách tôi nhé, cho anh là người đầu tiên bị tôi bẻ gãy dưa chuột luôn!

“Không phải anh mới lên giường với tôi một lần liền thích tôi đấy chứ?” Đường Văn Minh cười khinh miệt.

Phương Dịch dừng một chút, biểu tình trở nên nghiêm túc, nhìn vào mắt hắn nói: “Cứ cho là vậy đi.”

Đường Văn Minh sững sốt, nhất thời cười trừ, thò tay ôm lấy cổ anh: “Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh lên thôi!”

Ta đây cho nhà mi biết thế nào gọi là đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn!

Phương Dịch từ trong túi áo khoác lấy ra một chai màu xanh cỡ bằng bàn tay, phe phẩy trước mặt hắn cười nói: “Gel bôi trơn hãng AA, mùi bạc hà, dùng rất tốt.”

Đường Văn Minh vốn định bĩu môi, chợt nghĩ đến chuyện mình sắp hái dưa người ta, nhất định phải tháo dỡ phòng bị của đối phương trước đã, vì thế hắn cố gắng nặn ra một nụ cười, tuy nhìn không được tự nhiên cho lắm nhưng tốt xấu gì cũng là bày tỏ một chút thiện ý.

“Anh đúng là chu đáo.”

“Đương nhiên.” Phương Dịch hôn hắn, một tay mò vào sau lưng vuốt ve, một tay cởi quần hắn.

Shit, người này kỹ thuật hôn đúng là không tồi, ông đây nhất quyết không chịu thua.

Đường Văn Minh chủ động quán lấy đầu lưỡi Phương Dịch khiến anh đáp lại càng nhiệt tình, tối qua hắn còn kháng cự không cho Phương Dịch hôn môi, nhưng sau khi hôn vài lần hắn đã dần quen, cảm giác so ra kém hơn lúc hôn tiểu thụ rất nhiều, nhưng vẫn rất sảng khoái.

Nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới chẳng hề ngoa, Đường Văn Minh bị Phương Dịch trêu chọc rất nhanh đã có phản ứng, điều này tạo cho hắn một loại ý nghĩ cam chịu.

Phương Dịch hôn từ cổ hôn xuống, cách lớp áo sơ mi cắn lên làn da trước ngực hắn, một đường hôn thẳng đến bụng. Anh ngồi xổm, móc tính khí của Đường Văn Minh ra há miệng ngậm lấy.

“A!”

Đường Văn Minh sợ hãi kêu lên, túm tóc đối phương dùng sức kéo ra, Phương Dịch ăn đau vội nhả tính khí hắn ra, ngửa đầu kì quái nhìn hắn, lại có người không thích khẩu giao?

“Sao vậy?”

Được khoang miệng ướt át bao quanh thật là thoải mái, nhưng song song với nó là đau đớn ập tới làm Đường Văn Minh trong lòng dâng lên một hồi sợ hãi. Hắn cảm thấy nếu cứ như vậy nữa, không chỉ là liệt dương về diện tâm lý, ngay cả mặt sinh lý chắc cũng liệt luôn.

“Không được sờ ‘qua qua’ của tôi.”

Những lời này được Đường Văn Minh nặn ra từ trong kẽ răng, ánh mắt mang theo hận ý khiến Phương Dịch không khỏi chấn động.

Đừng nói là trước kia hắn gặp phải chuyện gì không tốt nên mới tỏ ra chán ghét khi bị đụng vào cậu bé đấy nhé, cũng không thấy tiểu thụ nào từng phát sinh quan hệ với hắn nói hắn mắc bệnh thâm kín gì, trừ phi sự việc mới xảy ra gần đây.

Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện đột nhiên hắn không làm 1? Phương Dịch lo lắng thay cho Đường Văn Minh, anh đứng thẳng người, sờ sờ khuôn mặt hắn dịu dàng an ủi: “Được, tôi không chạm vào, cậu đừng tức giận.”

Đường Văn Minh bị anh dùng ngữ điệu dỗ dành con nít làm cho sững sốt, bao nhiêu oán khí tích tụ trong lòng đều tiêu tan.

Phương Dịch hôn lên khoe miệng hắn, ôm hắn, ngón tay nhẹ nhàng mát xa gáy hắn, khi cảm nhận được thân thể đối phương dần bình tĩnh mới kéo gần khoảng cách giữa hai người lại.

Đường Văn Minh trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh cương.”

“Ừ.” Phương Dịch tựa đầu lên vai hắn khẽ nói: “Cậu còn muốn làm không?”

“Anh muốn thỏa mãn tôi sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy tôi muốn tư thế cưỡi ngựa.”

Phương Dịch cúi đầu cười, tiếng cười làm lộ tai Đường Văn Minh ngứa ngứa, hắn tức giận nói: “Rốt cuộc anh có muốn làm không? Không làm tôi đi tìm người khác.”

Phương Dịch sắc mặt trầm xuống, chẳng qua đang ôm nên Đường Văn Minh không thấy, nếu thấy đảm bảo hắn phải dùng mấy lời ngọt ngào để dụ dỗ mục tiêu tối nay.

Phương Dịch cắn cổ hắn một cái, sau khi bóp một ít gel bôi trơn ra tay xong liền kéo quần Đường Văn Minh xuống, ngón tay tẩm gel đưa ra phía sau dò xét, thuận thế đâm vào cửa động.

Đường Văn Minh sợ tới mức co rúm lại, hắn còn tưởng Phương Dịch muốn tiếp tục công tác tiền hí, nào ngờ cái người này trực tiếp muốn làm, hắn cả kinh vội vàng đẩy vai Phương Dịch ra.

“Làm gì vậy, còn đang bên ngoài mà!”

Phương Dịch một bên đút ngón tay vào trong, một bên liếm cổ hắn, nhân lúc hắn không để ý liền túm tay hắn cố định sau lưng, dùng cả vai đè nửa người trên không cho hắn giãy dụa, giọng nói mơ hồ từ bên tai Đường Văn Minh truyền đến.

“Muốn chơi cưỡi ngựa trước hết phải thỏa mãn tôi đã, tối qua vì chiều cổ cậu mà tôi không được làm tận hứng, đừng nói là cậu không hề biết tôi có bắn hay không nha?”

Ai thêm quan tâm chứ? Đường Văn Minh trợn trắng mắt.

Biết ngay thẳng nhai này vô tâm vô phế chỉ biết sướng một mình mà, tâm lý trả thù của Phương Dịch càng mãnh liệt. Anh vốn chỉ định trêu chọc hắn một chút, cũng không muốn đánh dã chiến ở chỗ này, nhưng bây giờ Phương Dịch đã thay đổi quyết định.

Đâm vào hai ngón tay, anh có chút vội vã bắt đầu khuếch trương, Phương Dịch cười ác ý: “Tối hôm qua vừa làm, chỗ này của cậu vẫn còn rất mềm mại, so với lần đầu sẽ dễ dàng hơn.”

Đường Văn Minh cảm thấy đằng sau vừa ngứa vừa tê, không biết nên coi đó là thích hay khó chịu, thế nhưng nếu như muốn dã chiến thì tuyệt đối là khó chịu. Đường Văn Minh nhiều năm phá thân thiên hạ như vậy vẫn chưa từng dã chiến lần nào, xét về phương diện này hắn thực sự không phải là người thú vị, may mà hắn không có đối tượng cố định chứ không nhất định sẽ bị tình nhân ghét bỏ.

“Mình về đi, ít ra... ư! Ít ra cũng phải tìm khách sạn!”

Trong lúc nói chuyện Phương Dịch đã cắm vào ngón tay thứ ba chậm rãi đưa đẩy, Đường Văn Minh hơi thở trở nên nặng nhọc, nhân lúc đầu óc còn thanh tỉnh, hắn giãy dụa.

Phương Dịch dùng toàn bộ sức lực áp chế, suy cho cùng thì thể lực hai người có một sự chênh lệch không hề nhẹ, huống chi Phương Dịch còn là người tập võ, Đường Văn Minh phản kháng thế nào cũng không hiệu quả.

Phương Dịch cắn môi Đường Văn Minh cùng hắn trao đổi nước bọt, thừa dịp Đường Văn Minh trên dưới bị tấn công không thể phản kháng, anh liền kéo khóa quần xuống chỉ để lộ ra tính khí, rút ngón tay ra, ôm đùi Đường Văn Minh nhắc hắn lên.

Đường Văn Minh chấn động, theo bản năng ôm cổ Phương Dịch, cảm giác có thứ gì đó cứng cứng chọc vào hông mình, hắn phát hoảng, nhất thời kêu lên: “Anh không phải là muốn ...A!”

Lời nói bị động tác đâm bất ngờ của Phương Dịch ngắt quãng. So với tối qua, lần này Phương Dịch vội vàng hơn rất nhiều, không cần thận tỉ mỉ khuếch trương giống như lần trước, hậu phương đột nhiên bị “phá” nên

có chút chó chịu cùng đau đớn. Không cho hẳn thời gian thích ứng, Phương Dịch lập tức động dậy, động tác thông thả mà kiên định, hoàn toàn không để ý đến kháng cự của hẳn.

Cả cơ thể bị treo lơ lửng, chỉ có sau lưng là dựa vào vách tường, điều này làm cho Đường Văn Minh không tự chủ được ôm chặt thân thể ấm áp phía trước. Tháng mười trời đã bắt đầu se lạnh, hẳn cảm thấy cặp lông mày trĩu của mình bị gió thổi sù sù, nhưng mà tính khí nóng rực của Phương Dịch lại không ngừng đâm dồn dập vào hậu môn vừa tê vừa nóng, chính là cảm giác của nóng lạnh đan xen!

Đường Văn Minh lúc này chẳng còn hơi sức đâu mà để ý tới việc hẳn đã thực sự cùng người ta đã chiến, cảm giác đau đớn ở mặt sau biến mất, thay vào đó là khoái cảm trùng điệp, đầu óc hẳn giờ phút này đã bị dục vọng ăn mòn.

So sánh với hiện tại hẳn mới biết tối hôm qua Phương Dịch ôn nhu cỡ nào, anh chỉ rút tính khí ra một nửa, sau đó dùng lực đâm mạnh, mỗi một lần như thế đều khiến thân thể Đường Văn Minh uốn lên, phía sau hẳn run run, Đường Văn Minh cảm giác áo khoác của mình sắp bị tường cọ hồng rồi.

“Mẹ nó, anh không nhẹ nhàng một chút được à!”

Phương Dịch đáp lại bằng một cú va chạm mãnh liệt, Đường Văn Minh thậm chí có thể nghe thấy tiếng hai viên bị người này va vào cánh mông mình giòn vang, đứng trong hẻm nhỏ nghe có vẻ đặc biệt lớn. Quá là xấu hổ! Đường Văn Minh cảm giác mặt mình đang nóng lên.

Thể lực anh ta tốt thật, dùng tư thế này mà cũng chơi mạnh được đến thế, Đường Văn Minh tự nhận bản thân không thể làm được, chỉ riêng lực tay thôi hẳn cũng thua rồi, thật không biết anh ta lớn lên ăn cái gì, Jinkela* sao?

(* chắc là thuốc tăng cơ tăng trọng gì đấy...)

Đường Văn Minh hơi buồn cười, đột nhiên trong đầu chợt lóe, hẳn tức giận mắng: “Mẹ nó, anh cứ nhiên không mang áo mưa!”

Phương Dịch từ đầu đến cuối chỉ vui đùa làm, nghe vậy mới nguyên ý trả lời, hôn hôn hẳn một cái: “Áo mưa ở trên xe.”

“Áo mưa không lấy, thế mà gel bôi trơn lại nhớ rõ mang theo.” Đường Văn Minh hừ lạnh một tiếng.

Nghe ra khẩu khí châm chọc của hẳn, Phương Dịch chỉ cười cười, thay đổi góc độ tấn công đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể hẳn, làm hẳn há mồm thở hổn hển. Đâm chọc hơn chục cái anh lại thay đổi vị trí, trái phải ma xát vách ruột.

“Phắc!”

Nhận ra Phương Dịch cố ý làm vậy, Đường Văn Minh thầm mắng một tiếng, thử co lại cửa sau không cho đối phương cử động, đáng tiếc hẳn đã đánh giá quá cao sức hoa của mình, cũng quá xem nhẹ dục vọng của Phương Dịch.

Phương Dịch cảm nhận được lực cản, ngược lại càng hưng phấn, tính khí trướng thêm một vòng, chọc Đường Văn Minh kêu la sợ hãi liên tục.

“Má ơi! Lại còn có thể như vậy, dục vọng của anh dùng thuốc kích thích tăng trưởng sao?!”

Phương Dịch động tác dừng một chút, ngực kịch liệt đập phồng, tựa đầu lên ngực Đường Văn Minh, cả vai run lên.

Đường Văn Minh không biết anh muốn làm gì, mặt sau đang đã sưng khoái thể mà anh ta lại mặc kệ không động, hẳn co rút cửa sau, cả người vặn vẹo tự vặn động, khi động còn không quên mắng Phương Dịch.

“Dừng lại làm gì? Chưa héo thì lại dùng sức cho tôi!”

Phương Dịch thở một hơi thật dài, ngẩng đầu nhìn Đường Văn Minh, thấy hẳn vẻ mặt bất mãn thì không khỏi bật cười.

Người này cũng thật là mẹ nó khô hài.

Phương dịch tìm điểm tựa, sau đó dùng lực va chạm vào nơi nhạy cảm kia, Đường Văn Minh hai mắt bắt đầu mê ly. Biết hần sắp đến cao trào, anh càng ra sức xô xuyên, không bao lâu sau Đường Văn Minh ngửa cổ, há miệng kêu to.

“Oh shit shit shit shittttt ! ! !”

Đường Văn Minh bắn bắn hết áo Phương Dịch, “qua qua” không được ai chăm sóc vẫn bắn tinh như thường, Phương Dịch đối với vấn đề này càng thêm tò mò.

“Ha, a, a, ...”

Đường Văn Minh tựa vào người Phương Dịch thở hổn hển. Phương Dịch rút ra khỏi cơ thể hần, thả người xuống đất. Đường Văn Minh chân mềm oặt, chẳng hề khách khí dồn toàn bộ sức nặng cơ thể lên người đối phương.

Phương Dịch hôn lỗ tai đồng thời lật người hần lại, để hần chống tay vịn vào tường. Đường Văn Minh vẫn còn mơ màng, cho nên bị anh tùy ý đùa nghịch cũng không nghi ngờ hay thắc mắc gì.

Phương Dịch đỡ lấy Đường Văn Minh cả người vô lực, dùng tính khí đang dưng đứng cọ cọ vào kẽ hông hần, sau đó một cái đẩy người trực tiếp lại cảm vào.

Đường Văn Minh thét lớn một tiếng, có chút phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện cư nhiên lúc này Phương Dịch chưa bắn, chẳng lẽ anh ta không lên đỉnh?

“Sao thế này?”

“Tôi còn chưa tận hưởng đâu.”

Phương Dịch một bên trả lời một bên động đây, so sánh với động tác cường liệt vừa rồi thì bây giờ ôn hòa hơn nhiều, nhẹ nhàng rút ra chậm rãi tiến vào, so với giao hợp thì bây giờ càng giống ve vãn tán tỉnh.

Loại hành động dịu dàng này tựa như đang cầu yêu**, Phương Dịch sẽ không tùy tiện làm như vậy, bởi vì người có thể khiến anh làm như vậy quá ít.

(** cầu yêu tương tự như cụm từ cầu hoan, cầu hôn v.v ..)

Đường Văn Minh vừa mới cao trào, mặc dù thân thể mẫn cảm, tâm lý uể oải, nhưng trong đầu lại tương đối thanh tỉnh, vì thế liền có thời gian nghĩ ngợi một số vấn đề loạn thất bát tao.

Hần nói với Phương Dịch: “Lâu bắn hình như là bệnh, anh đã đi khám bác sĩ chưa?”

Phương dịch dừng lại động tác, cúi đầu cắn lên gáy hần, thoáng dùng lực làm Đường Văn Minh kinh hô vì đau, anh liếm lên dấu răng mình tạo ra, giống như đang xác nhận lại ấn ký của mình.

“Cậu đang mời tôi bắn vào bên trong sao? Vô cùng vinh hạnh.”

Đường Văn Minh bỗng nhiên cảm giác bản thân cứ như đang đâm đầu vào chỗ chết.

6. Chương 6

Đầu hẻm truyền đến tiếng người, tiếng bước chân loạng quạng, thanh âm cười cợt của đàn ông cùng với mấy câu chửi bậy xa xa truyền đến.

Nghe thấy tiếng động, Đường Văn Minh hoảng hốt kẹp chặt hông chỉ sợ bị người khác thấy, gấp đến độ lui về phía sau và cả vào bụng Phương Dịch.

“Có người đến! Chạy mau, mà khoan, mặc quần trước cái đã!”

Phương Dịch bỗng nhiên bị nội bích thít chặt đến là sảng khoái, hai tay siết chặt eo hần, dán chặt lên lưng, ghé vào lỗ tai hần thở hào hển: “Đừng nóng vội, bọn họ sẽ thông cảm cho chúng ta thôi.”

“Thông cảm cái rắm! Đùng!”

Phương Dịch kéo vạt áo khoác người phía trước lên nhét vào miệng ngăn chặn không cho hắn nói, sau đó dùng tay bịt kín miệng hắn, nhẹ giọng nói: “Đừng lớn tiếng quá, để bọn họ nghe thấy sẽ không tốt đâu, hay là cậu muốn bọn họ tới?”

Đường Văn Minh quay lại lườm Phương Dịch, đôi mắt dưới ngọn đèn đường mờ ảo sáng đến dọa người, trong mắt lộ vẻ phần nộ xen lẫn xấu hổ, Phương Dịch bị ánh mắt ấy mê hoặc muốn hôn lên, lúc ghé sát vào mới phát hiện miệng hắn bị mình dùng áo nhét lại, đành tiếc nuối mà hôn lên má, hạ thân dùng sức đâm mạnh.

Đường Văn Minh cảm giác thứ phía dưới có xu hướng rực rạch, cúi đầu nhìn, dưới loại tình huống cấp bách này thế mà cậu bé cũng đứng lên được, tức chết mất, lúc cần ra oai thì mi giả chết, lúc không cần nỗ lực mi lại ra sức lên đạn, quả thật là muốn hắn tức hộc máu đây mà.

Đường Văn Minh trong lòng tức giận, hắn cúi đầu lấy đà, sau đó dùng hết sức bình sinh ngửa đầu ra sau.

Chỉ nghe thấy một tiếng “Đông” giòn vang, Phương Dịch kêu lên đau đớn, theo bản năng lui về phía sau một bước, tính khí cũng vì thế mà trượt ra khỏi hậu huyệt, hai bên tai ù đi, trước mắt nhất thời xuất hiện mấy ngôi sao vàng bay phấp phới. Đến khi anh ổn định lại đầu óc, nhìn sang Đường Văn Minh, thấy tên kia đau đến mức mặt mũi vặn vẹo, cả người dựa lên tường.

Đúng là “giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm”, đối với việc hắn hy sinh thân mình thế này Phương Dịch rất là thưởng thức.

“Đáng đời.”

Phương Dịch tách hai cánh móng Đường Văn Minh dùng sức thúc mạnh, áp dụng quy luật chín nông một sâu, mỗi lần đâm vào là một lần dùng lực trả thù, đâm cho Đường Văn Minh chân nhuỷen móng đau, toàn thân vô lực, chỉ có thể phát ra thanh âm ư ử. Phản ứng vô lực này càng kích thích Phương Dịch, anh chẳng thêm quan tâm đến mấy gã ngoài hẻm có đi vào đây hay không, chỉ tùy ý thả mình theo dục vọng ra sức đong đưa va chạm, để vị đạo của anh thấm sâu vào khối cơ thể này.

Không biết có phải do nghe thấy động tĩnh bên này hay không, nhóm người chỉ dừng lại ngoài hẻm một chút rồi rời đi. Sau khi phát hiện, động tác của Phương Dịch càng thêm can rở, thân thể Đường Văn Minh hoàn toàn chìm trong hưng phấn, cao trào lần thứ hai ập tới so với lần đầu càng thêm mãnh liệt. Hắn giống như một con thuyền nhỏ lênh đênh trong bể dục, bị cuồng phong bão táp tập kích vừa sướng khoái vừa thống khổ, hắn không có chỗ trú ra, chỉ có thể mặc cho người phía sau nắm giữ, điều khiển, cảm giác vô lực này cư nhiên khiến khoái cảm nhân lên bội phần.

Bắn tinh xong, Đường Văn Minh hoàn toàn kiệt sức, Phương Dịch đỡ lấy người hắn, rút tính khí ra đặt lên kẽ móng đối phương, sau khi ma sát vài cái cũng bắn.

Hai người dựa vào nhau nghỉ ngơi, hưởng thụ chút cảm giác ấm áp sau cao trào.

Đến khi Đường Văn Minh phục hồi tinh thần thì đã bị Phương Dịch lôi lên xe, Đường Văn Minh kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt mờ mịt, Phương Dịch sờ sờ tóc hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy? Không thoải mái ở đâu à?”

“Đã nói tôi muốn cưỡi ngựa mà?” Đường Văn Minh nói xong lời này mới ý thức được mình đang nói cái gì, lập tức ngậm miệng lại nhìn sang chỗ khác.

Phương Dịch nhìn hắn mím môi, nhất thời cảm thấy Đường Văn Minh như vậy thật đáng yêu, anh cười: “Tình yêu vẫn còn sức cưỡi ngựa sao?”

“Sao mà không còn?” Đường Văn Minh quay ra trừng anh, không phục nói: “Không tin anh thử xem.”

Người này đang nghi ngờ năng lực của hắn sao? Nhớ ngày đó hắn từng có chiến tích chịch tiểu thụ đến phát khóc, hừ, đừng tưởng chỉ mỗi anh là kim thương bất đảo [1], tôi đây cũng là bách chiến chi qua[2] đó nha!

Phương Dịch chợt cảm thấy buồn cười, cho dù anh có làm thêm vài lần nữa cũng không thành vấn đề, có điều anh không muốn ép buộc Đường Văn Minh thôi. Đây là Phương Dịch thể hiện sẵn sàng, nhưng Đường Văn Minh hiển nhiên sẽ không hiểu được sự dè dặt của anh.

Nhìn Phương Dịch cười cười, Đường Văn Minh không hiểu sao trong lòng dâng lên ác ý, hần hạ ghế ngồi của Phương Dịch xuống, còn mình từ ghế phụ bò lên ghế lái ngồi trên người anh, vẻ mặt như muốn nói ‘Không muốn làm cũng phải làm’.

Phương Dịch thở dài một hơi, lục lọi trong thùng xe một phen, sau đó lấy bao cao su đưa cho Đường Văn Minh, anh thả lỏng thân thể nằm xuống, đỡ lấy eo hần, ngẩng đầu mỉm cười: “Đến đây, cho tôi thử kỹ thuật cười ngửa của cậu xem nào.”

Nhìn bao cao su trong tay thế mà lại lớn hơn của mình một size, Đường Văn Minh giật giật khóe miệng, cuối cùng nhin xuống không biểu lộ ý đồ của mình. Hần học theo động tác dùng miệng xé vỏ bao của Phương Dịch, có lẽ do dùng lực quá đà nên vỏ bao bị xé thành hai nửa, bao cao su trực tiếp rơi xuống người đối phương.

Hình ảnh đó dường như cô đọng tại khoảnh khắc này, hai người đều dừng lại, tầm mắt gắt gao dán lên miếng bao cao su kia.

“Ha ha ha ha!”

Phương Dịch bị hần chọc cho bưng kín mặt, tiếng cười vang dội cứ mãi lượn lờ trong xe làm Đường Văn Minh vốn đang quần bách, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Hần thở phì phò cởi quần Phương Dịch, động tác thô lỗ móc tính khí anh ra, dùng lực đem bao cao su chụp vào, cũng không xem đối phương có cương hay không.

“Này, ‘qua qua’ của cậu là bảo bối, ‘qua qua’ của tôi đây cũng không phải phế phẩm nha, cậu nhẹ nhàng một chút không được sao? Đường tiên sinh?”

“Bớt nói nhảm!”

Đường Văn Minh cầm tính khí Phương Dịch dùng sức trên dưới triệt động không hề thương tiếc, đổi thành Phương Dịch buồn cười một hồi.

“Được rồi, để tôi tự làm, cậu cởi quần ra đi.”

Phương Dịch cứu anh bạn thân của mình về từ tay Đường Văn Minh, dùng lực hôn một cái lên mặt hần.

Đường Văn Minh không có ý kiến, phát hiện ngồi tư thế này rất khó cởi quần, vì thế hần đành bò về ghế phụ, dứt khoát đem thắt lưng, quần dài lẫn quần lót đều cởi sạch, tiện tay vứt quần lên ghế rồi nhanh chóng bò sang ghế lái.

Vốn động tác này có chứa ý vị sắc tình, đến lượt Đường Văn Minh làm không những không có chút thắm mỹ nào mà còn có loại cảm giác ‘chết rồi, trễ giờ làm’, rất quý dị.

Phương Dịch lại muốn cười.

Đường Văn Minh ngồi chồm hồm trên đùi Phương Dịch, xoa nắn cửa sau xóp mềm của mình, đỡ lấy tính khí đã đứng thẳng lên của đối phương, sau đó bỗng nhiên ngồi xuống.

Mặc dù đã trình diễn biết bao nhiêu lần trong đầu, đến khi thực sự áp dụng lại hoàn toàn bất đồng. Đường Văn Minh hiển nhiên là không có kinh nghiệm, liều lĩnh dùng lực ngồi mạnh xuống, cho dù hần không thương tiếc “qua qua” của Phương Dịch thì cũng nên vì cục hoa của mình mà suy xét một chút, lần này thiếu chút nữa làm cả người hần bắn ra ngoài.

Phương Dịch đè eo Đường Văn Minh lại, không để hần tự làm mình bị thương lần nữa.

Đường Văn Minh run lên một hồi mới chậm rãi bình ổn hơi thở, lần này quyền chủ động thuộc về hần nhưng cảm giác thật đáng sợ. Hần không ngờ tư thế này lại có thể vào sâu đến thế, mà hưng khí của Phương Dịch vốn đã rất hùng vĩ, nhoáng cái đâm vào độ sâu trước nay chưa từng có làm hần vừa đau lại vừa sướng khoái, tư vị kia khiến cho người ta khó chịu nghĩ muốn đâm đầu vào tường.

Phương Dịch xoa bóp thắt lưng cho hần, lo lắng hỏi: “Cậu có sao không?”

“... tốt!” Đường Văn Minh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Hay là dừng lại?” Phương Dịch tốt bụng đề nghị.

“Không!” Đường Văn Minh mặt mày nhăn nhó, bi thương cười: “Cho anh xem kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu của tôi, bảo đảm làm anh sáng khoái thăng hoa.”

Phương Dịch nheo mắt, thẳng nhóc này vẻ mặt dữ tợn, ai không biết còn tưởng hắn muốn đi giết người ấy chứ, nào có nửa điểm không khí ân ái? Song không thể vì thế mà làm hỏng hứng thú của người ta, Phương Dịch vẫn là mẫu tình nhân tiêu chuẩn.

Đường Văn Minh nói thì rõ hay, đến khi làm lại không có tí gì gọi là kỹ thuật, hắn chỉ lay động cơ thể lên xuống, mỗi lần động còn đặc biệt dùng lực, bản thân hắn thì đau đến co quắp lại, vậy mà đối phương vẫn là bộ dáng bình thản.

Sao thế này? Rõ ràng mình đã dùng hết sức rồi mà, tại sao người này một chút đau cũng không có?

Đường Văn Minh tăng thêm lực đạo, còn dùng đưa trái phải giống như đánh đu, Phương Dịch ngược lại bị hắn làm cho rất thoải mái, cả người thả lỏng, toàn thân tản mát ra một loại hương vị biếng nhác.

Sao thế này? ! Chẳng lẽ người này là bọ cánh cứng? !

Bất kể thay đổi góc độ hay dùng sức ép xuống, ngoại trừ chỉ làm bản thân eo đau chân nhũn, đối phương lại chẳng hề có nửa điểm thương tổn, còn khiến Phương Dịch sáng khoái đến nheo cả mắt.

Đường Văn Minh trong lòng buồn bực, dùng động tác, Phương Dịch nhìn mặt hắn cứ như muốn khóc thì mềm lòng, xoa xoa đùi hắn trấn an, ôn nhu nói: “Làm sao vậy bảo bối? Khó chịu sao? Khó chịu thì dừng làm nữa.”

Được đối phương dùng thái độ dịu dàng quan tâm như vậy, Đường Văn Minh trong lòng trái lại càng thêm tức giận, hắn hung hăng đâm một quyền vào bụng Phương Dịch, đánh cho anh cuộn người ngồi lên.

Phương Dịch che bụng quá lạ nhìn hắn, trong bụng cũng hơi bốc hỏa, tức giận nói: “Cậu làm cái gì vậy? Đang yên đang lành sao lại đánh tôi? Cũng không phải tôi ép buộc cậu làm.”

Đường Văn Minh ngăn người, đột nhiên ôm đầu rống to, thanh âm ảo não mười phần.

Phương Dịch nhìn hắn lên cơn động kinh, cảm giác hai ngày này trôi qua thật hài hước, đầu tiên là gặp một quái nhân tự dâng cúc hoa đẩy mạnh tiêu thụ, nói đây là lần đầu tiên của hắn, thế mà anh lại đồng ý, làm xong còn nảy sinh hứng thú đuổi theo hắn tới đây, kết quả đối phương có thái độ nổi điên như vậy, quả là làm cho người ta khó hiểu, vậy mà anh lại cảm thấy thích thú.

Điên rồi sao? Nhìn hắn suy sụp tinh thần nằm trong lòng mình thậm chí có chút đau lòng.

Phương Dịch ôm Đường Văn Minh lật người, đem vị trí trên dưới của cả hai đảo ngược, ôm hắn vào trong ngực, rút tính khí ra, vỗ vỗ đầu hắn bày tỏ sự an ủi.

Mặc kệ người này rốt cuộc có vấn đề gì, anh có hứng thú với hắn không phải là giả, hay là cứ thuận theo đó mà phát triển tiếp? Cho dù đối phương thoát nhìn không có quá nhiều hảo cảm với mình nhưng mà vấn đề hảo cảm này có thể từ từ bồi dưỡng, mà anh lại có rất nhiều thời gian cùng kiên nhẫn.

Phương Dịch hôn trán Đường Văn Minh, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên dụ dỗ đóa hoa xinh đẹp Đường Văn Minh như thế nào.

Đường Văn Minh cắn cắn đầu ngón tay, mặc kệ để Phương Dịch ôm, trong lòng hắn giống như bị người thọc cho mấy nhát dao, máu tươi mãnh liệt tuôn chảy vọt thẳng tới yết hầu khiến hắn một trận ghê tởm.

Vì sao, vì sao? Tại sao “qua qua” của người khác nhấn xuống lại không gãy? !

Phương Dịch, chẳng lẽ của Phương Dịch là thiên phú dị bẩm, bẻ không gãy?

Đường Văn Minh theo bản năng gãi gãi người phía trước. Cảm giác trên ngực động đập, cho rằng hắn bắt an, Phương Dịch ôm Đường Văn Minh chặt thêm vài phần.

Nếu như Phương Dịch không được, vậy người khác thì sao? Đừng nói tất cả mọi người đều có thiên phú dị bẩm đấy nhé?

Còn cả tiểu thụ kia nữa, Đường Văn Minh trước đây không phải là chưa thử tư thế cưỡi ngựa bao giờ, thế nào mà làm với tiểu thụ kia lại bị gãy? Chẳng lẽ cúc hoa của tên đó làm bằng vàng sao?

Đường Văn Minh quyết định phải tìm tiểu thụ kia làm cho rõ ràng, bằng không hẳn thực sự sẽ bị cảm xúc nội tâm của chính mình đè chết!

7. Chương 7

Đường Văn Minh tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ, nhìn đồ đạc và cách bày trí có vẻ không giống với mấy nơi như khách sạn; hắn quay lại, thấy Phương Dịch đang ôm eo mình ngủ, bỗng nhiên cảm giác không biết nên mở miệng với cái người từng cùng mình trải qua hai đêm tình này như thế nào.

Dựa chuột bẻ không gãy, đánh đấm cũng không lại, thôi thì cho anh ta vào sổ đen luôn.

Đường Văn Minh gỡ cánh tay đang quăn ngang hông mình ra, chuẩn bị rời giường, nhưng vừa mới ngồi dậy liền bị ai đó kéo xuống, hắn nhìn người bên cạnh, mặt không chút thay đổi hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Nhà tôi.”

Phương Dịch ngáp một cái, chống tay ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn nhú mày liền cúi đầu hôn lên chân mày đối phương.

Loại hành động quá mức thân mật này khiến Đường Văn Minh cảm thấy có chút không được tự nhiên, vì thế đẩy người ra, cả người trần trụi trực tiếp đứng lên, cũng không thèm để ý đến ánh mắt người phía sau.

Đường Văn Minh muốn mặc quần áo lại không tìm thấy quần áo của mình đâu, chỉ có di động và ví tiền là được đặt trên tủ đầu giường.

“Quần áo tôi đâu?”

“Mang đi giặt.”

Đường Văn Minh khó tin trợn mắt: “Vậy tôi mặc cái gì?”

“Cậu có thể không mặc gì cả.” Phương Dịch chu mỏ huýt sáo một tiếng, ánh mắt thập phần lưu manh đảo tới đảo lui trên người hắn, cười hết sức ái muội: “Yên tâm đi, dáng người của bảo bối rất tốt, hoàn toàn không cần tự ti.”

“Anh từ chỗ nào thấy tôi tự ti? Anh có bị bệnh không!”

Đường Văn Minh liếc xéo Phương Dịch, ánh mắt đầy khinh bỉ, hắn trực tiếp đi đến trước tủ quần áo, mở ra, từ trong ngăn tủ đầy ụ áo quần tìm lấy một bộ mình có thể mặc.

“Cho tôi mượn một bộ quần áo.”

“Cứ tự nhiên.”

Phương Dịch nằm lỳ trên giường nhìn hắn, tầm mắt dời từ đoạn lưng trơn bóng sang hai quả mông rắn chắc, lưu luyến nhìn nó hồi lâu, sau đó chậm rãi mở miệng: “Có cần quần lót không? Có điều chỉ có đồ dùng rồi.”

Đường Văn Minh quay đầu lại trừng mắt một cái, tức giận nói: “Ông đây thích thả lỏng!”

“Ồ? Cậu không sợ lúc kéo khóa ‘nó’ bị kẹt sao?”

Phương Dịch tưởng tượng đến hình ảnh kia một chút, nhất thời nhin không được bật cười, cảm giác chuyện này hoàn toàn có thể xuất hiện trên người Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh mặc quần áo còn không quên ném cho Phương Dịch ánh mắt uy hiếp.

“Anh cũng dễ cười nh? Lúc làm tình cười, xem người ta mặc quần áo cũng cười, con mẹ nó anh thờ phật Di Lặc à?”

Phương Dịch nghe vậy cười càng vui vẻ hơn: “Còn không phải tại cậu quá khô hài sao.”

Đường Văn Minh đen mặt, tức giận mắng: “Tôi khôì hài chỗ nào?!”

“Cậu chỗ nào cũng khôì hài, Triệu Bản Sơn (Danh hài đắt giá của Trung Quốc) không thu cậu làm đồ đệ quả là đáng tiếc, cậu rất có tố chất gây cười, nếu được debut tuyệt đối còn thành công hơn tiểu Thẩm Dương (ca sĩ, diễn viên, nghệ sĩ hài nổi tiếng Trung Quốc).”

Đường Văn Minh vốn định phản bác, trong đầu linh quang chợt lóe, tạm gác lại một bên, hỏi anh: “Đừng nói lúc làm tình anh cười cũng vì thấy tôi khôì hài đấy nhé?”

Phương Dịch nhếch miệng, cười xấu xa nhướn mày: “Cậu nói thử xem?”

Đường Văn Minh mặt ban đầu là đen, sau đấy là đỏ, cuối cùng thì tái rồi.

Phương Dịch nhìn sắc mặt hần giống như tắc kè hoa không ngừng biến hóa, nổi lên xúc động muốn ôm người này vào lòng ra sức chà đạp một phen, nghĩ là làm, nhưng anh mới từ trên giường bò dậy, Đường Văn Minh đã vọt tới, một cước nhắm vào mặt Phương Dịch hung hăng đạp xuống.

Phương Dịch bị hù nhảy dựng, cơ thể phản ứng cực kỳ nhạy bén, một cái cúi người khó khăn lắm mới tránh được công kích, vừa định hỏi hần vì có gì lại nổi điên thì Đường Văn Minh vấp chân, trực tiếp ngã thẳng cẳng.

Cái chân vừa rồi nâng lên đá Phương Dịch chưa kịp thu lại, trực tiếp rơi xuống giường, vì thế hần cùng với giường và sàn nhà hợp thể tạo thành một chữ mã () lơ lửng.

Là một người đàn ông trưởng thành, dây chằng chưa từng được rèn luyện về độ dẻo dai, một chữ ‘mã’ phức tạp như vậy vốn không có khả năng hoàn thành, đồng thời cũng không khuyến khích phái mạnh thực hành, bởi vì dễ làm dập ‘trứng’.

Nhưng hôm nay, bởi vì ngoài ý muốn mà Đường Văn Minh lại có thể làm được, chỉ trong thời gian vài giây hần đã hoàn thành tư thế giạng thẳng chân, việc mà lũ đàn ông dùng cả đời cũng khó mà làm nổi.

“Áuuu ! ! ! ! !”

Bao nhiêu dấu chấm than cũng không thể diễn tả được một tiếng kêu thảm thiết này, Phương Dịch cũng bị choáng váng theo, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, vội vàng chạy ra giải cứu Đường Văn Minh.

Được Phương Dịch đỡ lên giường, Đường Văn Minh hoàn toàn không có biện pháp khép chân lại như bình thường, hần lệ rơi đầy mặt ôm hạ bộ gào khóc, không ngừng giãy đành đạch trên giường, Phương Dịch nhìn không thôi cũng đã thấy trứng đau rồi.

“Chúng ta... đến bệnh viện? A, có phải gọi xe cấp cứu trước không? Muốn báo cảnh sát không?” Phương Dịch chưa từng gặp phải loại tình huống này nên nói năng có chút lộn xộn.

“Không... Không... Không đi, bệnh... viện!”

Đường Văn Minh vừa khóc vừa run run rẩy rẩy trả lời, thanh âm rè rè giống như đang hát thể loại R&B, lúc ngắt âm như kiểu bỏ qua mười tám ngã rẽ trên đèo, trực tiếp đâm thẳng vào vách núi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Phương Dịch thấy hần đau đến đáng thương, không khỏi lo lắng.

“Hu hu hu... Tôi làm sao biết được...”

Đường Văn Minh bẹp dí trên giường, ôm trứng, chống mông, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Phương Dịch càng nhìn càng đau lòng, vội vàng lại gần dỗ dành hần, trực tiếp kéo ga giường lau mặt cho hần.

“Thôi mà, ngoan nào, đừng khóc, không đau không đau.”

Phương Dịch bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi, nói: “Cởi quần cho tôi kiểm tra xem, nếu bị thương nặng phải đến bệnh viện mới được.”

“Ừ...”

Bộ dạng của Đường Văn Minh hiện tại rất là mong manh dễ vỡ, nghe xong mấy lời này cũng không có ý kiến gì, chỉ ‘hừ hừ’ hai tiếng.

Phương Dịch bắt đầu cởi quần hần, mặc dù anh đã tận lực nhẹ nhàng nhưng vẫn làm cho Đường Văn Minh đau giấy nẩy, ré lên né tránh, kết quả là nửa ngày mới thành công cởi được quần ra cho hần.

Phương Dịch kiểm tra tính khí của hần từ “qua qua” cho đến trứng, ngay cả đóa cúc nhỏ phía sau cũng cẩn thận xem xét một phen, ngoại trừ trên túi trứng có một vết đỏ và bắp đùi hơi sưng thì bên ngoài không phát hiện thêm thương tổn nào.

“Khá tốt, không quá nghiêm trọng, có thể là động đến gân làm căng cơ thôi, tôi lấy đá lạnh cho cậu chườm.”
“Ừm.”

Đường Văn Minh thì thảo gật đầu, thanh âm mang theo giọng mũi nồng đậm, có vẻ đặc biệt đáng thương.

Phương Dịch xoa xoa đầu hần, thở dài nói: “Tôi đã bảo cậu nên mặc quần lót, lại còn cứng đầu muốn thả rông, giờ biết sợ chưa? Lần sau coi chừng đến ‘qua qua’ cũng gãy luôn, lúc đó có khóc lóc cũng không ai cứu cậu được.”

“Oa! Anh không cần nói nữa!”

Trải qua mấy ngày tủi thân đè nén, lúc này hần không kiềm chế được liền tức nước vỡ đê, Đường Văn Minh không hề cố kỵ khóc lớn, nước mắt cứ ào ào tuôn ra như cái vòi nước hồng, cổ họng rống lên cứ như đang hát đồng ca.

Phương Dịch nhìn Đường Văn Minh khóc lóc chẳng khác gì đám nít ranh, nhất thời lại cảm thấy buồn cười, trong lòng vô cùng phức tạp.

Vì thế đồng chí Đường Văn Minh hôm nay không thể thuận lợi rời khỏi nhà Phương Dịch, đau đớn trong đó thực sự khó lòng diễn tả chỉ bằng mấy câu văn vẻ này.

8. Chương 8

Đường Văn Minh ở lại nhà Phương Dịch một ngày hai đêm, từ ngày cho Phương Dịch vào sổ đen, suy cho cùng thì lúc hần bị thương người ta nhiệt tình chăm sóc khiến hần có chút mềm lòng, cho nên đối với chuyện trước khi về bị Phương Dịch áp vào cửa hôn rất lâu hần cũng không quá chống đối.

Đường Văn Minh mấy ngày nay thật sự là bị giày vò mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, vì thế hần tính toán dời kế hoạch trả thù xã hội lại một thời gian. Sau khi rời khỏi nhà Phương Dịch, nghĩ đã mấy hôm rồi chưa ghé qua xem quán, vì thế Đường Văn Minh bắt xe trực tiếp đi tới làng đại học.

Đường Văn Minh là con một, ba mẹ hần là con một, ông bà nội ngoại cụ kị hần cũng là con một nốt, chuyện này đúng là rất thần kỳ, lúc mới come out hần từng đề nghị ba mẹ sinh thêm một đứa nữa để kéo dài huyết mạch hai nhà.

Mẹ Đường suy nghĩ một lát, hỏi hần: “Nếu sinh thêm mà vẫn là đồng tính luyến ái thì làm sao bây giờ?”

Vì thế Đường Văn Minh ngậm miệng.

Nếu người nhà không coi trọng chuyện nối dõi, hần coi như cũng bớt được gánh nặng tâm lý, nói thật, hần vô cùng không thích đám con nít, ba mẹ mà muốn hần thuê người để mướn chắc hần chết mất.

Sau khi ông bà hai bên qua đời, ba mẹ Đường Văn Minh di cư sang Canada, còn hần không có hứng thú với lũ đàn ông ngoại quốc người toàn lông lá, vì thế lựa chọn ở lại nước.

Ông bà nội ngoại và ba mẹ để lại cho hần tổng cộng bốn căn nhà, Đường Văn Minh ở một căn, còn đầu cho thuê hết, mỗi tháng dựa vào tiền thuê nhà cũng đủ sống dư dả, nhưng đã là đàn ông thì luôn muốn thể hiện năng lực bản thân qua con đường sự nghiệp.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng rất lâu, Đường Văn Minh quyết định mở một cửa hàng nhỏ. Hần nhìn mấy quán ăn ngoài cổng trường đại học, cũng muốn mở một cái, đúng lúc trong làng đại học có người muốn chuyển

nhượng quán trà sữa nên hần nhân tiện mua lại. Nhân viên vẫn là người cũ, thao tác rất thành thạo, ông chủ như hần chỉ làm mỗi việc đếm tiền, thỉnh thoảng cũng tới kiểm tra một vòng.

Chính vì vậy Đường Văn Minh mới có nhiều thời gian rảnh rỗi đi quẩy rữ tiểu thụ.

Làng đại học bao giờ cũng náo nhiệt, Đường Văn Minh chính là tốt nghiệp ở đây ra cho nên hần rất quen thuộc với nơi này, nhắm mắt lại cũng biết mình đang đi đường nào.

Vừa đi vừa liếc mắt đưa tình với một đám sinh viên tươi roi rói, Đường Văn Minh hai mươi sáu tuổi không khỏi cảm thán tuổi thanh xuân, hần mới tốt nghiệp bốn năm, so với đám sinh viên này mà như cách nhau một đời vậy.

Đến nơi, Đường Văn Minh nhìn vào bên trong, khách ngồi trong quán không nhiều lắm, ngược lại trước quầy có một đám người xếp hàng mua take-away.

Xem ra lúc trước giữ lại hai nhân viên đẹp trai này đúng là sáng suốt, quán này kinh doanh lời lỗ đều nhờ vào khuôn mặt của hai người, Đường Văn Minh sờ cằm cười tự đắc.

Nhân viên quán là hai chàng trai tuổi tầm hai mươi, một tên Ngô Lỗi, một tên Tăng Tiểu Lâm.

Tăng Tiểu Lâm nhanh mắt thấy Đường Văn Minh, cách một đám người cao giọng chào hỏi hần: “Ông chủ! Anh đã tới!”

Đường Văn Minh mỉm cười nhìn cậu gật gật đầu, Tăng Tiểu Lâm dáng người nhỏ nhắn, gương mặt vẫn còn đường nét ngây thơ giống học sinh cấp ba, thỉnh thoảng bị người khác trêu đùa, cậu chỉ cười cười coi như xong.

Có vài sinh viên nữ đang đứng chờ mua nước, nhìn thấy Đường Văn Minh mắt ai cũng sáng lên, vụng trộm ngắm hần từ khóe mắt, Đường Văn Minh thấy thế liền cười cười với bọn họ, dẫn đến các chị em được một trận kinh hô.

Tuy Đường Văn Minh là thuần gay, nhưng đối với việc thi triển sức quẩy rữ, hần ấy à, nam nữ không kị, gọi tắt là “không có tiết tháo.”

Hần đi vào quầy, cởi áo khoác, xắn tay áo rửa tay, cùng Ngô Lỗi chào hỏi một tiếng, sau đó tiếp nhận công việc tính tiền của Tăng Tiểu Lâm, kêu cậu qua giúp Ngô Lỗi pha trà sữa.

Đường Văn Minh mặc dù không biết pha trà sữa, thế nhưng mấy việc đơn giản như đóng gói hần vẫn biết làm.

Tăng Tiểu Lâm ra sau quầy, đến bên cạnh Ngô Lỗi nhỏ giọng nói thầm: “Tối qua đảm bảo ông chủ qua đêm ở nhà người khác.”

Ngô Lỗi đáp lời cậu bằng ánh mắt nghi vấn, Tăng Tiểu Lâm đã quen với tác phong giao tiếp của anh bạn làm chung trăm mặc ít lời này, cho nên tiếp tục nói: “Cậu nhìn xem, rõ ràng quần áo ông chủ mặc lớn một số, từ quần đến áo khoác đều không vừa người, bình thường ông chủ rất chú ý hình tượng, hôm nay thế mà lại mặc như vậy đi ra ngoài, này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ tối qua người qua đêm với ông chủ là một người có vóc dáng cao hơn anh ấy rất nhiều, từ chất liệu quần áo cho thấy người đàn ông kia đảm bảo là tinh anh của xã hội, thực lực kinh tế không hề kém.”

“Này hoàn toàn không phù hợp với khẩu vị của ông chủ từ trước tới nay, vì sao anh ấy đột nhiên lại tìm một người đàn ông vừa cao vừa to hơn mình? Là vì tình yêu chứ gì nữa! Không phải yêu thật lòng làm sao thay đổi được sở thích ban đầu được? Ông chủ lúc này tuyệt đối là sa vào lưới tình rồi!”

Nhìn Tăng Tiểu Lâm bộ dạng hững hờ trí bình bưng, Ngô Lỗi hoàn toàn không thể lý giải được vì sao cậu hưng phấn, không hiểu sao cậu ta có thể từ một bộ quần áo lại suy luận ra nhiều thứ như vậy, nhưng Ngô Lỗi không định đem mấy nghi vấn này nói ra. Tăng Tiểu Lâm người này bình thường nhìn qua có vẻ vô hại, thực chất cậu ta là người rất kín đáo thông minh cổ quái, Ngô Lỗi không muốn chỉ vì một bộ quần áo mà nảy sinh bất hòa với Tăng Tiểu Lâm, quan trọng là Ngô Lỗi không nói lại cậu.

Đường Văn Minh chưa từng giấu diếm tính hướng của mình, cho nên người bên cạnh hần phần lớn đều biết hần thích đực rựa. Đối với vấn đề này, mỗi người có một phản ứng khác nhau, có người lựa chọn xa lánh, có

người chấp nhận sự thật, tiếp tục làm bạn bè. Với những ai chọn rời đi, Đường Văn Minh cũng không quá mức đau buồn, xét cho cùng thì hẳn chẳng thể bắt buộc người khác chấp nhận toàn bộ con người mình.

Khách khứa xếp hàng đều đã vắng, Đường Văn Minh bắt đầu chuyển sang suy ngẫm về cuộc đời. Tăng Tiểu Lâm cẩn thận đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, không ngừng nhướn mày nháy mắt với Ngô Lỗi, Ngô Lỗi làm như không thấy, xoay người đi thu dọn bàn.

Đúng là đầu gối, chẳng có tí tinh thần giải trí gì cả! Tăng Tiểu Lâm buồn bực, cậu đi từ từ đến chỗ Đường Văn Minh, hỏi: “Ông chủ hôm nay sắc mặt thoát nhìn không tệ nha, có chuyện gì tốt đúng không?”

Chuyện tốt? Nghĩ lại những việc mình gặp phải mấy ngày này, Đường Văn Minh đen mặt, hẳn nghiêm nghị nhìn Tăng Tiểu Lâm, nghiêm túc nói: “Tò mò cái gì, không muốn làm việc nữa sao?”

“Có chứ.” Tăng Tiểu Lâm thay đổi thái độ trả lời Đường Văn Minh, lúc xoay người sang chỗ khác lại bĩu môi, vẻ mặt mất hứng.

Đường Văn Minh sửa sang lại ống tay áo, lúc này mới nhớ ngoại trừ giày, từ trong ra ngoài hẳn đều mặc quần áo của Phương Dịch, thế mà hẳn lại quên về nhà thay đồ, cứ mặc quần áo rộng thùng thình lác lư đến làng đại học, ai tinh mắt sẽ phát hiện ra điều ái muội, tránh không được sẽ ảo tưởng ra một đoạn cổ sự phong lưu.

Chẳng trách dọc theo đường đi hẳn cứ có cảm giác là lạ, nguyên lai là như vậy! Phương Dịch chết tiệt cư nhiên không nhắc hẳn, rõ ràng là cố ý!

Đường Văn Minh cầm áo khoác, vừa định chạy về nhà thay quần áo lấy lại hình tượng thì chuông điện thoại vang lên, hẳn nhìn dòng chữ ‘Anh Yêu’ nhấp nháy, không khỏi nhăn mặt, ai đổi tên linh tinh thế này? Hẳn không nhớ là có cài tên ai vào danh bạ như vậy.

“Alo, xin chào.”

“Bảo bối ơi, là anh.”

Đường Văn Minh híp mắt suy nghĩ vài giây mới nhớ ra người trong điện thoại là ai, nhất thời giọng nói không hề dễ nghe: “Anh động vào điện thoại của tôi?”

“Tôi chỉ lưu số mình lại thôi mà, còn đâu cái gì cũng không làm, album ảnh gì đó tuyệt đối không xem.”

“Anh động vào danh bạ điện thoại của tôi! Anh Yêu là cái quỷ gì?!”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười, thanh âm thập phần vui vẻ, nhưng Đường Văn Minh nghe vào tai lại giống như đang trào phúng hẳn.

Hắn mắng một tiếng, cúp điện thoại, đang định cho dây số này vào sổ đen, ngẩng đầu liền thấy hai cậu nhân viên đang hiếu kì nhìn mình, ánh mắt Tăng Tiểu Lâm còn mang theo vẻ hóng hớt bất quãi.

Đường Văn Minh khóe miệng giật giật, sau khi chào bọn họ một tiếng hẳn liền bỏ cửa chạy lấy người, còn chưa ra đến cửa điện thoại lại reo, nhìn hai chữ ‘Anh Yêu’ trên màn hình, hẳn trợn trắng mắt ẩn nghe.

“Có lời mau nói, có rắm mau phóng!”

“Đừng vô tình như vậy mà em yêu, trên người em còn mặc quần áo của tôi đó.”

Đường Văn Minh im lặng, người này tuyệt đối là cố ý!

“Vậy đền bộ đồ kia của tôi cho anh!”

“Hả? Đền cho tôi sao? Cậu không sợ tôi dùng quần lót của cậu tự an ủi à?”

Mẹ nó! Chính mình còn đang mặc quần lót của anh ta! Vừa nghĩ đến điểm ấy, Đường Văn Minh cảm giác cả người bắt đầu ngứa ngáy.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?” Phương Dịch tâm tình có vẻ rất tốt, chỉ nghe gián tiếp qua điện thoại thôi, Đường Văn Minh cũng có thể nhận ra giọng nói đối phương rất vui vẻ.

“Tôi muốn ăn một mình, anh tìm người khác đi, vĩnh biệt!”

Đường Văn Minh treo điện thoại, rất quyết đoán kéo số Phương Dịch vào sổ đen. (chặn số ý)

9. Chương 9

Đường Văn Minh vừa về đến cửa nhà thì có một dãy số xa lạ gọi tới, hắn tiện tay tiếp điện thoại, nghe thấy tiếng cười khê của Phương Dịch từ đầu kia điện thoại truyền đến, hắn quyết đoán cúp máy, chặn luôn số này.

“Người này có nhiều số như vậy, không phải làm nghề lừa đảo đấy chứ?”

Nghĩ đến ngôi nhà của Phương Dịch nằm trong khu chung cư cao cấp, Đường Văn Minh cảm giác anh không giống với người nghèo.

Đường Văn Minh vào nhà, việc đầu tiên làm chính là lột sạch hết quần áo, hắn muốn tắm một cái thư giãn cơ thể. Trong lúc đợi nước xả vào bồn, hắn nhận được một tin nhắn; nhìn dãy số xa lạ, hắn có dự cảm bất thường.

Đường Văn Minh chậm rãi mở tin nhắn, nội dung cư nhiên lại là ảnh chụp hắn và Phương Dịch cùng nằm trên giường lộ ra nửa thân trên, hắn được Phương Dịch ôm vào ngực ngủ đến là say sưa. Phương Dịch một tay duỗi ra phía trước, hắn là đang cầm điện thoại để tự sướng, tay còn lại đặt cạnh gò má Đường Văn Minh tạo thành chữ V, cười lộ cả hàm răng trắng.

Hai người trong ảnh đều không mặc quần áo, không cần nghĩ cũng biết ảnh được chụp sau khi làm chuyện gì đó, nhìn kiểu dáng ga trải giường, Đường Văn Minh lập tức nhận ra nơi này là nhà Phương Dịch.

Chẳng lẽ người này muốn dùng ảnh chụp uy hiếp mình?!

Đường Văn Minh phẫn nộ gọi vào dãy số này, mãi đến khi hệ thống nhắc nhở không có người tiếp điện thoại, hắn liền tức giận lôi Phương Dịch ra mắng chửi từ ngoại hình cho đến nhân phẩm không chứa một thứ gì. Đang định gọi tiếp thì nhận được một tin nhắn, hắn lập tức mở ra xem, quả nhiên là Phương Dịch gửi đến: “Bảo bối đừng tức giận, mấy tấm sexy hơn tôi giấu kỹ rồi, tuyệt đối không có người thứ hai biết, cậu cũng không được nha ^ ^” Bà nội! Lại còn chèn thêm mặt cười!

Đường Văn Minh gọi tiếp, vẫn không có ai nhắc máy, hắn điên tiết thiếu điều ném luôn điện thoại, âm báo nhắc nhở vang lên, lại có một tin nhắn mới.

[Tôi chỉ tiếp dãy số có tên là “Anh Yêu” nha ^ 0 ^] Giả bộ dễ thương nữa chứ! Ghê tởm chết mất!

Đường Văn Minh căm giận lục lại danh sách chặn, lôi số của Phương Dịch trong đấy ra, lúc thao tác hắn suýt nữa chọc thủng cả màn hình.

Điện thoại vừa ‘tút’ một cái lập tức có người bắt máy, nghe tiếng cười đắc ý của Phương Dịch, Đường Văn Minh đặc biệt muốn kéo cái người này từ trong điện thoại ra hung hăng đập một trận!

“Rốt cuộc anh muốn gì?!”

“Đừng nóng giận mà bảo bối, tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi, tối nay cùng ăn cơm nhé, thế nào?”

“Tôi muốn ăn một mình!”

“Vậy cậu giữ số tôi lại, đừng ngắt điện thoại của tôi, như vậy tôi sẽ không ép buộc cậu nữa, thế nào?”

“Không thích.”

“Ừm... Vậy ngày mai tôi đi mua thêm vài số dự bị.”

“Tôi đổi số điện thoại ngay bây giờ!”

“Ồ? Vậy còn ảnh chụp...”

“Anh dám uy hiếp tôi? ! Có tin tôi báo cảnh sát bắt anh ngay lập tức không!”

“Tôi lại không dùng ảnh của cậu làm chuyện gì xấu, còn nữa, chuyện chúng ta lên giường đều là tôi tình cậu nguyện, làm sao cậu chứng minh với cảnh sát được là tôi cưỡng ép chứ không phải cậu tự nguyện? Nói không chừng người ta còn tưởng là đôi tình nhân đang giận dỗi ấy, nếu cảnh sát hỏi chuyện của chúng ta, lỡ tôi không cẩn thận lộ ra chuyện cậu trượt chân làm dập trứng thì sao bây giờ?”

Đường Văn Minh trợn rách mắt, vì sao hắn lại dây phải loại người đáng ghét thế này!

“Muốn thế nào anh mới chịu bỏ qua?”

“Lời thoại này cũ rích rồi, bảo bối này, bình thường rảnh rỗi không nên xem quá nhiều phim thần tượng, ảnh hưởng không tốt đến chỉ số thông minh.”

“Ông đây không xem phim thần tượng !”

“Được rồi được rồi, đừng tức giận, bây giờ cậu có hai lựa chọn, một là tối nay ăn cơm với tôi, hai là cậu giữ số điện thoại của tôi lại, đồng thời không được cúp máy khi tôi gọi.”

“Tôi không chọn! Con mẹ anh ra điều kiện với ai đấy! Có bản lĩnh anh cứ up ảnh lên mấy trang web sex đi, ông đây nhất định sẽ được người khác ‘bắn pháo’ mỗi ngày, bắn đến chân nhuyển luôn!”

“Đường Văn Minh!”

Thấy giọng điệu Phương Dịch thay đổi, Đường Văn Minh rất là đặc ý.

“Sao hả? Luyến tiếc? Tôi biết bây giờ anh đối với tôi muốn ngừng mà không được, tiếc là tôi không có hứng thú với anh, đều là người lớn cả rồi, khuyên anh một câu chân thành, nên nghĩ thoáng một chút, sớm tìm tiểu thụ khác chơi đi.”

“... Cậu cứ chờ đấy.”

Thấy đối phương chủ động treo điện thoại, Đường Văn Minh cảm giác có thể nghe thấy tiếng Phương Dịch nghiêng răng, nhin không được ha ha cười.

Vớ vẩn! Chẳng lẽ anh mà không trị được chú sao?

Dù sao cũng không phải lần đầu quan hệ, đương nhiên Đường Văn Minh cảm nhận được Phương Dịch có hứng thú với mình, đáng tiếc hiện tại hắn chưa muốn quen ai cố định, hắn còn trẻ mà, chơi thêm vài năm rồi tính.

Đường Văn Minh dương dương tự đắc, cảm thán sức quyến rũ của mình công thụ đều dính, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, tại sao Phương Dịch lại mở được khóa di động của hắn? Hắn dùng khóa màn hình bằng một chữ Z (chắc a ý xài samsung), thiết lập đơn giản như vậy rất dễ bị người khác đoán được, có lẽ Phương Dịch nhìn thấy dấu tay trên màn hình nên đoán ra, lần sau hắn phải tạo hình khác phức tạp hơn mới được.

Đường Văn Minh ngâm mình trong bồn tắm, cả người chìm trong bồn nước ấm áp thư thái hơn rất nhiều, hắn nhắm mắt hưởng thụ giây phút thư giãn này, thả lỏng một hồi cơ thể nhàn nhã.

Trong lúc mơ màng hắn cảm giác có người đang tới gần, muốn mở mắt ra xem là ai, lại phát hiện mí mắt nặng trĩu không thể mở nổi, theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn không khỏi khẩn trương muốn giãy dụa đứng dậy. Nhưng mặc cho hắn cố gắng như thế nào, cơ thể giống như bị người ta dùng định thân chú, không thể động đậy.

Làm sao thế này? Trong nhà có trộm? Không phải hắn bị đánh thuốc mê đấy chứ?

Hắn cảm nhận được người nọ đang đứng cạnh bồn tắm theo dõi hắn, đừng nói người này đến cướp sắc nha? Nooo ! Đầu năm nay hình như đàn ông bị hấp diêm đang là trào lưu! Một điều luật bảo vệ cũng chẳng có !

Đường Văn Minh trong lòng không ngừng kích động, cố gắng làm thân thể bớt cứng ngắc, thế nhưng hắn cố gắng nửa ngày, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được, trong lòng không khỏi xót xa: Chẳng lẽ mình không giữ được trinh tiết nữa sao? ! Ông trời ơi, vì sao ngài lại đối xử với tôi như vậy? Đầu tiên là làm gãy “qua qua” của tôi, sau đó đả thương túi trứng, cuối cùng ngay cả cúc hoa cũng không bỏ qua! Rốt cuộc tôi đã phạm lỗi lầm gì mà ngài lại trừng phạt tôi như vậy? ! Không còn thiên lý gì nữa!

Đường Văn Minh lòng còn đang ngập ngựa thống khổ, “Rào” một tiếng, có người lấy nước tát đầy mặt hắn, hắn thế này mới giật mình tỉnh lại. Giương mắt lên nhìn, là một gã cao to mặt đen đang cầm dao phay tròng hắn, Đường Văn Minh sợ tới mức hét to lui về phía sau, lưng gắt gao dán lên thành bồn tắm, hai tay không quên che ở trước ngực.

“Đừng có tới đây, tiến thêm một bước là tôi gọi người đó!”

“Ồn ào cái gì, gì mà như con gái nhà lành bị đùa giỡn thế, khẩu vị của tớ không nặng như vậy đâu.” Gã kia không hề có ý định tấn công, chỉ đứng tại chỗ nhìn Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh thấy giọng nói này có vẻ quen quen, định thần nhìn lại, tên mặt đen này không phải ai khác chính là thằng bạn nói khổ mười mấy năm của hắn – Tống Kiến Quốc.

“Mẹ cậu!” Thấy là người quen, Đường Văn Minh thở dài nhẹ nhõm một hơi, tức giận hỏi cái kẻ không mời tự đến: “Cậu vào bằng cách nào?”

Tống Kiến Quốc cười trừ hai tiếng, đáp: “Cậu không đóng cửa, tớ còn tưởng nhà cậu có trộm kìa, vội vàng vào bếp lấy dao phay, tìm nửa ngày vẫn không thấy trộm đâu, chỉ thấy một mình cậu nằm trong bồn tắm, tớ gọi mà không ai trả lời, còn tưởng cậu tự sát chứ, hết cả hồn! Tí nữa thì báo cảnh sát.”

“Mẹ cậu mới mới tự sát ấy! Hừ, bỏ dao xuống!”

Đường Văn Minh tức giận trợn mắt, “Ào ào” đứng lên, Tống Kiến Quốc vội vàng lấy tay che hai mắt, kêu lên: “Ấy da! Tớ còn đứng đây mà, cậu rụt rè một chút có được không?”

Tống Kiến Quốc nói xong còn cố ý xoay người sang chỗ khác, bộ dạng chính nhân quân tử phi lễ chớ nhìn.

Đường Văn Minh một bên lấy khăn tắm lau người, một bên cười nhạo y: “Thôi đi, cái tớ có cậu cũng có, làm bộ làm tịch cái gì?”

“Cái này không giống nhau? Vị trí của cậu trong lòng tớ so với phái nữ không khác nhau lắm, tớ luôn kính yêu tôn trọng cậu như tôn trọng phái yếu vậy.”

“Ai giống phụ nữ cơ?!” Đường Văn Minh cầm khăn tắm ra sức quất Tống Kiến Quốc, vừa đánh vừa mắng: “Cậu mới thực nữ, cả nhà cậu đều thực nữ!”

“Ai da, đau!”

Tống Kiến Quốc bị Đường Văn Minh đánh kêu ầm ĩ, vội vàng trốn tránh cầu xin tha thứ: “Dừng dừng dừng! Đường công tử, Đường đại gia, tiểu nhân sai được chưa? Tiểu nhân ăn nói bậy bạ, ngài đại nhân đại lượng tạm tha cho tiểu nhân một lần này đi! A đau!”

Đường Văn Minh đập y hai cái, sau đó quần khăn tắm quanh thắt lưng, mắt lạnh nhìn y: “Hôm nay cậu dễ dàng nhận sai thế này đúng là lạ, nói mau, lại định nhờ vả cái gì đúng không?”

“Hi hi.” Tống Kiến Quốc vẻ mặt nịnh nọt chạy ra bóp vai cho Đường Văn Minh, bộ dạng chân chó ghé vào lỗ tai ông bạn mình thổi gió: “Người hiểu ta chỉ có mình Đường ca, lần này tiểu nhân đến chính là muốn xin ngài giúp một chuyện.”

“Chuyện gì, nói đi.” Đường Văn Minh dường như được y ‘hầu hạ’ có chút hài lòng, nổi lòng từ bi không tính toán nữa.

“Tớ có thể ở lại nhà cậu vài ngày không?”

“Sao thế? Làm con nhà người ta bụng bự nên bị ba mẹ đuổi ra ngoài?”

“Được vậy đã tốt, ông bà già còn ước tớ đánh con gái người ta sưng bụng sau đó kết hôn nữa kìa, cậu nghĩ xem năm nay tớ mới 26, hai ông bà sốt ruột cái gì nha? Lúc nào cũng nói thời buổi bây giờ tỉ lệ nam nữ chênh lệch nghiêm trọng, mấy trăm vạn dân ông ế vợ, bảo tớ tiên hạ thủ vi cường, ngày nào cũng bị bắt đi xem mặt. Ông bà già mà tìm được Lâm Chí Linh hay Phạm Băng Băng gì đó đến xem mặt tớ đây khăng định đồng ý, nhưng đối tượng không phải Phượng tỷ thì chính là Xuân ca, làm sao mà tớ chịu được! Cậu nói xem có đúng không? Vì thế nên tớ mới phải chạy đến nhà cậu tránh nạn, hi hi, xin ngài thu lưu tiểu nhân.”

(Phượng tỷ: ấn vào ĐÂY để xem thêm, Xuân ca: mình không tìm thấy thông tin)

Đường Văn Minh vẽ mặt châm biếm nhìn y, nói: “Người như cậu mà muốn tìm Lâm Chí Linh, Phạm Băng Băng? Phượng tỷ phối với cậu còn có vẻ như nhân tài không được trọng dụng nữa là, cậu tốt nhất nên cô độc cả đời, đừng đi gieo họa cho con gái nhà người ta được không?”

“Aiz! Tại sao tớ phối với Phượng tỷ lại thành nhân tài không được trọng dụng? Xét về ngoại hình này, bằng cấp này, thân phận này, so với Vương Tư Thông chỉ kém một chút thôi mà.” Tống Kiến Quốc vẽ mặt không phục.

(Vương Tư Thông: Ấn vào ĐÂY... dành cho ai chưa biết, biết rồi thì thôi =)))

“Đúng vậy, cậu chỉ kém Vương Tư Thông 1044 vạn cô vợ mà thôi.” Đường Văn Minh kinh bỉ y không chút lưu tình.

“Hắn ta là mua dâm!” Tống Kiến Quốc lòng đầy căm phẫn dùng lực đâm Đường Văn Minh một cái, bị Đường Văn Minh xoay người đạp một cước, y căm giận bất bình nói: “Tớ mà có tiền, đừng nói là 1044 vạn bà vợ, 8000 vạn tớ cũng mua được!”

“Nhưng cậu không có tiền.” Đường Văn Minh thương hại nhìn chiến hữu.

Tống Kiến Quốc nhất thời ỉu xiu.

10. Chương 10

Lúc trời sẩm tối, Đường Văn Minh nhận được tin nhắn từ Phương Dịch, là ảnh chụp một bàn thức ăn, độ hấp dẫn của hai đĩa mì Ý kia có thể sánh bằng mấy món ăn trong tạp chí ẩm thực.

[Vốn làm cho cậu, tiếc là cậu không muốn ăn tối với tôi, tôi đành ăn hết một mình vậy] Lại còn làm mặt khóc, đúng là không biết xấu hổ !

Ném điện thoại lên sô pha, Đường Văn Minh không định nhắn tin trả lời Phương Dịch.

Ngày Đường Văn Minh còn ở nhà Phương Dịch từng được thưởng thức tay nghề của anh, thật lòng mà nói, Phương Dịch làm đồ ăn ngon vô cùng, người này thật sự là công chất lượng cao, vóc người đẹp, bộ dạng đẹp, kỹ thuật trên giường giỏi, lại còn biết làm cơm, khó trách được hoan nghênh như vậy.

Thế nhưng được hoan nghênh thì sao? Cuối cùng vẫn phải quỳ dưới gấu quần của mình đấy thôi.

Đường Văn Minh chống nạnh cười ha ha, Tống Kiến Quốc chờ hắn cười xong mới nói: “Cậu có ăn nữa không? Không ăn thì xẻ thịt qua đây tớ ăn cho.”

Đường Văn Minh nhìn đồng hồ ăn nhanh trên bàn, chênh lệch về chất lượng khiến hắn bị đả kích tâm lý. Từ khi ba mẹ hắn đi di cư, phòng bếp nhà Đường Văn Minh chưa một lần nổi lửa, hắn cùng lắm chỉ úp được bát mì, không sai, Đường Văn Minh thuộc tầng lớp nhân sĩ hệ động đến đâu là phòng bếp ban hành đến đấy.

Đường Văn Minh có chút hối hận vì đã không nhận lời ăn tối cùng Phương Dịch, ít ra còn được thỏa mãn ham muốn ăn uống, ăn xong có thể thỏa mãn một chút nhu cầu sinh lý thì càng tốt.

Dừng dừng dừng!

Tự nhiên phát hiện mình có ham muốn lên giường với Phương Dịch, Đường Văn Minh giật mình, quả thực rất đáng sợ! Nếu đã loại anh ta khỏi danh sách bẽ đưa, tốt nhất nên dừng lại ở đây, càng gặp gỡ chỉ làm lún sâu hơn, Đường Văn Minh không muốn loại quan hệ này phát sinh.

Tống Kiến Quốc thấy Đường Văn Minh nhìn hộp đồ ăn nhanh đến ngẩn người, không hề có ý định ăn tiếp, y gấp vội một miếng sườn kho trong hộp cơm của hắn. Phát hiện hắn thế mà lại không có phản ứng, vì thế lá gan lớn hơn, gấp thêm một miếng thịt bò, đến khi Đường Văn Minh nhớ ra cần phải ăn thì trong hộp cơm của hắn chỉ còn cơm trắng với mấy cọng rau, sót lại một ít thịt vụn với gừng tỏi thái nhỏ chứng tỏ phân thức ăn nhanh này từng có thịt.

Đường Văn Minh cầm đôi đũa hung hăng quật Tổng Kiến Quốc một cái, nếu như nói hắn kiên nhẫn với tiểu thụ, lạnh nhạt với tiểu công, vậy đối với trai thẳng hắn dứt khoát lạnh lùng tàn bạo, coi như một lũ cặn bã. Đặc biệt cái người đang ngồi trước mặt này là bạn bè rất thân thuộc với hắn, hơn nữa y rất hay tranh thủ cơ hội, Đường Văn Minh thật sự không có biện pháp không chế cảm xúc thô bạo của mình.

Tổng Kiến Quốc người này tuy cao hơn Đường Văn Minh, lại còn đô con hơn hắn, làn da cũng đen hơn, thế nhưng trước mặt Đường Văn Minh y hoàn toàn không chiếm được chút khí thế nào, điều này hoàn toàn do thời gian hai người quen biết quyết định.

Hai người bọn họ bắt đầu học chung lớp từ thời sơ trung, lúc ấy Tổng Kiến Quốc vẫn chưa cao to đen (hồi) như bây giờ. Đường Văn Minh dậy thì sớm hơn y, vừa lên sơ nhất đã là ‘tiểu soái ca’, không bao lâu sau hắn được các nữ sinh ngăm ngăm bầu làm ‘hot boy’, thỉnh thoảng lại có nữ sinh gửi thư tình, chuyen mẫu giấy nhỏ, nhưng hắn chẳng để ý một ai, cao ngạo lạnh lùng như vậy ngược lại càng khiến các em gái điên cuồng. Vào dịp lễ Valentine trắng, trong ngăn tủ của hắn bị nhét đầy chocolate, một vài hộp còn rơi xuống đất.

(Mình không rành hệ thống giáo dục của TQ, sơ trung, cao nhất gì gì đó...)

Kết quả là Đường Văn Minh bị chủ nhiệm lớp gọi đến nói chuyện, khi hắn trở về phòng học, sắc mặt đen lại giống như vừa lặn qua than, lúc ấy ngồi cùng bàn với hắn chính là Tổng Kiến Quốc.

Sau khi tan học, Đường Văn Minh đưa hết chocolate cho Tổng Kiến Quốc, Tổng Kiến Quốc thụ sủng nhược kinh, bởi vì hai người ngồi cùng bàn cũng được mấy tháng vậy mà số lần nói chuyện với nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Cậu cho tớ thật à? Mấy nữ sinh kia nếu biết sẽ thương tâm.”

Đường Văn Minh lần đầu tiên nhìn thẳng Tổng Kiến Quốc, ánh mắt kiên nghị khiến Tổng Kiến Quốc khi ấy mới 13 tuổi thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

“Cậu không ăn thì vứt đi.”

“Người khác muốn còn không được kìa, vứt đi rất đáng tiếc nha.”

Đường Văn Minh khi ấy còn tưởng người này tâm địa thiện lương, nhưng một câu kế tiếp của y đã khiến Đường Văn Minh phải suy nghĩ lại, trực tiếp phủ định ý nghĩ ban đầu.

“Hay là chúng ta cầm đi bán đi?”

Đường Văn Minh biểu tình đại ra một lát, sau đó dùng lực vỗ vỗ bả vai Tổng Kiến Quốc, cười toe toét: “Nhóc con rất có tiền đồ!”

Dưới sự khích lệ của Đường Văn Minh, Tổng Kiến Quốc yên tâm thoải mái nhận lấy thùng chocolate, vui vẻ nói với hắn: “Tiền bán được chia cậu một nửa.”

Đường Văn Minh càng thêm thưởng thức cậu bạn này, trực tiếp ôm vai y nói về sau bọn họ chính là anh em.

Nhờ có sự kiện này, Tổng Kiến Quốc trở thành kẻ thù của toàn thể nữ sinh, nhắc tới y chính là ‘Kẻ cặn bã cầm tâm ý của chúng ta đi bán!’.

Tổng Kiến Quốc cảm thấy tội con gái thật sự quá khó hiểu, đó là lý do ba năm sơ trung y không thể thành công yêu sớm, y vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.

Bắt đầu từ đó, Đường Văn Minh và Tổng Kiến Quốc trở thành đôi bạn thân, bởi vì thành tích học tập của Đường Văn Minh tốt hơn Tổng Kiến Quốc, cho nên Tổng Kiến Quốc thường xuyên chép bài của hắn, giờ kiểm tra sẽ lén lút hỏi hắn đáp án, bởi vậy mà địa vị của Đường Văn Minh bất tri bất giác cao hơn Tổng Kiến Quốc một bậc, năm tháng trôi đi, Tổng Kiến Quốc vẫn tỉnh tỉnh mê mê quen với phương thức hai người ở chung như vậy. Thế cho nên mười mấy năm qua y đều quên mất mình đã không còn là con gà bệnh của ngày trước, hiện tại lúc nào Tổng Kiến Quốc cũng có thể đánh ngã Đường Văn Minh, nhưng thói quen lâu dài đã vùi dập đi ý nghĩ phản kháng hành vi bạo lực, trở thành thói quen tự nhiên.

Quan hệ “cậu đánh mình chịu” như vậy vô tình khiến tình bạn của bọn họ vô cùng bền vững. Sau này Đường Văn Minh come-out, Tống Kiến Quốc cũng là người đầu tiên đứng ra ủng hộ hắn, dù ai nói y với Đường Văn Minh có gian tình, y cũng không xa lánh Đường Văn Minh. Với Tống Kiến Quốc mà nói, bạn chính là bạn, liên quan gì đến tính hướng?

“Ăn không vô!”

Đường Văn Minh ném dưa, mắng Tống Kiến Quốc: “Cậu ở nhà tở, ăn của tở, uống cũng của tở, vậy mà còn cướp thịt của tở, muốn khùng quá! Lương tâm của cậu có phải để ở nhà quên mang theo không?”

Tống Kiến Quốc cười cười lấy lòng, thấy hắn tức giận lập tức bày ra biểu tình chân chó, nói: “Đường thiếu gia, hay là tiểu nhân mời ngài ra ngoài ăn đồ nướng bồi tội, được không? Không biết ngài có chịu nể chút mặt mũi không?”

Đường Văn Minh đã sớm nhìn thấu bản tính vụ lợi ích kỷ của người này, cười lạnh: “Là cậu muốn ăn thì có?”

“Tở muốn ăn với cậu muốn ăn đều giống nhau mà.” Tống Kiến Quốc duỗi tay dựa vào thành ghế, biểu tình chân thành làm Đường Văn Minh muốn ói, y nói rất là tử tế: “Được ngài thu lưu, tiểu nhân vô cùng cảm kích, tuy không thể lấy thân báo đáp nhưng bằng chút tiền tài ít ỏi mời ngài ăn no vẫn là ok.”

“Cậu có thể đừng giả bộ nữa được không?”

“Không có biện pháp, bây giờ phụ nữ đang thích thể loại này.”

“Cũng không thấy cậu hấp dẫn được cô nào.” Đường Văn Minh khinh bỉ y: “YY quá độ cũng là bệnh, phải trị.”

Tống Kiến Quốc vẻ mặt thảm thiết nhìn hắn, trong lòng ủy khuất cực kỳ, rõ ràng điều kiện nào của mình cũng không tệ, vì sao đám con gái chẳng ai thích mình? Ngay cả Đường Văn Minh là gay mà còn được phụ nữ hoan nghênh hơn cả mình, quả là không có thiên lý!

“Đẹp trai như cậu đều làm gay hết rồi, vốn còn tưởng tỉ lệ cạnh tranh sẽ giảm đi một ít, nhưng tại sao đám con gái tình nguyện nhìn các cậu làm gay chứ nhất quyết không chịu ra ngoài hẹn hò với bọn tở? Chẳng lẽ trai thẳng không được hoan nghênh như vậy? Tở suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra! Bộ không có em nào muốn nói chuyện yêu đương với trai thẳng hay sao? !”

“Mấy cô muốn đàm luận ái với trai thẳng phỏng chừng đều làm lão bà của Vương Tư Thông hết rồi, làm gì còn sót cho cậu?”

Tiếp nhận một kích, Tống Kiến Quốc tức giận lườm Đường Văn Minh, ngón tay run run rẩy rẩy chỉ hắn, lửa giận ngút trời giống như người trước mặt là kẻ y căm thù đến tận xương tuỷ vậy.

“Tại sao cậu cứ chọc ngoáy tở như vậy! Chà đạp tở khiến cậu vui vẻ lắm sao? Cái đồ không có tiết tháo lăng nhăng ngựa đực lăng phí tinh trùng!”

“Ồ, tở là ngựa đực lăng phí tinh trùng, còn hơn cậu ngay cả cơ hội bắn tinh cũng không có.”

Nghĩ lại mình không thể cương lên được nữa, Đường Văn Minh nhất thời ỉu xiu.

Tống Kiến Quốc bị hắn đả kích không đứng dậy nổi, nhất thời không phát hiện ra hắn có gì khác lạ, còn ở bên cạnh hùng hùng hổ hổ chửi rủa. Đường Văn Minh một câu cũng không nghe lọt, đột nhiên nhớ tới đầu sỏ làm hắn phải chịu cái cảnh như ngày hôm nay- tiểu thụ có cúc hoa cứng như vàng.

Hắn nhớ mình từng thề phải tìm ra tiểu thụ này, kết quả là phát sinh chuyện đập trứng ngoài ý muốn làm hắn suýt thì quên mất, không ngờ bị Tống Kiến Quốc quấy rối lại tình cờ nhớ ra.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, Đường Văn Minh quyết định đêm nay sẽ đến quán bar hắn lần đầu gặp tiểu thụ kia xem sao, nếu vận khí tốt có khi còn gặp được cậu ta.

“Không phải cậu vẫn nói muốn đến gay bar mở mang kiến thức một phen sao? Đêm nay tở đưa cậu đến đó chơi.”

“Hà?” Tống Kiến Quốc còn đắm chìm trong cảm xúc bị thương vì không em nào thêm, bị Đường Văn Minh ngắt lời, nửa ngày vẫn không có phản ứng.

Đường Văn Minh đứng dậy sửa sang lại quần áo, nói: “Cậu có đi hay không.”

Đến khi Đường Văn Minh xoay người vào phòng, Tống Kiến Quốc mới hiểu được điều hắn nói, nhất thời hưng phấn nhảy dựng lên. Y tò mò về thế giới gay đã lâu, Đường Văn Minh người này thật sự không giống với hình tượng của mấy tên gay trong phim, cho nên thỉnh thoảng y cũng quên mất tính hướng của ông bạn mình. Mặc kệ Tống Kiến Quốc nhõng nhẽo nài nỉ bao nhiêu lần, Đường Văn Minh vẫn không chịu dẫn y đi thăm thú thế giới của gay bao giờ, lần này rốt cuộc cũng được như ý nguyện, y vẫn còn cảm thấy hồi hộp đây này.

Thế giới trong truyền thuyết, ta đến đây!

11. Chương 11

Tống Kiến Quốc mang tâm tình thấp thỏm đi theo Đường Văn Minh đến gay bar, dù đã sớm biết giới gay rất chú ý đến hình tượng nhưng y vẫn không thể ngờ được hộp đêm lại giống sàn catwalk đến vậy, đàn ông trong này người đến sau so với kẻ đến trước càng rực rỡ hơn, ai không biết còn tưởng mình đi nhầm vào hậu trường hộp báo thời trang cũng nên.

‘Ba phần tướng mạo bảy phần phục trang’, câu này mặc kệ áp dụng trên người nam giới hay nữ giới đều là lời nói chí lý.

Đàn ông cho dù tướng mạo không được xuất chúng cho lắm, nhưng chỉ cần ăn diện một chút, mọi người vẫn sẽ thấy bạn ngẫu. Chỉ xét riêng về khoản này thôi, chất lượng toàn bộ đàn ông trong gay bar đã ăn đứt bên ngoài rồi.

Tống Kiến Quốc hồi hộp nuốt nước miếng, may mà trước khi đi Đường Văn Minh đã chỉnh đốn lại cho y một chút, chứ không sẽ chẳng khác gì gã nhà quê lồi thối lếch thếch bỗng nhiên bị ném vào thế giới siêu mẫu, nhưng trong lòng Tống Kiến Quốc vẫn thấp thỏm, y kéo Đường Văn Minh lại hỏi: “Nhìn tớ thế nào? Có làm dân thẳng mất mặt không?”

Đường Văn Minh lười nhìn y, gạt bàn tay đang túm lấy vạt áo mình ra, đi thẳng về phía trước.

“Nhóm thẳng nam không cần cậu tới làm đại diện.”

Tống Kiến Quốc thấy thế vội vàng đuổi theo phản bác: “Ai bảo, tớ vì thay mặt cho phần lớn các thẳng nam học hỏi nhóm cơ lão (gay) cách nâng cao sức quyến rũ nên mới đến.”

“Ồ, cậu cứ biến thành gay tự khắc có sức quyến rũ.” Đường Văn Minh mãi nhìn ngó chung quanh tìm người, trả lời cho có lệ.

“Ý cậu là tớ giả làm gay đi của gái? Ý hay!” Tống Kiến Quốc hưng phấn chà tay.

Nghe đến đây, Đường Văn Minh rốt cuộc cũng phải quay lại, dùng loại ánh mắt bất lực hết thuốc chữa nhìn ông bạn mình như nhìn bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối.

“Đây chính là nguyên nhân cậu không được đám con gái hoan nghênh.”

“Nguyên nhân gì?”

Tống Kiến Quốc muốn truy hỏi đến cùng, Đường Văn Minh lại không thêm để ý đến y nữa, tìm mấy gã phục vụ hỏi thăm về tiểu thụ kia, hỏi cậu ta có còn hay đến đây nữa không. Tống Kiến Quốc đứng bên cạnh nhìn loạn bốn phía, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh trầm trồ.

Nhân viên phục vụ căn cứ theo miêu tả của Đường Văn Minh, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

“Người anh nói là Khả Nhạc đúng không?”

“Côca? Vậy có Sprite không?” Tống Kiến Quốc không rõ đầu đuôi ra sao, nghe gã nói như thế thì cảm thấy hứng thú hỏi, kết quả là ăn một cốc của Đường Văn Minh.

(Đọc comment để biết thêm chi tiết)

“Cậu ta tên là Khả Nhạc phải không? Gần đây cậu có gặp cậu ấy không?” Đường Văn Minh không ngờ có thể dễ dàng hỏi ra như vậy, trong lòng có chút kích động.

“Gây ra nhiều chuyện như vậy tên nhóc đó còn dám đi đâu.” Gã phục vụ bĩu môi, có chút sung sướng khi người gặp họa.

Đường Văn Minh sửng sốt, vội hỏi: “Cậu ta gây ra chuyện gì?”

Phục vụ có vẻ cảnh giác, hỏi: “Anh là ai, vì sao muốn tìm tên nhóc đó.”

“Tôi tìm cậu ấy chỉ để hỏi một vài chuyện, đáng tiếc lúc trước không lưu số điện thoại.” Đường Văn Minh cười rộ lên, vẻ mặt chính trực: “Tôi không phải người xấu gì, chỉ là từng có tình một đêm với cậu ấy, nhớ mãi không quên mà thôi.”

Gã phục vụ mặt mũi hoảng sợ, mắt tia xuống nửa người dưới của hắn, hỏi: “Anh thế mà lại lên giường với cậu ta? Phía dưới của anh có sao không?”

Đường Văn Minh trong lòng giật thót một cái, mơ hồ bắt được điểm mấu chốt, vội hỏi: “Lên giường với cậu ta thì sao? Chẳng lẽ cậu ấy có vấn đề gì?”

Nhân viên phục vụ vẻ mặt bất quáí ghé lại gần, nhỏ giọng nói với hắn: “Xem ra anh không phải người bị hại, Khả Nhạc kia chơi ‘cưỡi ngựa’ với người ta, cưỡi kiểu gì gây luôn vài cây dưa chuột, chuyện này anh không biết à?”

Đường Văn Minh trống ngực đập càng dồn dập hơn, hắn cố gắng duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, đối với gã phục vụ đang tò mò nhìn mình cười cười, nói: “Cũng lâu rồi tôi chưa tới đây, không biết đã xảy ra vụ gì, phiền cậu kể lại được không.”

Hắn nói xong liền nhét một tờ tiền đỏ vào tay gã phục vụ, thế này đối phương mới cười vui vẻ, cất tiền vào túi áo, thái độ trở nên cung kính hơn rất nhiều.

“Thằng nhóc Khả Nhạc kia mấy tháng nay tên tuổi nổi như cồn, đàn ông lên giường chơi cưỡi ngựa với cậu ta đều phải vào bệnh viện, không có ngoại lệ, đều là dưa chuột bị bẻ gãy. Việc này vốn chẳng mấy ai biết bởi vì mọi người đều sợ mất mặt, nào dám đem chuyện dưa chuột của mình bị ngồi gãy nói ra? Nay không phải để thiên hạ chê cười sao?”

Đường Văn Minh không nói gì, chỉ gật gật đầu, sắc mặt có chút lạnh lẽo.

Tổng Kiến Quốc cũng gật đầu, mặc dù không hiểu rõ tiền căn thế nhưng hậu quả y vẫn có thể nghe hiểu.

Cậu trai phục vụ này hiển nhiên là người thích hóng chuyện thiên hạ, càng nói càng high, mặt mày hớn hở nói với Đường Văn Minh: “Khả Nhạc này đúng là lớn mật, gây chuyện mấy lần vẫn còn dám chơi cưỡi ngựa. Mấy tiểu công bị thằng nhãi đó làm cho vào viện vì thanh danh nên chỉ có thể nuốt hận, cho nên không ai biết chuyện thằng nhãi đó gây ra, nhưng chẳng ngờ lại có người không muốn bấm bụng nén giận, sau khi xảy ra chuyện liền tìm Khả Nhạc khắp nơi, còn tuyên bố phải thiến thằng nhãi đó mới chịu. Nghe nói bối cảnh người này hình như là hắc đạo, có khi Khả Nhạc biết sợ, vài tháng nay không thấy xuất hiện, không biết đã bị người ta bắt được chưa, mà kể cả cậu ta chưa bị bắt thì chắc cũng chẳng dám lộ diện đâu, chung quy là chuyện hay ho như vậy mọi người ai cũng biết, về sau còn có tiểu công nào dám lên giường với thằng nhãi đó nữa? Đều bị hù chết khiếp rồi ấy.”

“Mọi người đều nói thằng nhóc đó tâm lý bị vặn vẹo, muốn trả thù xã hội.” Gã phục vụ cười ha hả, “Mà cục hoa cậu ta đúng là lợi hại, đảm bảo có thể so với vũ khí sinh học, là vũ khí làm người ta liệt dương, ha ha ha ha.”

Đường Văn Minh nghe lời này xong, đầu gối bồng nhúc nhối âm ỉ, đừng nói là Khả Nhạc tính trả thù xã hội nha? Mà hắn chính là một trong số con mồi của cậu ta?

“Vậy những người bị cậu ấy cho vào bệnh viện sau này thế nào?”

“Có thể thế nào nữa? Hồi phục thì tiếp tục đầu vào đấy, mà chắc chẳng dám dùng tư thế cưỡi ngựa nữa đâu, tuyệt đối sẽ có bóng ma tâm lý.”

Khoan! Chẳng lẽ chỉ có mình hấn không thể khôi phục bình thường? ! Vì sao? Chẳng lẽ năng lực chống đỡ của hấn quá yếu? Không, hấn không chấp nhận!

Đường Văn Minh có chút không cam lòng hỏi: “Chẳng lẽ không có ai hồi phục xong không được như lúc trước? Ý tôi là, có ai sau khi xuất viện không tiếp tục làm 1 gì đó.”

“Việc này chưa nghe ai nói nha.” Cậu chàng vẽ mặt hiếu kì hỏi Đường Văn Minh: “Có tin tức gì đúng không? Ai không thể làm 1 vậy?”

Đường Văn Minh cười cười, nói: “Cậu biết cách liên lạc với Khả Nhạc không?”

Không hóng được gì, gã phục vụ có chút mất hứng, sự nhiệt tình đối với Đường Văn Minh cũng giảm đi nhiều, “Không biết.”

“Vậy Khả Nhạc có bạn bè nào thường xuyên đến đây không?”

“Cậu ta toàn đến một mình, mà cũng không thấy cậu ta thân với ai.”

“Như vậy...”

Chẳng lẽ cứ cho qua như vậy? Đường Văn Minh có chút bực mình, cũng không muốn tốn thời gian ở chỗ này nữa, xoay người lôi Tổng Kiến Quốc về nhà, lại phát hiện không thấy người đầu.

Đường Văn Minh hỏi nhân viên phục vụ: “Cậu có biết thằng bạn tôi đi đâu không?”

Gã lắc đầu, nói: “Vừa rồi mãi tán dóc với anh, không để ý.”

“Thật là phiền toái!”

Đường Văn Minh rút di động gọi cho Tổng Kiến Quốc, nửa ngày chẳng thấy người nhấc máy, Đường Văn Minh tức giận chỉ muốn liệng di động vào mặt Tổng Kiến Quốc, hết cách, đành phải đi quanh quán bar tìm người vậy.

Nếu Tổng Kiến Quốc bị ai dụ dỗ gian dâm hấn cũng mặc kệ!

Đường Văn Minh tìm thấy Tổng Kiến Quốc trước cửa phòng vệ sinh. Gay bar chỉ có duy nhất một phòng vệ sinh nằm ở khu vực tách biệt, Tổng Kiến Quốc lúc này đang bị người ngăn dồn vào góc tường, mà cái kẻ chặn đường so với y thấp hơn tận một cái đầu.

Đường Văn Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tổng Kiến Quốc cao to như vậy, thế mà lại bị tiểu nhược thụ chế trụ. Nếu người đến là Phương Dịch, đảm bảo chưa đầy một giây cậu ta liền bị quật ngã.

A? Vì sao lại nghĩ đến người kia? !

Đường Văn Minh nhất thời cảm thấy hơi hoảng, trong đầu phi cơ đại pháo thi nhau oanh tạc, quên luôn cả giải cứu Tổng Kiến Quốc.

Tổng Kiến Quốc chỉ muốn đi WC, không biết như thế nào lại bị người coi trọng, cậu bé này một đường chạy theo y đến WC, nói muốn cùng y về nhà, sau khi bị cự tuyệt cư nhiên ôm chặt lấy Tổng Kiến Quốc không cho y đi. Tổng Kiến Quốc nào có kinh nghiệm mấy vụ này, bị dọa cho choáng váng, tiểu thụ kia trên sờ một chút, dưới sờ một chút, ăn hết đậu hũ.

Thấy Đường Văn Minh xuất hiện, Tổng Kiến Quốc mũi chua xót, nước mắt thiếu chút nữa tuôn rơi, y vươn tay với sang Đường Văn Minh, hô khàn cả giọng: “Văn Minh!”

Một tiếng kêu này làm bừng tỉnh cả hai người, Đường Văn Minh tức giận trợn trắng mắt không nhúc nhích, còn tiểu thụ đang dán lên người Tổng Kiến Quốc quay phắt sang nhìn chăm chăm Đường Văn Minh một lát, bỗng nhiên sợ hãi hô.

“A ! Anh là cái người bị liệt dương !”

Đường Văn Minh mở to hai mắt nhìn tiểu thụ, cả giận nói: “Ai liệt dương? ! Mẹ cậu, không được nói hươu nói vượn !”

Hắn bước nhanh đến kéo tiểu thụ kia ra giải cứu Tống Kiến Quốc. Tống Kiến Quốc trốn sau lưng hắn, túm chặt bờ vai hắn khóc lóc, thanh âm nghẹn ngào run rẩy.

“Văn Minh, người này phi lễ tứ !”

“Câm mồm!” Đường Văn Minh không đếm xỉa tới y, chỉ nhìn chăm chăm tiểu thụ, lớn tiếng hỏi: “Cậu là ai, dám bịa đặt lung tung có tin tôi kiện cậu tội phỉ báng không?”

“Hừ !” Tiểu thụ mặt vênh lên đầy vẻ kiêu căng: “Nhanh như vậy đã quên tôi rồi, đúng là đồ cận bã. Tôi bịa đặt chỗ nào, ngày hôm đó anh dẫn tôi ra ngoài, quần cũng cởi rồi, kết quả là anh đuổi tôi đi, mệt tôi còn khẩu giao cho anh một lúc, hình như là không cứng lên được đúng không? Không phải liệt dương thì là cái gì? Anh nói cho tôi biết đi?”

Đường Văn Minh rớt cuộc nhớ ra người này là ai, chính là tiểu thụ đầu tiên hắn tìm sau khi ra viện, kết quả lần đó là hắn phát hiện ra di chứng gãy dũa, nhất thời trở nên lúng túng.

Tiểu thụ kia mặc kệ Đường Văn Minh có tâm tình gì, lạnh lùng nói với hắn: “Lúc trước kêu anh chuyển sang dùng cúc hoa, anh đã dùng chưa? Dù gì thì dương cũng đã liệt rồi, không thể làm công, vậy dứt khoát cho các tiểu công khác hưởng ké ít phúc lợi cũng tốt mà.”

Hắn đúng là đi dăng cúc ! Đường Văn Minh có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, sau lưng như bị ai bắn một tên, cảm giác đau đớn.

Tiểu thụ liếc nhìn Tống Kiến Quốc, y sợ quá vội dời tầm mắt đi làm cậu có chút sốt ruột, nói: “Anh không đáp ứng theo em ra ngoài có phải vì hắn ta không? !”

Tống Kiến Quốc kỳ quái nhìn cậu, không nói chuyện, niết niết bả vai Đường Văn Minh ý bảo hắn mau rời đi.

Nhìn thấy động tác này, tiểu thụ càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, cậu cả giận nói: “Người này da thô thịt cứng, tốt hơn em chỗ nào chứ?”

Ê, lúc trước cậu đối với tôi cũng rất hài lòng đấy nhé ! Đường Văn Minh buồn bực.

“Cậu ấy chỗ nào cũng tốt hơn cậu.”

Anh em đương nhiên phải hơn người đương rồi, Tống Kiến Quốc coi là chuyện đương nhiên.

“Anh !” Tiểu thụ tức giận nghiêng rằng, dùng ngón tay dí dí vào người Đường Văn Minh, nói: “Cái gì Văn Minh đúng không, anh nghe rõ cho tôi, dám cướp đàn ông tôi coi trọng, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu !”

Không bỏ qua mới sợ ! Lúc trước không phải cậu cũng coi trọng tôi đó sao? Đường Văn Minh không thể hiểu nổi suy nghĩ của đối phương.

Đường Văn Minh đương nhiên không biết trong mắt tiểu thụ này hắn đã được xếp vào hàng ngũ thụ, có cái gọi là thụ thụ bất tương thân, tiểu thụ này đã xem Đường Văn Minh như địch nhân rồi.

Tiểu thụ lại liếc nhìn Tống Kiến Quốc, Tống Kiến Quốc vội vàng quay đầu qua một bên khiến thần sắc cậu có chút thất vọng, cuối cùng hung hăng trợn mắt lườm Đường Văn Minh, không cam nguyện bỏ đi.

Đường Văn Minh chờ người đi mới nói: “Đến tên tuổi cũng không để lại, vậy mà nói sẽ không bỏ qua, tức cười.”

Hắn vừa quay lại liền thấy Tống Kiến Quốc vẻ mặt phức tạp nhìn mình, hỏi: “Làm sao?”

Tống Kiến Quốc xoa xoa tay, có chút ngại ngùng hỏi: “Những gì tên kia nói là thật sao?”

“Khúc nào?”

“Chính là khúc cậu liệt dương.”

Đường Văn Minh cùng Tống Kiến Quốc lẳng lẳng nhìn nhau vài giây, Đường Văn Minh bỗng nhiên phát điên nhào lên, không ngờ Tống Kiến Quốc sớm đã có chuẩn bị, thấy hắn lao đến lập tức co giò chạy.

Vì thế hai người chẳng coi ai ra gì, bắt đầu trò chơi đuổi bắt trong quán, đương sự thì là trạng thái chiến đấu, nhưng người khác nhìn vào lại thành liếc mắt đưa tình.

Một tiểu thụ nói với đồng bạn bên cạnh: “Bây giờ đúng là không thịnh hành nhược thụ nữa rồi, cường thụ ngạo kiều bay đầy trời, quật cường mạnh mẽ chạy đầy đất, bọn mình chẳng mấy mà bị dòng thời gian thổi tan.”

Đồng bạn tiểu thụ cũng thở dài: “Chẳng cần chờ đến lúc ấy, bọn mình hiện tại đã tìm không ra đối tượng nữa rồi.”

Hai người nhìn nhau, cầm thật chặt tay đối phương.

“Thực ra tớ cảm thấy cậu rất tốt.”

“Tớ cũng thấy cậu rất tốt.”

“Hay là bọn mình sống thử một lần xem sao.”

“Tớ cũng nghĩ như vậy.”

Hai người từ ánh mắt đối phương thấy được tương lai cùng hi vọng.

12. Chương 12

Đường Văn Minh không thể ngờ được, hắn mới chỉ ra ngoài một lúc vậy mà Phương Dịch đã mò đến tận cửa.

Tổng Kiến Quốc vui tươi hơn hớn nói với hắn: “Thằng nhãi này bạn thân kiểu đó hả, có đối tượng cũng chẳng thèm khoe, may mà Phương Dịch đích thân đến chứ không tớ vẫn chẳng biết gì.”

Phương Dịch đang cười.

Đường Văn Minh đầu óc hoàn toàn không kịp xoay chuyển, không biết mọi chuyện thế nào lại biến thành như vậy.

Tổng Kiến Quốc vỗ vỗ vai hắn, cười nói với Phương Dịch: “Anh xem thằng nhóc này vui mừng đến choáng váng kia.”

“Này, sao lại không có phản ứng gì thế, hạnh phúc quá độ à? Đến đến đến, Phương Dịch mang cơm đến cho bọn mình kia, cậu khá đấy, tìm được bạn trai hiền lành như vậy.”

Đường Văn Minh nhìn Phương Dịch, Phương Dịch chớp mắt cười với hắn.

Tổng Kiến Quốc thấy bọn họ mắt đi mày lại, trong lòng càng thêm tin tưởng lời giải thích của Phương Dịch.

Đường Văn Minh mặt không chút thay đổi nhìn Tổng Kiến Quốc, ngữ điệu nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao người này lại xuất hiện ở nhà tớ?”

“Hả?” Tổng Kiến Quốc thấy thái độ hắn quá mức bình tĩnh, chẳng hiểu sao tự nhiên thấy nhột, không biết lại chọc gì tới hắn rồi, vội vàng đáp: “Hôm nay cậu ra ngoài quên mang điện thoại, đúng lúc Phương Dịch gọi tới nên tớ nghe giúp.”

“Sau đó cậu cứ thế đưa địa chỉ nhà tớ cho người này?” Đường Văn Minh thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, sau này nếu hắn có quên di động ở nhà thì cũng phải đá Tổng Kiến Quốc ra ngoài trước đã! Không, đúng ra hắn không nên để Tổng Kiến Quốc ở lại !

“Đúng vậy, Phương Dịch làm cơm tối mời cậu đến ăn, tớ liền dứt khoát kêu anh ấy đem qua đây luôn, đằng nào tớ cũng chưa ăn gì, he he.” Tổng Kiến Quốc vẻ mặt đắc ý giống như mình đã làm một việc hoàn toàn đúng đắn.

Đường Văn Minh có thể cảm nhận được dạ dày co rút đau đớn, thằng ngốc này trong óc toàn là tương hồ sao? Tiếp điện thoại của người lạ đã đành, vậy mà còn kêu người ta đến đây!

“Tự nhiên lại đem người này về nhà, cậu quen anh ta à? Cậu không sợ bị lừa đảo sao?”

Tổng Kiến Quốc sững sốt, nói: “Điện thoại cậu rõ ràng hiện là ‘Anh Yêu’ mà, làm sao lừa đảo được?”

Mẹ nó! Quên sửa lại danh bạ! Đường Văn Minh á khẩu, lớn tiếng ho khan.

Phương Dịch ngồi không nhúc nhích, anh vốn chỉ định gọi điện cùng Đường Văn Minh liên lạc một chút tình cảm, nào biết lại có một tên ngốc tiếp điện thoại, bị anh dùng hai ba câu nói ra quan hệ của mình với Đường Văn Minh, đối phương còn chủ động gọi anh tới cửa, quả thực làm Phương Dịch vui muốn chết. Biết thế nào Đường Văn Minh cũng bài xích loại hành vi “quấy rối” này nhưng Phương Dịch vẫn mặt dày mò đến, hiện tại thấy hắn đang nổi giận bên cạnh, anh quyết định án binh bất động, để Tổng Kiến Quốc chịu trận trước.

Nghĩ thì rất hay, nhưng Đường Văn Minh hiển nhiên sẽ không làm theo suy tính của Phương Dịch.

Đường Văn Minh quay lại chỉ vào anh, hạ lệnh: “Anh, ra ngoài với tôi!”

“A ! Hai người đừng cãi nhau.” Tổng Kiến Quốc chặn trước mặt Đường Văn Minh, “Hay là ăn cơm trước đi, bằng không đồ ăn nguội mất.”

“Tí nữa tính sổ cậu sau!” Đường Văn Minh hung ác trừng mắt nhìn Tổng Kiến Quốc, sau đó quay sang phía Phương Dịch, vung tay đầy khí phách, nói: “Lại đây !”

Phương Dịch đột nhiên đứng lên, đau lòng nhìn hắn, nói: “Chẳng lẽ em muốn chia tay thật sao? Em nói đi rồi cuộc anh có chỗ nào không tốt, anh sửa còn không được sao?”

Đường Văn Minh choáng váng, chẳng hiểu sao lại phát triển thành dạng này.

Đường Văn Minh đương nhiên không biết trước khi hắn trở về, Phương Dịch đã kể với Tổng Kiến Quốc chuyện tình yêu của hai người mô-di-phê từ các thể loại phim thần tượng, trong đó hắn là nam chính thứ nhất có mối nối cũ, còn Phương Dịch là nam chính thứ hai cố gắng níu kéo người yêu.

“Văn Minh à, tình cảm không dễ tìm, hơn nữa là yêu thì nên quý trọng.” Tổng Kiến Quốc không biết có phải liên tưởng đến đời sống tình cảm mật mờ của bản thân hay không, vẻ mặt đầy thương cảm, nói: “Có chuyện gì mọi người cứ ngồi xuống từ từ nói, không nên cả ngày đòi đánh đòi giết, cậu nhìn lại mình đi, càng ngày càng thô lỗ, may mà Phương Dịch là người tốt không chê trách gì cậu.”

Cậu quen biết anh ta được bao lâu? Mới đó đã giúp người ta nói chuyện rồi? !

Đường Văn Minh rất là bối rối, sao cứ có cảm giác như mình với hai người này hoàn toàn không cùng chung một thế giới.

“Đợi đã, khoan đã! Hai người đang nói cái gì vậy? Cái gì chia tay? Gì mà chê trách? Tổ yêu anh ta lúc nào vậy? Không phải chỉ ngủ với nhau mấy lần thôi sao? Làm gì mà cứ như tổ là người phụ lòng vậy?”

Tổng Kiến Quốc ngược lại hít một ngụm khí lạnh, khó mà tin nổi nhìn Đường Văn Minh giống như đang nhìn một người xa lạ.

Đối diện với ánh mắt này, Đường Văn Minh rất khó chịu, tức giận nói: “Tổ cũng không nói sai cái gì, dù sao anh ta cũng được sáng khoái mà, không cần so đo như vậy.”

Tổng Kiến Quốc vẻ mặt ghét bỏ nói với Đường Văn Minh: “Hôm nay xem như tổ được mở mang kiến thức, giới gay các cậu mà tuyệt tình so với trai thẳng bọn tổ còn đáng sợ hơn!”

“Im mồm! Đừng có nói lung tung, có tin tổ làm cậu hết nói nổi nữa không!” Đường Văn Minh có đôi lúc thật sự muốn lấy kéo cắt luôn đầu lưỡi Tổng Kiến Quốc, người này lúc lý sự toàn khiến người ta nổi điên.

“Sao em có thể như vậy, lần đầu tiên của anh cũng cho em rồi, thế mà em...” Phương Dịch giọng nói run run, mắt đỏ ngầu kiểu như sắp khóc đến nơi, biểu tình mong manh dễ vỡ.

Đường Văn Minh hết hồn, không biết đối phương đang diễn tuồng gì, thấy Tổng Kiến Quốc quảng cho mình ánh mắt không hài lòng, tự nhiên trong bụng bốc hỏa, hắn bất chấp tất cả kéo Phương Dịch bỏ chạy, miễn cho anh ta lại thốt ra mấy câu kinh người.

Tổng Kiến Quốc nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, sờ sờ cằm, vẻ mặt vui mừng tươi cười.

“Ngoài miệng thì kêu ghét, trong lòng vẫn là thích muốn chết, vội vàng vào phòng như vậy, đúng là không biết xấu hổ!”

Chờ đến khi đóng cửa lại, Đường Văn Minh mới phát hiện hân thể mà lại kéo đối phương vào phòng ngủ. Chưa kịp hồi hận, cửa đã “Lạch cạch” một tiếng đóng lại, quay đầu thấy Phương Dịch đang tựa trên cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực nhìn hắn, so với vẻ tội nghiệp trước mặt Tổng Kiến Quốc vừa rồi hoàn toàn bất đồng, Phương Dịch khí định thần nhân như thế này mới là Phương Dịch trong ấn tượng của Đường Văn Minh.

“Rất cuộc anh giở trò gì vậy, tại sao Tổng Kiến Quốc lại vào đùa với anh?”

Phương Dịch lắc đầu, nói: “Tôi không đùa gì với cậu ấy, cậu đừng nói lung tung, như vậy làm tôi thương tâm đó.”

Đường Văn Minh chán nản: “Tôi mới là người thương tâm được không? ! Ai cho anh nói luyên thuyên với bạn tôi, bây giờ anh ra ngoài giải thích rõ ràng với cậu ấy chúng ta không hề có quan hệ, ngay lập tức !”

“Hai ta đều tiến tới bước ‘nhập động’ rồi, sao lại nói là không có quan hệ?” Phương Dịch cười cười, ánh mắt đen nhánh làm cho người ta nhìn không thấu, “Còn nữa, tôi đã cho bạn cậu xem ảnh chụp thân mật của chúng ta, giờ ra giải thích không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

“Cái gì? ! Anh cho cậu ấy xem hình rồi ? Chẳng lẽ là mấy tấm...”

Thấy Phương Dịch gạt đầu, Đường Văn Minh nổi giận gầm lên một tiếng trực tiếp nhào đến, Phương Dịch chỉ cần hai ba phát là chế trụ được hắn, đem người ôm chặt trong lòng. Anh cúi đầu cười, hôn lên khoe miệng Đường Văn Minh một cái.

“Đã nói cậu đánh không lại tôi, tại sao lần nào cũng muốn thử? Không sợ lại đập trứng à?”

“Trúng cái đầu anh !”

“Ồ, ngày đó cậu khóc bù lu bù loa dễ thương biết bao, bây giờ đã tròng mắt với tôi ngay được rồi, một tôi còn tự tay làm đồ ăn mang đến cho cậu.”

Đường Văn Minh mặt đỏ bừng vì tức giận, hể ở một chỗ với Phương Dịch là hắn lại trở nên hồ đồ, biến thành tâm phiền ý loạn.

“Buông ra !”

“Cậu bình tĩnh nói chuyện tôi mới buông tay.”

“Buông ra !” Đường Văn Minh quát.

“Hôn một cái mới buông.” Phương Dịch cười trêu hắn.

Đường Văn Minh không chút do dự cắn lên môi Phương Dịch một ngụm, Phương Dịch đúng hẹn buông hắn ra, liếm cánh môi ần ần đau, cảm thấy bộ dáng Đường Văn Minh thở phò phò cũng tức cười hết sức.

Phương Dịch điều chỉnh sắc mặt, nhìn vào mắt Đường Văn Minh, chậm rãi nói: “Tuy giờ chúng ta ngay cả quan hệ pháo hữu cũng không phải, nhưng xin đừng cự tuyệt tôi, cho tôi một cơ hội theo đuổi em được không.”

Đường Văn Minh trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “Anh nghiêm túc?”

“Đương nhiên.”

“Tôi không tin.”

“Vậy em muốn tôi làm gì mới tin?”

“Không cần thiết phải tin tưởng.” Đường Văn Minh nhìn Phương Dịch, mặt không đổi sắc, có chút lạnh lùng vô tình, “Anh chẳng qua là nhất thời nổi lên dục vọng chinh phục mà thôi, không chiếm được lại càng muốn chiếm, điểm ấy tôi có thể hiểu, bởi vì tôi cũng vậy, anh không nên hiểu lầm thành tình cảm.”

“Ừ.” Phương Dịch gật đầu: “Em nói cũng có lý, hay là như vậy đi, để dự vọng chinh phục sớm nhạt dần, chẳng bằng em cùng một chỗ với tôi, cũng tiện cho tôi xem đoạn cảm tình này rốt cuộc có phải hiểu lầm hay không, thế nào?”

Đường Văn Minh đập cửa đi ra ngoài, Phương Dịch bỗng bật cười, đi đến bên giường hẩn nằm xuống, chẳng hề khách khí đánh giá phòng ngủ của Đường Văn Minh.

Ngoài cửa Đường Văn Minh cùng Tống Kiến Quốc hai mặt nhìn nhau, Tống Kiến Quốc cười ngượng ngùng.

“Tôi chỉ muốn hỏi bọn cậu có định ăn cơm hay không thôi, không phải nghe lén.”

Đường Văn Minh lại đập cửa đi vào, Phương Dịch đang khoan thai nằm trên giường, thấy hẩn tiến vào còn vậy vậy tay.

Đường Văn Minh nhìn Phương Dịch, đang nhìn bỗng nhiên ói ra.

Viêm tràng vị, Phương Dịch đen mặt nghe bác sĩ nói về chứng bệnh của Đường Văn Minh, cho dù như vậy, đây là lần đầu tiên có người nhìn mặt anh đến phát nôn, loại cảm giác này thật sự rất tệ.

Phương Dịch tâm tình kém cực kỳ.

Khi nhìn đến Tống Kiến Quốc xum xoe bên giường bệnh ân cần hỏi han Đường Văn Minh, tâm tình Phương Dịch lại càng kém hơn.

“Thần kinh chịu áp lực quá mức dẫn đến viêm tràng vị, chẳng lẽ cùng một chỗ với tôi làm em chán ghét như vậy?” Phương Dịch hỏi Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh trầm mặc.

Tống Kiến Quốc ngồi bị kẹp giữa hai người muốn tiến thoái đều không được, y dịch tới dịch lui trên ghế, cuối cùng ghen ra một câu.

“Hay là tớ đi ra ngoài cho bọn cậu trò chuyện?”

“Không cần.” Phương Dịch chăm chú nhìn Đường Văn Minh, “Hôm nay tôi về trước, ngày mai lại đến thăm em.”

Tống Kiến Quốc vội vàng đứng lên nói với Phương Dịch: “Aish, chuyện này anh đừng nghĩ nhiều, Văn Minh sinh bệnh không hề liên quan tới anh, đừng quá để bụng, ngày mai anh mang cơm đến sao?”

Đường Văn Minh chộp lấy hộp khăn giấy trên tủ đầu giường ném Tống Kiến Quốc, làm xong động tác này hẩn thở hổn hển ngã xuống giường, hung hăng lườm y.

Tống Kiến Quốc chẳng hiểu ra sao nhìn hẩn, hỏi: “Làm sao? Phát giận cái gì, tớ cũng không nói sai gì nha.”

Đường Văn Minh vẫn trừng y, Phương Dịch đi qua sờ sờ đầu hẩn, dịu dàng cười nói: “Ngày mai em muốn ăn gì? Tôi làm cho em.”

Không phải vừa rồi anh rất nản lòng thoái chí sao? Như thế nào đảo mắt một cái đã dương quang sáng lạn lại rồi, Đường Văn Minh trợn trắng mắt.

Tống Kiến Quốc ở một bên chớp lấy thời cơ giúp bọn họ hoà giải: “Cậu xem Phương Dịch đối với cậu tốt biết bao? Cậu chấp nhận đi.”

Chấp nhận mẹ cậu ý ! Đường Văn Minh há miệng định nói, bỗng một cảm giác ghê tởm trào lên yết hầu, hẩn vội vàng ngậm miệng.

Phương Dịch cười nói: “Em không nói lời nào tức là đồng ý?”

“Đúng vậy đúng vậy, không nói là đồng ý.” Tống Kiến Quốc hòa theo.

Hai người cút đi ! Ông đây có mà cảm thấy ghê tởm nói không nên lời ấy ! Đường Văn Minh thật sự muốn nôn vào mặt hai người này. Tống Kiến Quốc ơi Tống Kiến Quốc, một tớ với cậu làm bạn bè nhiều năm như vậy, cậu nữ đối xử với tớ thế sao, tuyệt giao !

Tổng Kiến Quốc thấy hần mở to hai mắt nhìn mình chăm chăm, nghi hoặc hỏi: “Cậu nhìn tớ làm gì? Tớ sẽ không yêu cậu đâu.”

“Oe ! !”

Đường Văn Minh thật sự nhịn không được, lại phun ra.

Sau một phen luống cuống tay chân, Phương Dịch rút cuộc an tâm, nguyên lai Đường Văn Minh nhìn mặt người khác cũng sẽ phun.

Phương Dịch nấu cháo yến mạch cho Đường Văn Minh, hạt gạo mềm mềm dẻo dẻo mà lại không nát ăn rất ngon miệng. Ngửi thấy mùi cháo, Đường Văn Minh quyết định tạm thời đối xử với Phương Dịch tốt hơn một tí.

‘Tốt’ của hần chỉ nằm trong phạm vi không đuổi Phương Dịch đi, đối với thái độ này Phương Dịch tỏ vẻ bất mãn, bọn họ đều đã là quan hệ ‘Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh đều thương hần, chiếu cố hần’ thì cũng nên thân thiết một chút, lạnh nhạt thế này quả là quá phận mà.

Vì thế Phương Dịch thỉnh thoảng sẽ sờ sờ đầu Đường Văn Minh, thơm thơm mặt hần, ôm hần một cái, kết quả đều bị Đường Văn Minh gạt qua một bên.

Hần hoàn toàn không quen thân mật kiểu bị động như vậy, trước nay chỉ có hần ôm tiểu thụ vào trong ngực hôn một cái, nào có ai dám ôm hần kiểu này đâu?

Đối với sự kháng nghị của Đường Văn Minh, Phương Dịch cười đầy ý vị thâm tường: “Em cũng có thể ôm tôi vào lòng hôn một cái ôm một cái mà, tôi không ngại.”

Đường Văn Minh tưởng tượng đến hình ảnh kia một chút, hai tuyến thủ đô vật to lớn ôm thành một cục, cả người hần liền nổi da gà, vội vàng lắc đầu cự tuyệt.

Phương Dịch lại sờ sờ đầu hần, vẻ mặt cảm thông, cười nói: “Nếu em không muốn thì để tôi làm vậy, ủy khuất em.”

Đường Văn Minh có chút hối hận vì đã đối tốt với Phương Dịch, chỉ cần cho người này một cây gậy, anh ta liền có thể chọc thủng trời !

13. Chương 13

Đường Văn Minh cảm giác năm nay vận khí không được tốt lắm, nằm viện tận hai lần, nếu lại thêm một lần nữa chắc hẳn phải đến Mao Sơn xem xem có phải mình phạm Thái Tuế[1] hay không.

Tổng Kiến Quốc đối với ý kiến này lại cho rằng: “Cậu không phải phạm Thái Tuế, cậu là phạm rất suy.”(và có cách đọc gần giống nhau, nghĩa là gặp xui xẻo, Thank bạn dưới comment đã giúp)

Đường Văn Minh đá Tổng Kiến Quốc ra khỏi phòng bệnh, đoạn nói với Phương Dịch: “Trong lúc nằm viện tôi không muốn gặp thằng nhãi này.”

Phương Dịch gật đầu, đặc biệt nghiêm túc cam đoan: “Đã biết.”

Vì thế Phương Dịch đương nhiên ôm đồm thêm công tác chiếu cố Đường Văn Minh, Tổng Kiến Quốc tỏ vẻ vô cùng ủng hộ.

Đúng là người đàn ông hiền lành tốt tính, may mà anh ta không thích phụ nữ chứ không mình lại nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh, Tổng Kiến Quốc yên tâm để Đường Văn Minh ở bệnh viện, phải mong về nhà.

“Anh cả ngày ở đây thế còn công việc thì sao?” Đường Văn Minh thấy Phương Dịch đi theo làm tùy tùng chăm sóc mình, đột nhiên lương tâm thức tỉnh, hỏi thăm. Hỏi xong mới phát hiện trừ phương diện thân thể, còn lại hần chẳng biết gì về Phương Dịch hết, nhất thời có chút xấu hổ, giọng nói cũng dịu hơn: “Tôi còn chưa biết anh làm công việc gì nữa?”

Phương Dịch ngồi xuống, một tay vươn qua người Đường Văn Minh chống sang bên kia giường, nhìn hẩn cười: “Rốt cuộc em đã bắt đầu quan tâm tôi, tôi rất vui.”

Anh ghé lại gần nhanh chóng đặt lên môi Đường Văn Minh một nụ hôn, Đường Văn Minh sững sốt, cả giận nói: “Anh không thể đứng đắn một chút sao? Tôi đang nói chuyện nghiêm túc mà, đùa giỡn lưu manh cái gì !”

“Đừng nóng giận mà bảo bối, em ngồi trước mặt thế này thật sự tôi kim lòng không được.” Phương Dịch gổi đầu lên đùi Đường Văn Minh, ngửa cổ nhìn hẩn cười đến mức vô cùng thâm tình ôn nhu, Đường Văn Minh nhìn mà choáng váng.

Tía má ơi ! Ta đây có sức hấp dẫn từ khi nào vậy ? Đường Văn Minh sờ sờ mặt, bắt đầu đắm chìm trong ảo tưởng, ngay cả Phương Dịch làm động tác gổi đầu thân mật như vậy hẩn cũng không có phản ứng.

Tầm mắt Phương Dịch tầm tia Đường Văn Minh từ xương quai xanh dời lên trên cổ, anh nhớ rõ thời điểm cần lên cục hầu kết nhô ra kia Đường Văn Minh sẽ có phản ứng gì, hẩn sẽ hơi thống khổ khó nhịn nghiêng cổ đi, hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi khiến lỗ tai phấp phồng có vẻ càng thêm mê người, Phương Dịch bất giác liếm liếm răng nanh, cảm giác miệng lưỡi khô khốc. Đường Văn Minh mặc quần áo dành cho bệnh nhân xộc xà xộc xệch, vài chiếc cúc áo bung ra khiến cổ áo rộng mở, nhìn đáng vẻ hẩn vừa tùy ý lại vừa biếng nhác.

Phương Dịch nhìn một hồi, không nhin được luồn tay từ dưới vạt áo thò vào, cảm nhận da thịt ấm áp từ tay truyền đến. Đường Văn Minh bị bệnh vài ngày mà cơ bụng vẫn rắn chắc như cũ, Phương Dịch sờ mấy khối cơ thịt lồi ra, tưởng tượng đến cảnh Đường Văn Minh lúc cao trào toàn thân căng thẳng, nơi này bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, hẩn sẽ cong lưng, còn cả tính khí nằm trong đám lông không ngừng run rẩy.....

“Anh làm gì đấy?”

Một câu hỏi này của Đường Văn Minh đã khiến Phương Dịch tỉnh lại từ trong hồi ức kiều diễm, anh đương nhiên sẽ không nói thật, chỉ cười hỏi lại hẩn: “Chỗ này của em có đau lắm không?”

Đường Văn Minh sững sốt, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, hóa ra được người khác quan tâm lại hạnh phúc đến vậy.

“Không đau lắm.”

Phương Dịch cười cười, sờ soạng thêm hai cái rồi mới rút tay ra, tiện thể giúp hẩn cài cúc áo cẩn thận. Đường Văn Minh đối với loại hành động này cảm thấy không được dễ chịu, nhưng cũng không ngăn cản anh, hẩn vận vẹo thân thể, có chút không được tự nhiên nói: “Cũng không phải ra ngoài gặp khách, mặc chỉnh tề thế này làm gì.”

Thế nhưng phải gặp tôi, em mặc không chỉnh tề ảnh hưởng rất lớn đến tôi biết không.

Phương Dịch sờ sờ khuôn mặt Đường Văn Minh, bị hẩn nghiêng đầu né tránh, anh cười chẳng hề gì, đáp: “Tôi mở quán ăn, mỗi ngày không cần phải đi làm quẹt thẻ, em cứ yên tâm để tôi chăm sóc em đi.”

Đường Văn Minh sững sốt vài giây mới có phản ứng, Phương Dịch đang trả lời câu hỏi vừa rồi của hẩn, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ, vì thế nổi hứng trêu đùa mấy câu.

“Oh, không tệ nha, nguyên lai là ông chủ, khó trách lại rảnh rỗi như vậy.”

“Em cũng là ông chủ, chúng ta rất xứng đôi.” Phương Dịch cười giảo hoạt.

Đường Văn Minh trong lòng thầm nguyên rửa Tống Kiến Quốc, có khi thằng nhãi này đem cả kiếp trước lẫn kiếp này của hẩn nói hết cho Phương Dịch rồi cũng nên, nếu vậy hẩn muốn đổi số điện thoại di động cũng vô dụng, nghĩ đến đây hẩn không khỏi trợn mắt nhìn Phương Dịch, nói: “Chúng ta không thể làm bạn bè sao? Yêu đương chẳng có ý nghĩa gì cả, yêu không xong về sau chia tay ngay cả bạn bè cũng không làm được.”

Phương Dịch niết niết cảm hẩn, tức giận nói: “Đồ vô lương tâm, không cho phép nguyên rửa tình cảm của chúng ta.”

Đường Văn Minh đánh tay Phương Dịch, trợn trắng mắt: “Cái gì mà tình cảm của chúng ta, tôi chưa có công nhận đâu nhá !”

“Hừ.”

Phương Dịch hừ lạnh một tiếng, duỗi tay vò đầu hần, Đường Văn Minh oa oa kêu to đánh cho Phương Dịch một cái, đương nhiên Phương Dịch chỉ đùa giỡn với hần thôi, nếu thật sự động thủ thì một Đường Văn Minh cộng thêm một Tống Kiến Quốc cũng không phải đối thủ của anh.

Em sớm muộn gì cũng phải chấp nhận, Phương Dịch hung tợn nghĩ.

Câu chuyện nhỏ an ủi tâm linh của ta (tác giả):

Tống Kiến Quốc kết hôn, Đường Văn Minh làm phù rể, Phương Dịch sửa soạn cho hần đẹp trai gấp mười lần chú rể, Tống Kiến Quốc lúc ấy mặt đen kịt, sống chết không cho Đường Văn Minh lên sân khấu, tạm thời kéo em họ y ra nhập cho đủ quân số, Đường Văn Minh đành phải ngồi dưới đài xem hôn lễ với Phương Dịch.

Đến màn giới thiệu quá trình cô dâu chú rể quen nhau, Tống Kiến Quốc khóc lóc bù lu bù loa, cô dâu thấy thế tái cả mặt, Đường Văn Minh không nhịn được cười, vỗ bả vai Phương Dịch, nói: “Rất mất mặt, đảm bảo đêm nay động phòng tên này bị bắt quỳ bàn phím.”

Phương Dịch gỡ bàn tay trên vai xuống, nắm chặt trong tay, ánh mắt lấp lánh sáng ngời nhìn hần, nhìn đến mức lông tơ Đường Văn Minh đều dựng thẳng.

“Sao anh lại nhìn tôi bằng loại ánh mắt kỳ quái này?”

Phương Dịch mắt chớp chớp, hỏi: “Tống Kiến Quốc cũng đã gả đi rồi, chừng nào em mới cưới tôi?”

Đường Văn Minh thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết, gạt tay Phương Dịch ra, lắp bắp nói: “Cưới cưới cưới... cưới gì cơ? Anh đâu phải phụ nữ !”

“Vây em gả cho tôi.”

“Gả cái rắm ! Tôi cũng không phải phụ nữ !”

Phương Dịch mặt lạnh như dòng sông băng, Đường Văn Minh nhìn thôi cũng phải rùng mình.

“Làm... Làm gì?”

“Chẳng lẽ em không muốn kết hôn với tôi sao?” Phương Dịch mặt lạnh nhìn hần.

Đường Văn Minh thẳng lưng đề cao khí thế, ho khan một tiếng, nói: “Hai thằng đàn ông không thể kết hôn.”

“Châu Âu Châu Mỹ rất nhiều nơi chấp nhận kết hôn đồng tính.” Phương Dịch vẻ mặt ý nói ‘Em không nói lý do tôi làm chết em’.

“Khụ khụ khụ !”

Đường Văn Minh nín thở thiếu chút nữa nghẹn chết, sao hần lại quên mất tên tra công này chứ!

“Vây... Tôi sẽ không kết hôn.”

Phương Dịch tay đặt trên đùi hần, dùng lực siết ra năm vết thịt hần, rặn ra từng chữ từ trong kẽ răng: “Đường ! Văn ! Minh !”

Đường Văn Minh khẳng định bấp đùi hần sẽ bị bầm tím, mặc dù rất đau hần cũng chỉ có thể nhịn xuống không dám hét lên, hôm nay mà chơi trội nổi bật hơn Tống Kiến Quốc, nhất định y sẽ thất cổ trước cửa nhà mình.

“A hừ hừ !”

Đường Văn Minh chỉ có thể thều thào, nghẹn đến mức nước mắt tuôn rơi, Tổng Kiến Quốc trên sân khấu nhìn thoáng qua, cảm động cực kỳ, tên này đúng là anh em tốt, mình kết hôn lại khiến hắn cảm động đến vậy, like !

Phương Dịch xoa xoa nơi anh vừa bóp, Đường Văn Minh ăn đau nước mắt ào ào rơi xuống, nhưng vẫn không dám mở miệng.

“Có kết hôn không?” Phương Dịch lại hỏi.

Đường Văn Minh cắn răng lắc đầu, Phương Dịch buông lỏng tay, quay đi không nhìn hắn nữa.

Đường Văn Minh thở phào, nhìn sắc mặt Phương Dịch trầm nghĩ: thôi chết rồi, đêm nay lại phải ngủ sô pha.

Tuy Phương Dịch khí thế bức người, nhưng hắn thuộc bộ tộc tôn thờ chủ nghĩa độc thân, tuyệt không thỏa hiệp với thể lực hắc ám !

Đêm đó, trong khi Tổng Kiến Quốc động phòng hoa chúc thì Đường Văn Minh phải ngủ ở sô pha, dù đã quen chung giường chung gối với Phương Dịch, Đường Văn Minh vẫn không hề mất ngủ ngoài ý muốn.

Lão già nhần tâm chết tiệt này, chưa kết hôn đã như vậy rồi, nếu được pháp luật chấp thuận còn không phải là bắt hắn quỳ bàn phím mỗi ngày sao? ! Hừ ! Ông đây không bao giờ kết hôn !

Đường Văn Minh ôm chần chẫn giận nghĩ, đối với quyết đoán anh minh của mình mà đắc ý không thôi.

14. Chương 14

Ngày Đường Văn Minh xuất viện, Tổng Kiến Quốc mang theo bao lớn bao nhỏ tới đón, Đường Văn Minh kỳ quái hỏi y: “Dù sao cũng xuất viện rồi, cậu còn mang đồ đến làm gì?”

Tổng Kiến Quốc cười ngượng ngùng hất hất cằm về phía Phương Dịch, nói: “Còn không phải mua cho Phương Dịch sao, cơm chiều hôm nay hoàn toàn dựa vào anh.”

Đường Văn Minh mở một túi ra xem, bên trong toàn là thịt thà rau dưa, hắn tức giận trừng Tổng Kiến Quốc, Tổng Kiến Quốc lại quay sang cười lấy lòng Phương Dịch, Phương Dịch mỉm cười đáp trả, hàm ý không rõ.

Đường Văn Minh rất khí phách phát phát tay với Phương Dịch, nói: “Anh, về đi.”

Tay còn lại chỉ vào Tổng Kiến Quốc, hạ lệnh: “Nếu cậu mua đồ ăn, vậy cơm chiều hôm nay cậu làm đi.”

Tổng Kiến Quốc mặt dài như trái mướp, ai oán nhìn Phương Dịch, nói: “Tớ chỉ biết úp mì...”

“A ! Vậy cậu gọi đồ ăn nhanh về cũng được !” Đường Văn Minh nói với Phương Dịch: “Đừng để ý đến cậu ta, anh về nhà đi.”

Phương Dịch niết niết bờ vai hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, cười nói: “Vừa hay tủ lạnh nhà tôi trống rỗng, nếu không ngại thì để tôi đến nhà em cọ cơm đi?”

Đường Văn Minh chưa kịp cự tuyệt, Tổng Kiến Quốc lập tức đẩy hắn ra, chạy đến trước mặt Phương Dịch gật đầu như già tói: “Không ngại không ngại ! Đến đến đến, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài, đi bên này.”

Nói xong Tổng Kiến Quốc nhét đồ ăn vào tay Đường Văn Minh, còn mình thì kéo tay Phương Dịch rời đi, Đường Văn Minh bị chọc tức rồi. Phương Dịch ngoan ngoãn đi cùng Tổng Kiến Quốc, bỗng quay lại mỉm cười với Đường Văn Minh, Đường Văn Minh sắp xỏ một tràng nhất thời bị nghẹn trở về, cực kỳ buồn bực.

Nhìn Phương Dịch bận rộn trong bếp, Tổng Kiến Quốc xoa cằm lắc đầu thở dài: “Đúng là đảm đang chịu khó ! Nếu Phương Dịch là nữ tớ đã sớm theo đuổi.”

Đường Văn Minh sờ sờ vành tai hơi nóng lên, không ngờ động tác Phương Dịch mang tạp dề cầm dao vừa man vừa khêu gợi đến vậy, lần trước ở nhà anh ta hắn còn mãi đau trứng nên không để ý. Nghe Tổng Kiến Quốc nói thế, hắn cười lạnh, quay lại khinh miệt nhìn Tổng Kiến Quốc, nói: “Anh ta mà là nữ cũng sẽ không coi trọng cậu.”

Tổng Kiến Quốc buồn bực, tức giận đáp trả: “Phải phải phải, Phương Dịch mà là nữ cũng chỉ coi trọng Đường Văn Minh Đường đại gia nhà ngài, ai bảo ngài sức quyến rũ vô song hào khí ngút trời phủ khắp thiên hạ chứ? Chỉ cần là người thì đều sẽ khuất phục dưới lòng bàn chân ngài, khí thế của ngài trải dài Đông Nam Á, bay vọt đến Bắc Mỹ, lao ra tầng khí quyển đâm vào cả vũ trụ !”

Đường Văn Minh nghiêng mắt nhìn y giống như đang nhìn một kẻ chết.

“Cậu bớt nói hai câu sẽ không bị đám con gái chán ghét.”

Tổng Kiến Quốc bị đánh trúng nhược điểm ngay lập tức, vội vàng bu lại xin chỉ giáo: “Tại sao vậy? Không phải phụ nữ yêu bằng tai, thích nhất là lời ngon tiếng ngọt sao? Vì nâng cao kỹ năng tán gái, mỗi ngày tớ đều xem phim đọc truyện, thơ từ ca phú thuộc hết bài này đến bài khác, tớ cảm giác bằng vào tài ăn nói bây giờ có làm MC ở CCTV tuyệt đối không thành vấn đề.”

Đường Văn Minh đánh giá y trên dưới một phen, nói: “Người ta nói gọi là lời ngon tiếng ngọt, đến cậu nói gọi là hồ ngôn loạn ngữ; người ta là dẻo mồm, còn cậu ấy à, là nói nhảm, đóa cúc đại ven đường khác hẳn với mẫu đơn nhé, cậu chính là đóa cúc đại bị vùi dập trong mưa gió kia, vĩnh viễn không có khả năng trở thành mẫu đơn, buông tay đi.”

Tổng Kiến Quốc không phục, phản bác: “Tớ giống bông cúc đại chỗ nào? Thẩm mỹ của cậu quá là lệch lạc, tớ hét ra cũng phải là một đóa sen trắng dính bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thanh cao thuần khiết, biết bao cô em bị khí chất xuất trần của tớ mê đảo.”

“Ôi, mình đúng là tội nhân !” Tổng Kiến Quốc vẻ mặt từ bi không đành.

Đường Văn Minh thật sự không biết tên này lấy đâu ra mà lảm tự tin thế, bành trướng đến sắp nổ tung rồi. Hắn đang định dả kích một phen, Phương Dịch bỗng nhiên thở ra một câu làm hắn im bặt.

“Tôi thấy em rất giống đóa súp lơ, khỏe mạnh bổ dưỡng lại còn ngon.”

Hai kẻ đang đứng ở cửa bếp bỗng ngẩng ngẩn cả người, Tổng Kiến Quốc định thần lại trước tiên, chỉ vào Đường Văn Minh cười chảy cả nước mắt.

“Đóa... đóa súp lơ, ha ha ha ha ! Đường Văn Minh, cậu có thể tắm rửa trong nôi ! Ha ha ha ha !”

Đường Văn Minh đập Tổng Kiến Quốc một cước, xoay người xông về phía Phương Dịch, khí thế mười phần hung ác. Đáng tiếc, Phương Dịch đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ hắn đến yêu thương nhưng nhớ, hai ba phát là chế trụ hắn bên tủ, cúi đầu cắn lên môi hắn hai miếng, cười nói: “Tôi thích ăn súp lơ, hương vị rất ngon, giống em vậy.”

Đường Văn Minh thật sự là tức cũng không được mà nộ cũng không xong, chỉ có thể hung hăng lườm anh. Phương Dịch thấy bộ dáng này của hắn thì càng cao hứng, liếm liếm bờ môi hắn, đầu lưỡi thò vào cạy mở khớp hàm. Đường Văn Minh nén giận đã lâu, bị anh trêu chọc như vậy trong lòng hỏa cũng bốc lên, há miệng để Phương Dịch tiến vào, còn chủ động dùng đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi đối phương. Hai người đẩy đưa một chỗ, đồ ăn trong chảo “lếp lép lép lép” vang lên bên cạnh, dầu nóng bắn tung tóe lên nắp vung phát ra tiếng giòn vang.

Tổng Kiến Quốc choáng váng, nhìn hai gã đàn ông trong bếp ôm ôm ấp ấp, y có cảm giác tâm hồn mình bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, mà người gây ra thương tổn cho y lúc này hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của y.

Tổng Kiến Quốc lệ rơi đầy mặt, đầu năm nay ngay cả “cơ lão” cũng thích show ân ái, rất quá đáng ! Thật muốn thiêu cháy luôn đôi cẩu nam nam này !

Đường Văn Minh ăn xong liền buồn ngủ, để mặc Phương Dịch cùng Tổng Kiến Quốc ngồi pha trà, hắn về phòng tĩnh ngủ một lúc. Khi tỉnh lại phát hiện bốn bề hết sức yên tĩnh, hắn ngái ngủ mồm di động cạnh gối ra nhìn thời gian, đã là hai giờ sáng.

Cái gì ! Mới nhắm mắt một tí liền ngủ đến ngày hôm sau.

Đường Văn Minh ngáp một cái, lật người nhắm mắt tiếp tục ngủ, đột nhiên thắt lưng như bị ai siết chặt, hắn giật mình, hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn ngồi bật dậy xoay sang xem, thấy bên cạnh có một người đang ngủ, hắn sợ tới mức theo phản xạ có điều kiện trực tiếp đạp người nọ một phát, người kia bị hắn đá tỉnh, mở to mắt nhìn về phía hắn, hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

Đường Văn Minh rút cuộc nhận ra người này, là Phương Dịch, tại sao anh ta lại ngủ cạnh mình?

“Aiz...” Phương Dịch đuổi người ngồi dậy, xoa xoa huyệt Thái Dương, lại hỏi: “Mấy giờ rồi? Trời chưa sáng đúng không?”

“Sao anh lại ngủ trên giường tôi?”

“Không ngủ giường cậu chẳng lẽ muốn tôi ngủ giường Tống Kiến Quốc?”

Đường Văn Minh cảm thấy lời này cũng có lý, nhưng ngẫm lại lại không đúng lắm: “Anh nên về nhà ngủ.”

“Hừ...” Phương Dịch khẽ cười một tiếng, quay ra nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau đó ôm Đường Văn Minh nằm xuống, chôn đầu trong hõm cổ hắn, ghé vào tai hắn thở dài: “Ngủ đi, cũng không phải chưa ngủ với nhau bao giờ.”

Đường Văn Minh cảm giác anh nói cũng không sai, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hình như có chỗ nào đó không đúng, mơ mơ màng màng thế nhưng lại thiếp đi.

Trước khi chìm vào giấc ngủ hắn bỗng nhớ ra mẩu chốt vấn đề nhưng lại bị chu công nhanh tay hơn đánh bại, cái gì cũng không nhớ rõ.

Đường Văn Minh hô hấp dần ổn định, Phương Dịch mở mắt ngẩng đầu nhìn hắn, lúc ngủ tóc hắn có chút lộn xộn, tóc mái hơi dài mềm mại rủ xuống khiến khuôn mặt hắn bình thường có vẻ lạnh nhạt trở nên nhu hòa hơn.

Phương Dịch nhẹ nhàng khều khều ngón trở lên chóp mũi Đường Văn Minh, hắn bị gây rối liền chun mũi, cọ cọ vào gối đầu, quay mặt sang hướng khác, vừa vặn đối mặt với Phương Dịch.

Phương Dịch thấp giọng cười, làm sao bây giờ? Hình như càng ngày anh càng thích tên này.

“Em cũng phải thích tôi đó.”

Phương Dịch nói với Đường Văn Minh như vậy, Đường Văn Minh lăm bằm gì đó, không biết đang mơ thấy gì.

Phương Dịch niết niết vành tai hắn, ghé gần vào lỗ tai hắn thì thầm: “Mơ về Phương Dịch...”

“Ưm?”

Đường Văn Minh nhú mày trở người, Phương Dịch đè lên người hắn, coi hắn như cái đệm nhắm mắt lại ngủ, khuôn mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

Đường Văn Minh mơ thấy mình biến thành Tôn Ngộ Không, bị Như Lai Phật Tổ nhốt trong Ngũ Hành sơn không thể động dậy, ngay cả lật người cũng chỉ là vọng tưởng.

15. Chương 15

Mới sáng sớm Tống Kiến Quốc đã thần thần bí bí giữ chặt Đường Văn Minh, nhìn quanh bốn phía thăm dò một phen, vẻ mặt thận trọng nói với hắn: “Nói cho cậu chuyện này.”

“Chuyện gì?” Đường Văn Minh đối với hành vi lén la lén lút của y cực kỳ khinh bỉ, “Nhìn gì vậy, trong nhà trừ cậu với tớ ra còn có quỷ nào nữa.”

“Phương Dịch đâu?”

“Việc gì anh ta phải ở đây.”

Tống Kiến Quốc yên lòng, đánh giá thái độ của Đường Văn Minh, nói: “Triệu Mặc Quân trở lại, lão Mạnh sáng nay nhắn tin nói với tớ, cậu biết chưa?”

Sắc mặt Đường Văn Minh thoáng chốc khựng lại, Tống Kiến Quốc thăm thở dài, đã qua nhiều năm rồi vậy mà Triệu Mặc Quân vẫn là vết thương lòng của hắn.

Lặng lặng đứng yên, thật lâu sau Đường Văn Minh mới mở miệng: “Liên quan gì đến tớ?”

Lời ra khỏi miệng có vẻ rất trôi chảy, thế nhưng hắn có cảm giác như miệng lưỡi mình đang tê dại, cứng ngắt.

Triệu Mặc Quân, cái tên này dường như đã khắc sâu vào linh hồn hắn. Hắn từng yêu, hận, thống khổ, tất cả đều bởi sự xuất hiện của con người này. Cũng nhờ có người ấy, hiện tại hắn mới học được cách vui vẻ khoái hoạt mà không cần dâng hiến chân tình.

“Tớ ra quán đây, cơm trưa tự cậu giải quyết đi.”

Đường Văn Minh cầm áo khoác, xoay người muốn đi; Tống Kiến Quốc vội giữ chặt hắn, tuy y không phải loại người nhạy cảm tinh tế, nhưng Đường Văn Minh lúc này làm y cảm thấy rất không thoải mái. Y nói lấp nửa ngày, cuối cùng cũng nặn ra một câu, “Đã qua lâu như vậy... Hơn nữa bây giờ cậu đã có Phương Dịch ...”

“Được rồi !” Đường Văn Minh ngắt lời, cảm giác giọng nói của mình mang theo nộ khí, hắn vội vàng dịu giọng lại, nói: “Đi đây.”

Tống Kiến Quốc nhìn hắn đi ra ngoài, trong lòng có chút bất an, y do dự tại chỗ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện cho Phương Dịch.

Tầng Tiểu Lâm và Ngô Lỗi nhìn thấy Đường Văn Minh mới sáng sớm đã đến quán thì có chút hoảng sợ, một câu cũng không dám nhiều lời, hai người cầm đầu lau dọn khắp nơi như thể bận bịu nhiều việc. Buổi sáng căn bản là không có khách, bọn họ chạy tới chạy lui trong quán ngược lại có vẻ so với bình thường càng bận rộn hơn.

Đường Văn Minh ngồi sau quầy ngăn người, thoáng chốc như quay ngược về thời trung học. Trên sân bóng rổ, dưới ánh chiều tà, thiếu niên mỉm cười hôn lên môi hắn, nụ cười ấm áp vô cùng động lòng người, hoàng hôn phủ trên mái tóc cậu đen mượt phản chiếu vào lòng hắn, nhiệt độ trên mặt hắn lúc ấy bây giờ vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Tiếng chuông điện thoại lời hắn ra khỏi hồi ức, tên Phương Dịch hiện trên màn hình di động, rốt cuộc hắn cũng đổi hai chữ “Anh Yêu” thành “Phương Dịch”. Đường Văn Minh nhìn chằm chằm hai chữ này rất lâu, không có ý định tiếp điện thoại.

Tầng Tiểu Lâm đến gần Ngô Lỗi, lấy cánh tay chọc chọc hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ê, sắp lại làm sao thế? Chẳng lẽ thất tình?”

Ngô Lỗi lùi lại một bước, đáp: “Nói ít làm nhiều.”

Tầng Tiểu Lâm trợn mắt, oán giận nói: “Cái đồ hủ nút như cậu bao giờ mới có bạn gái hả?”

“Không phải chuyện của cậu.” Ngô Lỗi lạnh lùng đáp, sau đó xoay người tránh đi, Tầng Tiểu Lâm tức giận giờ ngón giữa với bóng lưng hắn.

Điện thoại ngừng reo, Đường Văn Minh nhất thời cảm thấy vô vị, Phương Dịch đối với hắn cùng lắm chỉ là tình một đêm, kể cả anh ta nói thích thì đã sao? Tình yêu là thứ không đáng tin nhất.

Đường Văn Minh tắt di động, gọi Tầng Tiểu Lâm lại dạy hắn pha trà sữa, dù sao bây giờ cũng không có khách, nhàn rồi không biết làm gì.

Đường Văn Minh không bắt máy, Phương Dịch đặt di động xuống, ngón trỏ chậm chậm gõ lên mặt bàn. Vạn Ngạn Dân đối diện nhìn anh rất lâu, rốt cuộc nhin không được mở miệng ngắt đứt dòng suy nghĩ của Phương Dịch.

“Này, rốt cuộc chú có định làm việc nữa không? Để anh chờ nãy giờ.”

“Em chỉ là cổ đông, công ty của ai người đó điều hành, không phải sao?” Phương Dịch ngả lưng vào ghế dựa, thờ ơ nói.

Vạn Ngạn Dân không quen nhìn bộ dạng Phương Dịch lười nhác thế này, nói: “Aiz, lúc trước chúng ta mang theo hùng tâm tráng chí từ thành phố A đến thành phố B gây dựng sự nghiệp, thế phải làm nên tên tuổi chứng minh cho người nhà một phen, giờ thì sao? Mới làm vài năm chú đã bỏ gánh mặc kệ, thấy tất cả lên đầu anh để đi mở cái quán cơm gia đình gì đó? Nếu chị hai chú biết chuyện còn không phải sẽ cho chú một trận sao.”

“Chứ không phải em Come-out xong bị trong nhà đuổi đi à, muốn gây dựng sự nghiệp là anh, em chỉ có nghĩa vụ hỗ trợ, không những giúp anh về mặt tài chính mà còn làm thuê vài năm cho anh, thế này chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?”

Vạn Ngạn Dân chán nản, chỉ tiếc rên sát không thành thét, nói: “Cậu đúng là không có chí khí ! Còn chẳng bằng hai bà chị nhà cậu.”

“Hừ hừ.” Phương Dịch cười, dùng giọng điệu trêu tức nói với hắn: “Em biết anh thăm mền chị ba của em rồi, nhưng mà chị ấy đã kết hôn, anh không nên phá hoại hạnh phúc gia đình người ta, nhanh chóng tìm cô nào tốt kết hôn đi.”

Vạn Ngạn Dân đỏ mặt, hắn thăm thương trộm nhớ người ta hơn mười năm, ở thành phố A hầu hết mọi người đều biết, chuyện này vốn là truyền kỳ, kết quả lại biến thành chuyện cười bởi vì cô ba nhà họ Phương được gả cho người khác, đây nhất định là quá khứ đen tối đến không thể đen hơn. Ngày đó hắn rời khỏi thành phố A một phần nguyên nhân cũng là vì cô ấy kết hôn.

Không muốn dây dưa về vấn đề này nữa, Vạn Ngạn Dân dời đề tài lên người Phương Dịch, hỏi: “Aiz, sao thế này? Đạo này yêu ai rồi à? Nhìn chú có vẻ không yên lòng, là tiểu soái ca nào khuấy đảo trái tim Phương đại thiếu gia của chúng ta vậy, mau ra mắt ông anh này đi.”

Phương Dịch nghĩ đến Đường Văn Minh không khỏi khẽ cười một tiếng, phản ứng đó làm Vạn Ngạn Dân hoảng sợ, nói: “Má ơi ! Cậu em tôi không phải là yêu thật đấy chứ? !”

“Có khi nào hôm nay xuất hiện hồng vũ không !” Vạn Ngạn Dân nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò.

Phương Dịch không để ý vì sao hắn lại ngạc nhiên, đáp: “Là một người rất thú vị...”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

Vạn Ngạn Dân vẻ mặt không tin, nói: “Chú không ra tay?”

“Có ra tay.”

“Vậy sau đó thế nào?”

“Không có sau đó.”

Vạn Ngạn Dân dừng một chút, bỗng nhiên nổi giận, mắng: “Chú giỡn mặt anh à? !”

“Giờ anh mới phát hiện?”

Phương Dịch cười ác liệt, Vạn Ngạn Dân càng nhìn càng tức giận, hắn nói: “Chú em cứ chơi đùa đi, cẩn thận gặp rắc rối, này không phải cảnh cáo, này là nguyên rửa !”

“Hừ, ngây thơ.” ánh mắt Phương Dịch thỉnh thoảng lại lướt qua di động, ngón tay gõ gõ mặt bàn, nghĩ có nên gọi thêm lần nữa hay không.

Buổi tối Đường Văn Minh về nhà một chuyến, Tống Kiến Quốc không ở nhà, hắn tắm rửa đổi một thân quần áo, đã mấy ngày không làm cú đêm, hắn cảm thấy có chút nhàm chán.

Hộp đêm, cồn, đám đông, đây là những thứ khiến người ta quên đi phiền não nhanh nhất.

Đám người lắc lư, tiếng nhạc âm ỉ, bị mấy thứ này vây quanh Đường Văn Minh cảm giác bao buồn phiền đều bị bỏ lại sau lưng, bỏ mặc hết thảy dung nhập vào bầu không khí náo nhiệt, vui chơi hết mình là được rồi.

16. Chương 16

Còn gì bị kịch hơn là nhìn trúng một tiểu thụ, cũng thành công dụ dỗ người ta vào khách sạn thuê phòng, sau đó mới nhớ ra “qua qua” của mình không thể sử dụng như bình thường?

Có chứ, đó chính là ánh mắt hoài nghi xen lẫn khinh bỉ của tiểu thụ, quả thực làm Đường Văn Minh chỉ muốn nhảy lầu ngay lập tức !

Không cam tâm ! Không phục ! Không chịu thua ! Đường Văn Minh lại đi cảm dỗ tiểu công, sau vài lần bị cự tuyệt mới tìm được một người đồng ý cùng hắn thuê phòng. Hắn thiếu điều phát khóc, từ trước đến nay hắn chưa từng chịu cảm giác bị hất hủi như thế này, không làm 1 một cái địa vị lập tức từ địa chủ biến thành bần nông.

Đột nhiên hắn hiểu kì muốn biết vì sao lúc trước Phương Dịch lại dễ dàng đồng ý đi cùng mình, chẳng lẽ tên kia nhất kiến chung tình?

Nghĩ đến đây, Đường Văn Minh cảm thấy có chút đắc ý, trong đắc ý mang theo vài phần áy náy, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhất thời tính dục giảm đi không ít.

Tiểu công này cao bằng Đường Văn Minh, dáng người cũng không sai biệt lắm. Đường Văn Minh thầm so sánh y với Phương Dịch một phen, bỗng nhiên dâng lên hoài nghi, người này có thể công được mình sao? Chỉ sợ làm được một nửa y sẽ hối hận bỏ chạy.

Ánh mắt tiểu công này sáng đến dọa người, nhìn Đường Văn Minh chằm chằm, hưng phấn tới mức lúc nói chuyện thanh âm trở nên run rẩy, chẳng hiểu y hưng phấn cái khỉ gì.

“Đến... Đến đi...”

Đến cái đầu nhà mi ! Chẳng lẽ muốn ông đây chủ động sao? Ngay cả nguyên tắc cơ bản nhất để làm một tiểu công cũng không biết, đúng là làm mất mặt giới công chúng ta ! Tuy hắn mới làm thụ không lâu, nhưng không lý gì lại không được hưởng đãi ngộ của thụ nha !

Đường Văn Minh đặt mông ngồi xuống giường, hai tay chống ra phía sau, bắt chéo chân, nâng cằm nói với tiểu công: “Lại đây, cởi quần áo cho tôi.”

Tiểu công ngồi xổm trước mặt hắn, sờ lần từ đầu gối đến mắt cá chân hắn, sau đó cởi giày, hai tay nắm chân hắn không buông, tần suất thở dốc của y ngày càng tăng, chẳng khác gì con chó đang nhìn chằm chằm khúc xương.

Đường Văn Minh trợn lời mất, đây là cái tình huống quái quỷ gì, ông đây đã chấp nhận sự thật mình không thể làm công, ngay cả ý niệm trả thù xã hội cũng buông tay, thẳng nhãi này may mắn được làm công, vì sao chất lượng lại kém như vậy? Nghĩ đến việc sau khi mình rút khỏi giang hồ, các tiểu thụ chỉ có thể lui tới với mấy mặt hàng kiểu này, hắn liền u buồn, các bé thụ đáng thương quá ! Không thể làm tròn trách nhiệm với các tiểu thụ, hắn đúng là nghiệp chướng nặng nề mà !

Tiểu công bắt đầu cởi tất cho Đường Văn Minh, không ngừng xoa nắn chân hắn, còn hôn lên bàn chân hắn hắn một cái, Đường Văn Minh nhất thời không nhịn được nâng chân, tiểu công kia không hề phòng liên bị hắn đập ngã lăn quay.

“Ư a ~”

F*ck ! Tình huống gì thế này? ! Một tiếng kêu kia phảng phất như mang theo cả tiếng rên rỉ !

Vốn định nói câu xin lỗi vì đã hành động lỗ mãng, Đường Văn Minh bị phản ứng của tiểu công làm cho đứng hình, tiểu công lập tức nhào lại ôm căng chân hắn, thở hổn hển kêu lên: “Đạp tôi ! Nữ vương bệ hạ ! Xin hãy đánh tôi thật mạnh vào ! A ha ~”

“Má ơi !”

Tên này bị làm sao vậy? !

Đường Văn Minh giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ra sức rút chân từ trong tay tiểu công ra, lại bị y càng dùng lực ôm lấy tránh thoát không được. Đường Văn Minh chặt vật gỡ tay y ra, kết quả là người này

rên còn dâm dăng hơn cả mèo động dục, hể mở miệng là: ‘Mạnh hơn nữa’ ‘Không đủ’, Đường Văn Minh nghe mà nổi hết da gà da vịt, cuối cùng hắn chỉ có thể cạy mạnh đập người, tiểu công bị kéo lê tới cửa mới bị Đường Văn Minh đánh cho buông tay.

Chạy ra đến cửa, Đường Văn Minh ngoảnh lại nhìn thoáng qua, tiểu công kia vẻ mặt ngập tràn ý xuân, mang theo thỏa mãn khác thường, cả mặt toàn là vết bầm xanh tím lại có biểu tình như vậy thật sự là rất dọa người !

Đường Văn Minh co giò chạy, giày rơi mất lúc nào cũng không biết.

Thời điểm Phương Dịch thông qua cách thức đặc biệt tìm thấy Đường Văn Minh, hắn chính là một chân trống không, quần áo không chỉnh tề.

Đường Văn Minh rất chật vật, quần áo đều bị túm nhảu nhúm, một chân còn không có giày, hắn đứng bên đường cái thoát nhìn đặc biệt đáng thương.

Nhưng Phương Dịch tìm người cả một ngày trời, lúc này lửa giận trong lòng đã cháy lên tận tóc, làm gì còn lòng dạ ‘thương hương tiếc ngọc’? Bây giờ anh chỉ muốn làm thịt Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh vừa ra khỏi cổng khách sạn liền gặp Phương Dịch, hắn theo bản năng xoay người bỏ chạy, chưa được vài bước đã bị Phương Dịch bắt được. Sắc mặt Phương Dịch giống như đang bắt gian tại trận, trán nổi gân xanh, mặt mũi đen xì, phối hợp với khí thế của anh, thoát nhìn đặc biệt dọa người. Đường Văn Minh tự nhiên chột dạ, nhìn trái nhìn phải không thấy đối phương đem theo người khác, nhất thời trong lòng càng mơ hồ.

Đừng nói là người này đến bắt gian nha? Chợt nhớ ra mình với người ta chẳng phải loại quan hệ bạn trai gì, Đường Văn Minh eo thẳng ngay tắp lự, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Phương Dịch.

“Em đi thuê phòng với ai?” Giọng nói Phương Dịch vẫn bình thường như mọi khi, nhưng ánh mắt hung tợn đã nói lên nội tâm của anh bấy giờ.

Đường Văn Minh bày ra bộ dáng chẳng hề gì, cười nhạo nói: “Không biết, chộp bừa ở quán bar.”

Phương Dịch chộp lấy bả vai Đường Văn Minh bóp mạnh, Đường Văn Minh càng giãy dựa anh càng dùng lực, Đường Văn Minh đá lên đùi anh, Phương Dịch liền dùng chân đập xuống cái chân trống không của hắn.

“Ai da ai da !”

Đường Văn Minh không đi giày, tháng 11 mặt đường lại lạnh, bị đế giày lạnh lẽo của Phương Dịch giẫm lên quả thực là đau muốn khụy xuống, hắn biết mình đánh không lại Phương Dịch, vội vàng cầu xin tha thứ.

“Rồi rồi, là tôi sai, mau nhấc chân, đau chết !”

Phương Dịch cười lạnh một tiếng, vẫn không buông tha hắn, nói: “Rất kịch liệt nha, ngay cả giày cũng quên mang, thế nào? Có sướng không?”

“Sướng sướng sướng !” Đổi lại thành Đường Văn Minh bốc hỏa: “Sướng muốn chết ! Thế nào? Anh có muốn đi lên xem thử không? Gã kia vẫn chưa đi đâu.”

“Đường Văn Minh !” Phương Dịch tức giận thiếu chút nữa nghiêng gậy rằng: “Em đúng là loại người suy nghĩ bằng nửa thân dưới !”

“Đàn ông không phải đều như vậy sao?” Đường Văn Minh cười vô lại.

“Xin lỗi, ngẫu nhiên tôi cũng sẽ dùng đầu suy nghĩ.”

Phương Dịch buông hắn ra, cảm thấy có chút nản lòng, xoay người bỏ đi. Đường Văn Minh vẫn hăng tiết, thấy Phương Dịch không nói một lời xoay người đi mất thì vội vàng đuổi theo, nói: “Ê, anh tức giận cái gì? Không phải anh với tôi trải qua tình một đêm rồi mới quen biết sao, cũng không phải con nít, cứ lên giường với nhau liên tính là một đôi? Có cần ngây thơ như vậy không, trước đó không phải anh cũng chơi đùa đầy thôi? Anh có dám chắc mình với mấy tiểu thụ khác chỉ vào khách sạn đắp chăn bông nói chuyện phiếm chứ không lột đồ làm tình?”

Thấy Phương Dịch không để ý tới hắn, cứ cắm đầu đi về phía trước, Đường Văn Minh có chút sốt ruột, bước vội theo, nói: “Không cần nghiêm túc như vậy, này?”

“Sau khi có một đêm tình với em tôi không làm cùng người khác nữa.” Phương Dịch dừng bước, xoay lại nhìn hắn. Đường Văn Minh không phanh kịp liền đâm vào người anh, Phương Dịch thuận thế đè lại bờ vai hắn, nhìn vào ánh mắt hắn, chăm chú nói: “Không hề nghĩ ngợi.”

“Đường Văn Minh, tôi muốn có quan hệ nghiêm túc với em, cho nên cơ thể và tâm trí tôi luôn trung thành, luôn giữ gìn, điều này đối với em có thể là trò chơi, nhưng với tôi lại không phải, tôi không yêu cầu em phải làm những gì tôi muốn, nhưng xin đừng cướp đi quyền tức giận của tôi.”

[Cậu đừng ngây thơ như thế nữa được không? Tôi với cậu chỉ là chơi đùa mà thôi, cậu đừng cho là thật được không?]

[Tôi chỉ dùng cậu để kích thích Liễu Trạch Phong mà thôi, cậu đừng có tự mình đa tình được không?]

[Đường Văn Minh cậu đừng có dây dưa với tôi nữa ! Tôi đã nói rồi, từ đầu tới cuối tôi không hề thích cậu! Người tôi thích chỉ có Liễu Trạch Phong, hiện tại hay tương lai vẫn chỉ thích Liễu Trạch Phong thôi!]

[Đủ rồi, rốt cuộc cậu muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi?..... Được, cậu muốn thượng tôi thì cứ làm, như thế nào? Không dám ?..... Đường Văn Minh, đừng làm tôi thêm chán ghét cậu.]

Từng câu nói đả kích của Triệu Mặc Quân lần lượt vang lên trong đầu Đường Văn Minh, hắn kinh ngạc nhìn Phương Dịch, hắn không hiểu được cảm xúc trong mắt anh, chỉ cảm thấy cõi lòng đau đớn muốn rơi lệ. Lúc này mặc kệ Phương Dịch thật tâm hay giả ý, đối với hắn đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất bây giờ là Đường Văn Minh muốn hôn đối phương.

Nghĩ sao làm vậy.

Túm cổ áo Phương Dịch níu đầu anh xuống, Đường Văn Minh hung hăng cắn lên môi anh, đầu lưỡi thô lỗ cạy răng Phương Dịch ra, quần lấy đầu lưỡi anh mút mát dây dưa.

Phương Dịch ngẩn người, trong lòng dâng lên một trận vui sướng, lập tức đảo khách thành chủ, gất gao ôm lấy hắn, hôn hắn thật sâu.

“You’re my destiny...you’re my destiny...you’re my everything...”

Chung quanh bỗng nhiên vang lên giọng hát, một chiếc ô tô mang theo tiếng nhạc rung động lòng người chậm rãi lướt ngang qua bọn họ.

“Má ! Tại sao chỗ nào cũng bắt cái bài này, quá là nhàm chán !” Đường Văn Minh cá giận nói: “Làm người ta mất hết tập trung? !”

“A a a...”

Phương Dịch dùng trán cụng lên trán hắn, khẽ cười, cười đến mức lỗ tai Đường Văn Minh có chút nóng lên, vì thế hắn ngẩng đầu lại cắn lên môi Phương Dịch.

Phương Dịch ôm chặt eo hắn, hôn càng sâu hơn

17. Chương 17

“Gã kia vẫn chưa đi?”

“Dời ơi, không cần để ý đến tên kia, dù sao cũng không có chuyện gì xảy ra.”

“Tại sao?”

“Bị tôi chê kỹ thuật tiền hí kém, y khóc lóc bỏ chạy rồi.”

“Giày của em đâu?”

“Chắc tên kia có bệnh, chuồn mất chưa tính, trước khi đi còn cướp giày của tôi, chẳng biết y có sở thích cổ quái gì không nữa; anh cũng biết mà, thời buổi bây giờ bệnh thần kinh nhiều như thế, ngay cả “ước pháo” cũng không an toàn.”

“Thật không?”

Đường Văn Minh dăm ba phát đã lột đồ sạch sành sanh, hết sức chuyên chú chuyển qua cởi quần áo Phương Dịch. Mới cởi được nửa người trên, hiện tại hắn đang phân cao thấp với nửa người dưới, lúc dục hỏa đốt người nào quần được nhiều như vậy, thuận miệng đáp: “Đương nhiên thật ! Anh phải tin tưởng tôi.”

Phương Dịch sờ sờ tóc hắn, những gì hắn nói một câu cũng không đáng tin, nhưng anh không vạch trần. Thấy hắn rút cuộc đã cởi được thắt lưng kéo quần dài xuống, thô lỗ tụt quần lót mình, Phương Dịch có một loại cảm giác như mình mới là người bị ‘chơi’.

Anh nâng cầm Đường Văn Minh lên, dụ dỗ: “Thế nào, em dùng tư thế này là muốn khẩu giao cho tôi sao?”

Đường Văn Minh cầm tính khí Phương Dịch đánh giá nửa ngày, ngửa đầu nhìn anh, vẻ mặt chăm chú, nói: “Của anh to thế này, tôi mà ngậm chắc nứt miệng mất, cùn lắm là liếm liếm một chút thôi.”

Trái tim Phương Dịch chấn động mạnh, trong đầu như có pháo hoa nổ tung, anh ngay lập tức nhắc Đường Văn Minh ném lên giường. Đường Văn Minh hoảng sợ, tưởng Phương Dịch tức giận, hắn có chút vội vàng nhào lên người anh, nói: “Cũng không còn biện pháp, mấy tiểu thụ lúc trước “qua qua” không lớn như của anh, anh ép buộc tôi thêm nữa cũng hết cách.”

Phương Dịch mím chặt môi, nhú mày không vui, nói: “Về sau miệng của em trừ ăn cơm với hôn tôi, còn lại cái gì cũng không thể ngậm.”

Nói xong Phương Dịch niết cầm hắn cắn lên môi dưới, hôn một đường dọc từ cằm xuống bụng. Anh đỡ lấy tính khí của Đường Văn Minh, đưa mặt lại gần tựa hồ muốn ngậm vào trong miệng. Đường Văn Minh phát hiện ra ý đồ thì giật nảy người, ký ức thảm thiết chợt xẹt qua đầu, hắn ngồi bật dậy, dùng hai tay bảo vệ tính khí, sau đó la lên: “Không cho đụng “qua qua” của tôi !”

Phương Dịch đen mặt, đè lại bắp đùi Đường Văn Minh, nhào người lên chăm chú nhìn vào mắt hắn, giọng điệu lạnh lạnh hỏi: “Thế sao? Lẽ nào chỉ mấy tiểu thụ kia mới được chạm vào “qua qua” của em, còn tôi thì không được đụng?” Câu cuối cùng ngữ điệu dương cao cho thấy anh đang rất không vui.

Đường Văn Minh thật sự là lòng đầy ủy khuất, hắn có khổ mà nói không nên lời ! Chuyện mất mặt như vậy hắn thà chết chứ quyết không để người khác biết, lần trước ở nhà Phương Dịch đã đủ mất mặt rồi, chuyện này dù thế nào cũng không thể cho anh biết !

“Tiểu thụ cũng không được đụng ! “Qua Qua” của tôi chỉ tôi mới có thể đụng, đây là điểm mấu chốt.”

“Qua qua” của em tôi đã sờ từ lâu rồi, có điều lúc đó em còn mải sảng khoái nên không chú ý tới mà thôi. Phương Dịch yên lặng oán thăm, anh cảm giác Đường Văn Minh luôn giữ khư khư chú chim nhỏ của hắn như gà mái hộ tể, rất kỳ quái. Không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì mà Đường Văn Minh lại khẩn trương như vậy?

Thấy tầm mắt Phương Dịch dừng lại trên bộ phận nhạy cảm, Đường Văn Minh vội vàng lật người nằm sấp xuống, nói: “Hôm nay dùng tư thế này đi.”

Phương Dịch thấy hắn ưỡn eo chống hông, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, dù biết Đường Văn Minh không phải dạng rụt rè, nhưng phóng khoáng cởi mở đến loại trình độ này thì đúng là quá đáng yêu mà !

Tay anh từ sau gáy Đường Văn Minh mò xuống cái mông bóp hai khối thịt lồi lên hai phát, sau đó cả người dán lên lưng hắn, tay dời lên phía trước sờ soạn ngực hắn một hồi, đoạn ghé vào lỗ tai hắn thở dài: “Chúng ta đổi tư thế đi.”

Đường Văn Minh chưa kịp trả lời, Phương Dịch đã ôm hắn lật người lại. Đường Văn Minh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi tầm nhìn khôi phục lại bình thường thì hắn đã khóa gối trên bụng Phương Dịch.

Phương Dịch vuốt ve đùi hắn, cười nói: “Không phải em thích tư thế cưỡi ngựa này sao? Lại còn luôn nhớ mãi không quên, vậy mà chúng ta mới chỉ làm một lần, lần này để em làm tận hứng đi.”

Đường Văn Minh muốn khóc, mẹ nó ông đây không thích tư thế cười ! Mặc kệ là được cười hay bị cười đều có bóng ma tâm lý ! Trong đó có một nửa là anh góp phần ! Cái đồ kim thương bất đảo khôn kiếp !

Thấy Đường Văn Minh trợn mắt nhìn mình không động đậy, Phương Dịch nghi hoặc hỏi: “Làm sao?”

“Không có gì !” Đường Văn Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, cười thì cười, cười đến gãy là tốt nhất !

“Anh bôi trơn cho tôi, tôi không muốn làm.”

“Sẵn sàng cống hiến sức lực.”

Phương Dịch ngồi dậy, nâng eo Đường Văn Minh để hấn quỳ trên giường, lấy gel bôi trơn khuếch trương cửa hậu cho hấn; khi ngón tay tiến vào, thân thể Đường Văn Minh dần dần có cảm giác. Phương Dịch nghiêng đầu ngậm một bên ngực Đường Văn Minh, dùng đầu lưỡi liếm láp sau đó nhẹ nhàng cắn một cái, Đường Văn Minh nhin không được run run, ôm lấy đầu anh.

Ngón tay Phương Dịch bắt chước động tác giao hợp trét gel bôi trơn vào thân thể hấn, đồng thời cắn lên ngực hấn để lại một dấu răng. Đường Văn Minh cúi đầu tựa gần bên tai Phương Dịch nhẹ nhàng thở hổn hển, thân thể chậm rãi nóng lên.

“Ừm !”

Đường Văn Minh đỡ lấy đầu Phương Dịch, nhìn vào mắt anh, thở gấp nói: “Được rồi... Mau vào, tôi nhin không được ...”

Phương Dịch đeo bao cho mình sau đó tách mở hai cánh mộng Đường Văn Minh, để hấn chậm rãi ngồi xuống. Chờ khi thứ đó của Phương Dịch hoàn toàn tiến vào, Đường Văn Minh nhin không được ngửa đầu kêu rên.

Phương Dịch thẳng lưng húc lên trên một cái, rướn người cắn cắn hầu kết hấn, nhẹ nhàng liếm láp.

Đường Văn Minh cảm giác được tính khí nóng bỏng trong cơ thể đang nhồi đầy tràng đạo rất sáng khoái, hấn thở dài một tiếng, xem ra mình đúng là rất có tiềm chất làm thụ nha. Hấn cười cười, nâng mặt Phương Dịch, cúi xuống tìm kiếm bờ môi đối phương. Phương Dịch dừng lại cùng hấn ôn nhu hôn môi, thẳng đến khi Đường Văn Minh uốn éo cái eo, anh mới bắt đầu va chạm phối hợp.

Tuy đã khẳng định mình có thiên phú làm thụ nhưng hiển nhiên là Đường Văn Minh không có nhẫn nại ngồi cười, rất nhanh hấn đã eo nhuỷn chân mỗi, lắc đầu xua tay thở phì phò nói với Phương Dịch: “Không... Không được... Một chết mất ... Anh làm...”

Phương Dịch khẽ cười một tiếng, hôn lên thái dương ướt mồ hôi đồng thời đỡ eo hấn cho hấn nằm xuống. Anh ép hai chân Đường Văn Minh trước ngực để hấn ôm lấy tạo thành tư thế cuộn người, toàn bộ phần eo lơ lửng, cửa hậu hoàn toàn bại lộ trước mặt, Phương Dịch nương theo tư thế này đẩy vào.

Đường Văn Minh chưa từng luyện qua yoga, cũng không có đặc tính ‘eo nhuỷn thể nhu’ như các tiểu thụ khác, cho nên tư thế này so với cười còn mệt hơn, chưa được mấy cái hấn liền buông tay duỗi chân nằm bệt trên giường, hoàn toàn không phối hợp.

Phương Dịch cũng không yêu cầu hấn tiếp tục, anh nâng hai cái đùi để hấn quấn lên eo mình, lần lượt tấn công vào trong cơ thể hấn. Lúc này Đường Văn Minh bị anh đâm đến mức nửa bả vai lệch ra ngoài giường, để bảo trì cân bằng hấn chỉ có thể bám vào thành giường. Mà Phương Dịch giống như cố tình làm vậy, từng chút từng chút dùng lực đẩy hấn ra bên ngoài.

Đường Văn Minh nửa người trên rất nhanh lơ lửng bên ngoài, hấn gắt gao bám vào mép giường, mắng: “Mẹ nó ! đủ rồi ! lại đâm... đâm tôi rơi ra ngoài... Mặc kệ !”

“Phải không?”

Phương Dịch húc vào điểm mẫn cảm nào đó, quy đầu dùng sức mài làm Đường Văn Minh kêu la oai oái, nhất thời ngay cả kháng nghị cũng quên luôn, hai chân không tự chủ được ôm chặt eo Phương Dịch, đưa cái mộng áp chặt vào tính khí đối phương. Phản ứng thành thực như vậy khiến Phương Dịch cười rộ lên.

Đường Văn Minh thở phì phò, dù thích muốn chết nhưng ngoài miệng vẫn không ngừng mắng người: “Anh... Mẹ nó có thể ... đừng có cười lúc làm tình hay không ! ày ! a !”

“Tôi đây... cho anh... Cười... Cười liệt dương ...”

Phương Dịch lại cười, siết chặt eo hắn dùng lực động đậy, chín nông một sâu, hai quả trứng đánh lên phiến mông hắn phát ra tiếng vang “bạch bạch” ái muội khiến Đường Văn Minh mặt không khỏi đỏ bừng.

Khoái cảm tích lũy đến một mức nhất định, Đường Văn Minh cảm giác sắp đến cao trào, hai tay có chút hoảng loạn quơ tìm Phương Dịch. Phương Dịch cúi người cho hắn ôm lấy mình, cùng hắn hôn môi. Đường Văn Minh rối loạn, trong đầu là một đồng tượng hồ, hoàn toàn không chú ý tới tay Phương Dịch đang lặng lẽ cầm bảo bối “Qua Qua” của hắn chậm rãi triệt động.

“Áu áu áu !”

Khoái cảm quá cường liệt, Đường Văn Minh cảm giác như sắp chết. Phương Dịch chưa bắn, tính khí anh vẫn cương cứng như cũ, đâm chọc vào tràng đạo vì cao trào mà xoắn chặt, mài tuyền tiền liệt. Lúc này tràng đạo mẫn cảm của Đường Văn Minh chịu sao nổi nửa điểm kích thích, động tác của Phương Dịch khiến hắn trong sáng khoái mang theo cả thống khổ, loại thể nghiệm đau đớn xen lẫn khoái hoạt này chẳng khác gì Anh tức làm con người ta nghiện không dứt nổi.

Trong lúc hoảng hốt hắn cảm giác như mình bắn tinh, lại bị làm đến bắn sao? Phương Dịch chết tiệt, về sau hắn làm sao bây giờ? ! Còn đang mờ mịt hắn cảm giác được Phương Dịch hôn hắn, Đường Văn Minh nhắm mắt, dùng chút sức lực còn sót lại đáp lại anh, hưởng thụ ôn nhu triền miên giờ khắc này.

Nhận ra Đường Văn Minh có vẻ muốn ngủ, Phương Dịch đem tinh dịch Đường Văn Minh bắn trong trong tay mình bôi lên bụng hắn, cắn vành tai hắn lẩm bẩm nói: “Không được... Tôi còn chưa bắn đâu, không cho ngủ.”

Đường Văn Minh nhắm mắt vỗ vỗ anh, nói: “Tự mình làm...”

Phương Dịch hung hăng cắn lên vai hắn một ngụm, Đường Văn Minh ăn đau cũng không chịu mở mắt, hai tay đánh Phương Dịch lung tung vài cái, mặc cho anh có dùng lực đưa đẩy thế nào vẫn nhất quyết trưng ra bộ dáng buồn ngủ.

Phương Dịch tức giận thiếu điều bóp chết hắn.

Anh phát hiện chỉ cần làm trên giường, Đường Văn Minh sau khi đạt cao trào sẽ rất nhanh mệt rũ rời, anh quyết định về sau sẽ không làm trên giường nữa !

Một mình ra sức chiến đấu, Phương Dịch cảm giận nghĩ.

18. Chương 18

Đường Văn Minh ngủ được một giấc, vẫn là bị Phương Dịch lay tỉnh. Phương Dịch gọi hắn dậy tắm rửa, Đường Văn Minh lập tức cự tuyệt.

“Ngày mai tắm sau.”

“Ngày mai sẽ khó rửa, mau lên.”

“Ừ hừ !”

Đường Văn Minh trên giường quay cuồng né tránh Phương Dịch. Phương Dịch kéo hắn lên, Đường Văn Minh túm ga giường không buông, Phương Dịch đánh mông hắn, hắn liền giả chết.

“Em lúc trước cùng với mấy tiểu thụ kia cũng là làm xong liền ngủ? Mặc kệ người ta ?”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, đích thị là như vậy. Phương Dịch nhìn biểu tình hắn là hiểu, nói: “Chắc không ai có đêm tình thứ hai với em đúng không?”

Đường Văn Minh lại nghĩ nghĩ, thật đúng là như vậy. Hắn sững sờ một lát, bỗng nhiên vỗ giường một cái, cả giận nói: “Tại sao bọn họ có thể như vậy? Chúng ta cũng rất mệt có được không !”

Phương Dịch không nói gì, đề lên người Đường Văn Minh, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm: “Em không nghĩ nếu mình ôn nhu đa tình, người ta sẽ nhớ em mãi không quên sao? Nếu thật sự như thế tại sao em vẫn không có tiếng tăm gì trong giới? Trước nay tôi chưa hề nghe người ta nhắc đến em lần nào.”

Đường Văn Minh như bị sét đánh ngang tai, trong lòng dường như có thứ gì đó đang sụp đổ.

Phương Dịch cảm thấy người tâm tư không tinh tế đến mức độ này rất là hiếm gặp, cũng không biết trong lòng hắn mình xếp ở vị trí nào. Dù sao dựa vào lời nói và hành động thường ngày thì hắn hẳn là loại người tự tin ngút trời đi? Nghĩ đến đây Phương Dịch lại nhin không được bật cười.

Đường Văn Minh lúc này còn đang chìm trong nỗi khiếp sợ giống như thế giới sắp bị hủy diệt đến nơi, chẳng có tâm trí mà chăm chọc Phương Dịch. Trong đầu hắn mọc lên các loại dấu chấm hỏi, rõ ràng là mình rất được hoan nghênh, mà hình như đúng là không có đối tượng nào quần quýt si mê mê luyến sau khi phát sinh tình một đêm với mình. Chẳng lẽ những gì Phương Dịch nói là thật? Không ! Hắn không tin !

“Chẳng lẽ các đối tượng tình một đêm trước nay đều nhớ anh mãi không quên?” Đường Văn Minh xoay người lại nhìn chằm chằm Phương Dịch hỏi.

“Ừ...” Phương Dịch làm bộ suy nghĩ, nói: “Nói chung rất nhiều người sau đó đều quay lại tìm tôi, hẳn là rất được hoan nghênh đúng không? Nếu không lần đầu tiên gặp mặt em đâu biết tôi là ai.”

Đường Văn Minh nhớ đến danh sách ‘1’ có tiếng trong thành phố, hình như trong đó đúng là không có mình thật. Hắn-thương-tâm.

Phương Dịch thấy sắc mặt Đường Văn Minh suy sụp thì cười thầm. Lúc này anh nhờ bạn bè tìm Đường Văn Minh nhân tiện hỏi thăm một số chuyện, mấy tiểu thụ quen biết hắn đều đánh giá hắn chất lượng không tệ, nhưng không đủ ôn nhu sẵn sàng, không có cảm giác an toàn.

Anh vuốt ve đầu Đường Văn Minh an ủi, nói: “Trước hết đi tắm.”

Đường Văn Minh mặt xám như tro tàn không để ý tới anh, Phương Dịch lại nói: “Hay là tôi ôm em đi?”

Đường Văn Minh từ chối cho ý kiến, Phương Dịch ôm hắn vào trong lòng, bế lên. Đường Văn Minh bị tư thế này làm cho hoảng sợ, sau đó vui vẻ.

“Ày da ! Anh thế mà cũng ôm được tôi lên !” Đường Văn Minh bỗng nhiên hưng phấn, bao nhiêu buồn bực ban này như được quét sạch.

Phương Dịch thấy tâm tình hắn thay đổi xoành xoạch thì có vẻ khó hiểu, nói: “Lần trước tôi bế em làm tình rồi còn gì, chẳng lẽ em quên?”

Đường Văn Minh suy nghĩ một hồi mới đáp: “Tôi nhớ ra rồi.”

Phương Dịch buông tay ném hắn lên giường, Đường Văn Minh cười đến mức người run run, nói: “Ai nha ! Đùng... Ha ha ha, đừng nóng giận, tôi không cố ý quên mà, phốc !”

Phương Dịch mắt lạnh nhìn hắn, Đường Văn Minh cười ngượng ngùng. Hai người cứ nhìn nhau như vậy một lúc, Phương Dịch nấn lòng cúi người lại ôm hắn lên. Đường Văn Minh ôm cổ anh, cười nói: “Không nghĩ tới tôi cũng có ngày được người khác bế kiểu công chúa, ha ha ha ! Gogogo !” Hắn vui vẻ vung vẩy hai chân.

Phương Dịch thật sự là vừa tức vừa bực mình vừa buồn cười, tại sao mình lại coi trọng người này nhỉ? Hay là đầu óc mình có vấn đề? Phương Dịch lắc lắc đầu, quay sang bắt gặp ánh mắt Đường Văn Minh sáng lên nhìn mình đầy chờ mong, anh khẽ cười một tiếng, ôm Đường Văn Minh hô to gọi nhỏ đi vào phòng tắm.

Hai người tắm rửa sạch sẽ, khó tránh khỏi sẽ sờ tới sờ lui, sau đó trêu chọc một phen. Thời điểm đi ra khuôn mặt hai người đều hồng phây phây, thoạt nhìn đặc biệt thủy nhuận.

Đường Văn Minh nằm trên giường buồn ngủ, Phương Dịch đề lên người hắn không cho ngủ.

“Hai chúng ta thử xem đi?”

“Thử cái gì?”

“Thử kết giao.”

Đường Văn Minh cười cười, không nói lời nào.

“Lúc trước tôi không hề nghĩ đến chuyện này, nhưng có lẽ gần đây nghĩ tuổi tác không còn nhỏ nữa, muốn tìm một người sống ổn định. Chắc là ông trời thấy tôi sống không tệ bạc cho nên tôi vừa nghĩ em liền xuất hiện.”

Đường Văn Minh cười nhạo: “Nói không sai.”

Phương Dịch nhìn hắn, Đường Văn Minh đánh mắt qua nơi khác.

“Em không tin tôi à?”

“Tôi vì sao phải tin anh?”

Phương Dịch trầm mặc một lát mới mở miệng: “Mới đầu tôi cảm thấy em rất thú vị, sau đó tiếp xúc vài lần cũng là bởi vì thấy em đáng yêu. Chúng ta quen biết cùng lắm mới được hai tháng, đôi bên vẫn chưa hiểu rõ nhau, nói cảm tình sâu đậm là giả, thế nhưng không thể phủ nhận tôi rất để ý em. Khi không gặp nhau tôi thường hay nhớ tới em, nghĩ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau xem phim, cùng nhau tản bộ, cùng nhau làm những chuyện mà người bình thường làm.”

“Nói cũng buồn cười, thời gian chúng ta quen nhau không dài, vậy mà tôi lại muốn làm nhiều chuyện cùng em đến vậy, đúng là giống mấy thằng nhóc mới rơi vào bể tình, có lẽ tình yêu chẳng liên quan gì đến vấn đề thời gian.”

“Tại sao em cứ chống đối tôi thế? Em cũng không chán ghét tôi, tôi biết, nhưng vì sao em cứ cự tuyệt tiến thêm một bước kết giao với tôi?”

Phương Dịch sờ tóc hắn, nói: “Chẳng lẽ em không muốn có một người bồi bạn bên cạnh sao?”

Đường Văn Minh chớp mắt, khuôn mặt thanh tú của Triệu Mặc Quân nhoáng lên trong đầu.

“Anh chơi đùa không nhằm chán sao? Mới đầu có lẽ là thấy thú vị, nhưng về lâu về dài sẽ chán, kỳ thực đàn ông ai cũng như vậy, có thể gặp được người muốn tiếp tục mối quan hệ lâu dài quá khó.”

Phương Dịch hôn lên thái dương, nhìn gò má hắn, nói: “Đường Văn Minh, chúng ta thử xem sao.”

Đường Văn Minh cắn cắn ngón tay, nói: “Anh nói cái gì, tôi nghe không hiểu.”

Phương Dịch kéo mặt hắn lại, chăm chú nhìn vào trong mắt hắn, nói: “Đường Văn Minh, tôi muốn tiếp tục lâu dài với em, em có đồng ý không?”

Đường Văn Minh cắn răng, ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn nhưng vẫn không ngăn được thanh âm run run: “Không...”

Phương Dịch cứu ngón tay hắn từ trong răng nanh ra, dùng đầu lưỡi liếm liếm sau đó nắm chặt trong tay mình, ghé sát vào khuôn mặt hắn, hỏi: “Em đang sợ cái gì?”

Trên tay truyền đến độ ẩm làm cả người thư thái, Đường Văn Minh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Dịch, đè nén giọng nói: “Vì sao muốn cùng một chỗ, dù sao cuối cùng cũng sẽ tách ra.”

Phương Dịch sững sốt một chút, trong lòng phỏng đoán nhiều lần nhưng không hỏi.

“Tôi chưa từng trải qua tình yêu khó quên gì đó, luôn luôn là hảo tụ hảo tán, tôi không biết em đã trải qua chuyện tình đau khổ gì nhưng tôi không hi vọng em bởi vậy mà cự tuyệt tôi, vì tôi không giống với cái người từng thương tổn em kia.”

Đường Văn Minh nhìn chằm chằm Phương Dịch giống như muốn đem cốt nhục lẫn trái tim anh ra kiểm tra một lần. Phương Dịch cúi đầu hôn hôn bờ môi hắn, nhẹ nhàng cọ xát, hôn môi không mang theo tình dục mà giống như đang an ủi.

Đường Văn Minh cảm giác trái tim mình run lên, người này mẹ nó đúng là biết đả động lòng người ! Khó trách được hoan nghênh như vậy.

“Anh nói lời này với bao nhiêu người rồi?”

Phương Dịch neho mắt, cắn lên chóp mũi hấn một cái, nghe thấy hấn hút khí vì đau mới trả lời: “Tôi cũng không phải củ cải đa tình, cả ngày đòi kết giao với người ta.”

Đường Văn Minh cười: “Không phải bây giờ anh đang đòi kết giao với tôi sao?”

Phương Dịch thò tay véo ngực Đường Văn Minh một phen, Đường Văn Minh “A” một tiếng che nụ hoa bị vụn đau lại, mắt chứa lệ quang, cả giận nói: “Anh muốn tôi đồng ý bằng cái thái độ này sao, không có cửa đâu !”

Phương Dịch thò tay vào trong áo tẩm Đường Văn Minh, ngón giữa lần xuống đâm vào cửa hậu một đoạn. Đường Văn Minh sợ tới mức cả người cứng ngạnh, Phương Dịch cười ác liệt, nói: “Chỗ này không phải có cửa sao? Tôi còn đi vào mấy lần kia.”

Đường Văn Minh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, đề nghị: “Hay là chúng ta làm ‘pháo hữu’ đi?”

Phương Dịch đen mặt, Đường Văn Minh thấy thế lập tức sửa miệng: “Vậy chúng ta làm tình nhân !”

“Tình nhân với người yêu có gì khác nhau?” Phương Dịch hai tay ngăn trước ngực hấn, giọng điệu không vui.

Đường Văn Minh giật giật, kết quả bị Phương Dịch hung hăng ấn xuống, vì thế buông tay, nói: “Tình nhân được tự do hơn, người yêu càng trói buộc.”

“Nguy biện.” Phương Dịch đương nhiên không đồng ý với đề nghị này của hấn.

Đường Văn Minh không hề nhận ra hấn đang cùng Phương Dịch thảo luận vấn đề kết giao giữa hai người, vẫn còn tận lực thuyết phục Phương Dịch.

“Dù sao muốn làm thì làm tình nhân, cúc hoa của tôi cho anh dùng, dưa chuột của anh để tôi dùng, thế nhưng những chuyện còn lại không ai được can thiệp, thế nào?”

Phương Dịch nhìn Đường Văn Minh giống như đang nhìn một đứa thần kinh, anh trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị vớ vẩn này của hấn.

Ít ra đã tiến thêm được một bước, không phải sao? Phương Dịch tin bằng thủ đoạn của mình, Đường Văn Minh tuyệt đối sẽ quên lý luận tình nhân với người yêu xằng bậy vớ vẩn gì đó.

Đường Văn Minh bỗng nhiên nghĩ nghĩ, vội hỏi: “Thế anh bao nhiêu tuổi?”

Phương Dịch sờ nắn bụng hấn, không chút để ý trả lời: “27.”

“Má ! Còn tưởng anh già lắm chứ, chỉ nhiều hơn tôi một tuổi thôi mà !” Đường Văn Minh ánh mắt khinh bỉ nhìn Phương Dịch.

Phương Dịch cười hân hấn một cái, nói: “Em yêu, chúng ta đúng là rất xứng.”

“Tởm !”

Đường Văn Minh hung hăng phỉ nhổ anh, cảm giác như mình bị cái người này lừa gạt.

19. Chương 19

Đường Văn Minh cùng Phương Dịch nhàn chán một đêm, xem như cho người ta một cái công đạo; trong lòng không còn gánh nặng, hấn đánh một giấc đến tận trưa hôm sau. Khi tỉnh lại chỉ thấy tờ giấy Phương Dịch kẹp ở đầu giường, nói là có chuyện cần xử lý phải đi về trước, kêu hấn ngủ dậy thì nhắn tin cho anh.

Đường Văn Minh mơ mơ màng màng lấy điện thoại gửi cái tin nhắn cho Phương Dịch, sau đó rời giường rửa mặt mặc quần áo chuẩn bị đi ra ngoài. Thấy mình chỉ còn một chiếc giày, hấn do dự một lát, cuối cùng quyết định đi dép của khách sạn.

Không sai, tối hôm qua Đường Văn Minh và Phương Dịch qua đêm ở khách sạn. Ra ra vào vào cùng ba người khác nhau, hắn còn nhớ rõ ánh mắt lễ tân nhìn mình khi bước vào lần thứ ba, sùng bái trắng trợn thế kia quả thực là làm cho Đường Văn Minh đặc ý muốn chết.

Đúng vậy, anh đây chính là người uy vũ như thế đó, một đêm chơi tận ba người chưa đủ chứng minh sao !

Hắn mới ra khỏi cửa liền nhận được tin nhắn của Phương Dịch, nói sẽ đem giày đến cho hắn. Đường Văn Minh vui vẻ, hồi âm hỏi Phương Dịch mang giày gì, Phương Dịch đáp: dép lê.

Đường Văn Minh nghĩ cũng đúng, lúc này khó mà tìm mua được đôi giày mới nào thích hợp, dép lê là tiện nhất. Đến quầy mới biết Phương Dịch đã trả tiền phòng, hắn đành ngồi ở khu nghỉ ngơi ngoài đại sảnh chờ anh.

Ngồi một lúc hắn chợt nghĩ đi dép của khách sạn với dép lê bình thường thì có gì khác đâu? Thế nhưng nếu đã nói chờ Phương Dịch, vậy thì cứ chờ đi. Đường Văn Minh làm tình nhân cũng nên diễn trọn vai.

Không thèm để ý đến mấy ánh mắt tò mò vì thấy hắn một chân đi giày da, một chân đi dép lê, Đường Văn Minh im lặng ngồi trên sofa chơi trò chơi trong di động cho đến khi có một người đi tới trước mặt hắn.

Hắn còn tưởng là Phương Dịch đến, đầu cũng không ngẩng lên liền nói: “Đến nhanh vậy?”

Người nọ không nói chuyện, Đường Văn Minh ngẩng đầu nhìn người đối diện thiếu chút nữa thì bật ngửa. Người này không phải ai khác, chính tiểu công thứ hai mà tối qua Đường Văn Minh đưa vào khách sạn.

Tiểu công vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Đường Văn Minh, trong tay còn ôm một chiếc giày. Đường Văn Minh nhìn nhìn, phát hiện chính là chiếc giày tối hôm qua mình ném đi.

Gã này tìm mình tính sổ??

Đường Văn Minh đứng lên lạnh lùng nhìn tiểu công, hỏi: “Muốn gì?”

Tiểu công nhìn hắn, ánh mắt sáng đến dọa người. Trước khi Đường Văn Minh kịp phản ứng thì y đã ngồi xuống, cầm lấy cái chân xỏ dép lê của Đường Văn Minh như thể muốn giúp hắn thay giày.

Đường Văn Minh nhận ra ý đồ của y, không nén được cười, nói: “Làm gì vậy? Chơi trò cô bé lọ lem sao?” Nói xong liền rút chân về.

Tiểu công kia vội vàng túm lấy bàn chân hắn, ngửa đầu lên vẻ mặt chân thành nói: “Anh chính là hoàng tử của em.”

Đường Văn Minh choáng váng, tiểu công thừa dịp hắn ngây người vội luôn dép lê ra, giúp hắn đi tất, sau đó xỏ giày. Toàn bộ quá trình lưu loát liền mạch, tự nhiên một cách kỳ cục.

Vì thế thời điểm Phương Dịch bước vào liền nhìn thấy có người đang quỳ gối bên chân Đường Văn Minh, nắm mắt cá chân hắn, khuôn mặt người nọ ửng hồng nhìn hắn. Mà Đường Văn Minh cứ nhiên chẳng hề có phản ứng gì, cứ để gã kia thị gian mình như vậy.

Không sai, Phương Dịch cảm nhận được dục vọng trắng trợn qua ánh mắt gã nhìn Đường Văn Minh !

Mà gã đàn ông này Phương Dịch nhận thức.

Đối tượng tên là Long Quân Diệp, tại thành phố B người này cũng coi như có tiếng trong giới, là thiếu gia có tiền, lấy việc chơi bời vùng tiền mà nổi danh. Nghe nói y thích bạo dâm, thường xuyên làm các tiểu thụ bị thương, bất quá chưa nháo ra chuyện gì to tát, vẫn có người nguyện ý cùng y chơi đùa một hồi.

Khi Phương Dịch còn làm việc ở công ty của Vạn Ngạn Dân đã từng hợp tác với nhà y. Sau này biết đôi bên đều là người trong giới, gã này còn theo đuổi Phương Dịch, bình thường tặng hoa tặng quà chỉ là chuyện vặt. Sau khi bị Phương Dịch thẳng thừng cự tuyệt, y tính chuyển sang tặng xe tặng nhà để đả động anh, bị anh trịnh trọng cảnh cáo xong cứ nhiên còn dùng trực thăng bay đến trước cửa sổ văn phòng công ty giảng biểu ngữ thổ lộ tình yêu. Lúc ấy náo loạn một đoàn, bị mấy tay săn ảnh chụp được đăng lên báo, thiếu chút nữa làm Phương Dịch tức chết. Nếu không phải vì sợ đồn đến tai người nhà ở thành phố A thì Phương Dịch đã báo cảnh sát rồi.

Sự việc làm kinh động đến cha già của Long Quân Diệp, ông phải ra mặt dạy dỗ thằng con mình một trận y mới chịu yên phận, sau này Phương Dịch rời khỏi công ty nên không còn gặp Long Quân Diệp nữa. Ấn tượng của Phương Dịch đối với người này xấu tới cực điểm, không ngờ gần một năm không gặp, người này cứ nhiên nhắm trúng Đường Văn Minh.

Long Quân Diệp ngửa đầu nhìn Đường Văn Minh, ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Tối qua ở quán bar, lần đầu tiên nhìn thấy Đường Văn Minh không hiểu sao cả người y hưng phấn hẳn lên, đột nhiên y có một loại xúc động muốn xông ra ôm đúi Đường Văn Minh cầu hắn lấy roi quất mình, từ trước đến nay y chưa từng có ý tưởng như vậy.

Loại cảm giác này tới vừa đột ngột vừa mãnh liệt, lúc Đường Văn Minh tới gần, tim y đập kịch liệt cơ hồ muốn bay ra khỏi lồng ngực. Khi Đường Văn Minh rủ y đi ra ngoài, y vội vàng đồng ý. Có trời mới biết y phải kiềm chế thế nào mới ngăn được bản thân không quỳ xuống ngay trong quán cầu xin Đường Văn Minh đánh y.

Bây giờ nhìn ánh mắt Đường Văn Minh có chút mờ mịt, Long Quân Diệp trống ngực đập liên hồi, chính là ánh mắt này ! Dùng biểu tình thần nhiên này cầm roi quất mình, Đường Văn Minh sẽ mê người cỡ nào nha ! Long Quân Diệp quả thực không dám nghĩ nữa, nghĩ tiếp chắc sẽ chảy máu mũi.

A ! Muốn bị Đường Văn Minh trói lại quất roi quá, máu của mình lên người hắn sau đó dùng tư thế trói buộc này hung hăng làm Đường Văn Minh. Nghĩ đến đây Long Quân Diệp cảm giác mình sắp cương.

Y cũng không biết vì sao vừa nhìn thấy Đường Văn Minh liền muốn quỳ xuống cầu xin hắn đánh mình, chẳng lẽ đây là vị chủ nhân mà số mệnh sắp đặt cho mình sao?

Nhìn Long Quân Diệp tay bắt đầu lần mò lên đúi Đường Văn Minh, dây thần kinh của Phương Dịch cuối cùng cũng đứt phụt một cái. Anh xông lên phi một cước đập bay Long Quân Diệp, hướng về phía Đường Văn Minh còn đang sững sờ mớ: “Em cứ đứng như vậy để tên này sờ hả?”

Đường Văn Minh đột nhiên nhìn thấy Phương Dịch thì hoảng sợ, đến khi hoàn hồn mới nghe ra vấn đề, lập tức cười lớn.

“Đây là lần đầu tiên có đàn ông quỳ xuống đi giày cho tôi, nhìn có giống phim điện ảnh không? Đáng tiếc không có ai chụp lại cảnh này.”

Đường Văn Minh vẻ mặt tiếc hận, Phương Dịch hiện tại cũng muốn một cước đá văng hắn như đá Long Quân Diệp. Có phải người này trong đầu bị đứt mấy dây thần kinh hay không, cái này là trọng điểm sao? !

Phương Dịch đã bắt đầu quen với kiểu nói khác người ngoài dự đoán của Đường Văn Minh, anh không muốn dây dưa mấy vấn đề nhằm chán với hắn ở chỗ này, cũng không quản cái gã Long Quân Diệp đáng ghét kia, lôi kéo Đường Văn Minh rời đi.

Long Quân Diệp từ trên mặt đất bò dậy chắn trước mặt bọn họ. Y nhìn nhìn Phương Dịch, mỉm cười, dùng loại tư thái cao cao tại thượng nói với anh: “Ra là anh à.”

Tầm mắt y quét qua bàn tay đan xen của Phương Dịch và Đường Văn Minh, cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi coi trọng người này, Phương Dịch anh không nên tranh đoạt với tôi.”

Một năm trước Long Quân Diệp nhìn thấy Phương Dịch từ ánh mắt đầu tiên liền nổi lên dục vọng chiếm hữu đối phương, tra tấn đối phương máu me đầm đìa sau đó để anh hung hăng ‘làm’ mình. Thế nhưng cuối cùng theo đuổi thất bại lại còn bị cha già giáo huấn một trận, bao nhiêu nhiệt tình đều bị dập tắt, y đối với việc Phương Dịch không biết điều cũng có chút oán niệm. Hôm nay vất vả lắm mới gặp được chủ nhân định mệnh, kết quả là chủ nhân cứ nhiên có quan hệ với Phương Dịch, thế này đứt khoát không thể nhìn nữa !

“Hai người quen nhau?” Đường Văn Minh hỏi Phương Dịch.

Long Quân Diệp nghe hắn nói chuyện thì mắt sáng lên, quay sang nhìn hắn giống như con chó to xác thiếu thốn tình cảm.

“Vâng ! Đúng vậy, bọn em biết nhau từ một năm trước !”

Thấy thái độ Long Quân Diệp đối xử với mình và Đường Văn Minh hoàn toàn bất đồng, Phương Dịch bắt đầu cảnh giác, gã này lại muốn làm cái trò khỉ gì ?

“Em tên là Long Quân Diệp, chủ... anh tên là gì?”

“Hử?” Đường Văn Minh nghe y xưng hô có chút không hiểu ra sao, thầm nghĩ phải chăng y vừa gọi mình là ‘Trư’? Hay là mình nghe lầm? Nhất thời hắn không trả lời vấn đề của Long Quân Diệp.

Không thấy hắn trả lời, Long Quân Diệp cắn cắn môi dưới, đôi mắt utor át nhìn Đường Văn Minh, đôi tay chậm rãi thò qua tựa hồ muốn kéo hắn. Đường Văn Minh còn chưa biết nên phản ứng thế nào, Phương Dịch đã đi trước một bước đẩy tay y ra.

Sắc mặt Long Quân Diệp nhất thời lạnh lẽo, y ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phương Dịch, hiện tại chỉ muốn đạp anh xuống dưới chân, sau đó chậm rãi dùng thất lưng lưu lại trên thân thể kiện mỹ kia từng vết roi, khiến anh đau đớn cầu xin tha thứ. Thế nhưng không được, chủ nhân còn đang bên cạnh, ngài nhất định sẽ không thích mình quật người khác.

Y quay lại thấy ánh mắt Đường Văn Minh đang tò mò nhìn về phía mình, tâm liền run lên. A ! Ước gì mình được chủ nhân chà đạp a !

Vì sao thái độ người này nhìn mình có vẻ như muốn khóc? Đường Văn Minh nhớ là mình không hề làm chuyện gì khiến y muốn khóc nha, hắn quay sang xin trợ giúp từ Phương Dịch.

Phương Dịch nhìn sắc mặt Long Quân Diệp không ngừng biến hóa, trong lòng một lần nữa xác định người này có bệnh.

“Chúng ta đi.”

“Đợi đã !”

Long Quân Diệp tiến lên bắt lấy cánh tay Đường Văn Minh, vội vàng nói: “Chủ... anh còn chưa cho em biết tên mà.”

“Đường Văn Minh.”

Phương Dịch chưa kịp ngăn lại, Đường Văn Minh trực tiếp tuôn ra cả tên lẫn họ. Phương Dịch tức giận khóe mắt liên tục giật giật, chỉ cần biết họ tên, đảm bảo ngày mai Long Quân Diệp có thể lôi ba đời nhà Đường Văn Minh ra điều tra rõ ràng.

Thấy Phương Dịch dùng biểu tình ‘Đồ đàn ông lẳng lơ ong bướm’ nhìn mình, Đường Văn Minh cười ha ha đắc ý. Anh đây vẫn rất được hoan nghênh nha, nhìn đi, ngay cả đàn ôn chưa từng ngủ cùng cũng đuổi theo anh hỏi tên tuổi.

“Đường Văn Minh...” Long Quân Diệp lẩm nhẩm ba chữ này trong miệng mấy lần, cười cười, tán thưởng từ tận đáy lòng: “Văn Minh, cái tên này thật là vĩ đại, rất thích hợp với chủ nhân !”

Vì sao mình nghe cái tên này chỉ nghĩ đến khóa giáo dục tư tưởng cấp tiểu học? Phương Dịch đối với năng lực vượt mong ngửa của Long Quân Diệp tỏ vẻ bội phục.

Đường Văn Minh nghe vậy cao hứng hẳn lên, nói: “Ông bà già nhà tôi nói tên này tiện miệng nên đặt vậy, nhưng tôi vẫn rất thích, cảm giác đặc biệt có khí chất.”

“Không sai ! Chủ nhân ngài đặc biệt có khí chất !”

Nếu đạp mình lại càng khí chất hơn, Long Quân Diệp vừa tưởng tượng cảnh Đường Văn Minh đạp lên ngực y ngạo nghễ liếc nhìn liền cảm giác mũi ngứa.

“Vì sao cậu lại gọi tôi là chủ nhân?” Đường Văn Minh rốt cuộc đã phát hiện ra điểm quái dị.

Long Quân Diệp thoát cái ngậm miệng; Phương Dịch như phát hiện ra gì đó, đánh giá Long Quân Diệp một phen, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng nói với Đường Văn Minh: “Vị Long thiếu gia này hồi trước còn theo đuổi tôi mà, dùng phi cơ trực thăng giảng biểu ngữ tình yêu là trấn động cả thành phố, không biết lần này sẽ dùng chiêu thức gì theo đuổi em đây?”

Đường Văn Minh nghe xong sắc mặt trầm xuống, nguyên lai gã này tới bòn rút góc tường nhà hắn? Hôm qua hắn mới đem Phương Dịch bỏ vào trong túi, hôm nay đã có kẻ đến khêu người đi rồi, quả là không cho hắn tí mặt mũi gì !

Suy nghĩ rẽ sang một hướng khác, Đường Văn Minh đã sớm quên vấn đề xưng hô, ngược lại đổ dồn tâm tư lên người Phương Dịch. Hắn nghiêm trang chỉ vào Long Quân Diệp còn đang rối rắm có nên giải thích hay không, nói: “Phương Dịch là người của tôi, cậu không được tăm tia anh ấy.”

Phương Dịch khoé miệng giật giật, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Đường Văn Minh, Đường Văn Minh vẻ mặt quang minh chính đại nhìn Long Quân Diệp.

Long Quân Diệp hiển nhiên là bị mấy chỗ khúc chiết của vấn đề làm cho hôn mê, nửa ngày vẫn không có phản ứng, mà Đường Văn Minh tuyên bố chủ quyền xong liền kéo Phương Dịch rời đi.

Đến khi y phục hồi tinh thần muốn đuổi theo, Đường Văn Minh bỗng nhiên dừng lại, xoay người khoát tay, nói: “Cậu đừng có lại đây đây, bằng không tôi chẳng khách khí đâu.”

Long Quân Diệp nghe lời này không dám đuổi theo, y chỉ mong Đường Văn Minh đối với y không khách khí một chút, thế nhưng không thể làm cho chủ nhân phản cảm, y để từ từ tính sau.

Long Quân Diệp không cam tâm nhìn bóng dáng Đường Văn Minh rời đi, Phương Dịch quay lại liếc xéo y đầy ý vị thâm trường, trong đó mười phần là khiêu khích. Long Quân Diệp kiềm chế ý nghĩ máu me lừng nhục Phương Dịch, tự hỏi tiếp theo nên tiếp cận Đường Văn Minh như thế nào.

Đường Văn Minh không hề biết mình đang bị người khác theo dõi, Phương Dịch biết Long Quân Diệp sẽ không khinh địch cứ buông tha cho người mà y cảm thấy hứng thú như thế, anh phải chuẩn bị vài thứ phòng bị.

Thấy Đường Văn Minh vẻ mặt vô tri vô giác, Phương Dịch chỉ biết tức chứ không biết nói sao, ai bảo em mỗi ngày đi cảm dỗ người khác, bây giờ dẫn tới cả biến thái rồi. Anh đem gói to trong tay ném lên người Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh mở ra xem, bên trong là một đôi giày da thoát nhìn không mới lắm, hắn nghi hoặc nhìn Phương Dịch.

Phương Dịch tức giận nói: “Đến nhà em lấy.”

Đường Văn Minh nhắc chân, nói: “Không cần phiền toái như vậy, gã Long gì đó trả tôi giày rồi.”

Nói đến đây Phương Dịch càng tức giận, anh cảnh cáo Đường Văn Minh: “Người này rất nguy hiểm, về sau gặp gã em phải báo cảnh sát ngay lập tức.”

“Vì sao?”

“Gã thích SM ! Không biết bao nhiêu người bị gã đã thương.”

Đường Văn Minh bình tĩnh đại ngộ, thở dài: “Híc, khó trách tối qua gã rên kỳ quái như vậy.”

“Cái gì?” Phương Dịch bắt được một ít trọng điểm, hỏi: “Tối hôm qua làm sao?”

“Không có gì.” Sợ Phương Dịch lại ghen, Đường Văn Minh quyết định không nói.

Phương Dịch hiểu tâm tư hắn, cười đến là ôn nhu xoa dịu: “Tôi không ghen đâu, kể xem Long gì đó tối qua rên như thế nào?”

Đường Văn Minh thấy thái độ anh vẫn bình thường, vì thế kể lại một phen “Cận chiến” giữa hai người. Phương Dịch nghe xong biểu tình thập phần cổ quái, anh trên dưới đánh giá Đường Văn Minh một lúc, nói: “Tại sao? Đây... Sao có thể thế được !”

“Cái gì?”

Đường Văn Minh nghi hoặc nhìn anh, Phương Dịch ôm chặt bờ vai hắn, sắc mặt phức tạp nói: “Về sau nhìn thấy Long gì đó không cần thủ hạ lưu tình, có bao nhiêu khí lực liền dùng bấy nhiêu đó mà đánh gã, yên tâm, gã tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát.”

Đường Văn Minh không rõ ràng cho lắm, hỏi: “Anh nói cái gì vậy?”

Phương Dịch cười: “Không có gì, đùa với em thôi.”

Nếu đúng như anh suy đoán vậy là có trò vui rồi, tâm tình Phương Dịch bỗng nhiên tốt hẳn lên.

Đường Văn Minh một bên thật sự không hiểu ra làm sao, người đời nói tâm tư của phụ nữ rất khó đoán, hẳn cảm thấy tâm tư Phương Dịch cũng khó hiểu chẳng kém.

20. Chương 20

Tổng Kiến Quốc cảm giác hẳn là mình không nên về nhà, bởi vì y nhìn thấy một đôi dĩa Uyên Ương đang dây dưa trước cửa nhà Đường Văn Minh, mà đáng giận nhất là hai người kia y đều biết !

Nơi Đường Văn Minh đang ở là căn nhà hai tầng kiểu dáng xưa cũ bao gồm một khu vườn nhỏ nằm trong khu chung cư lâu đời, là ông hắt để lại, phòng ốc tuy không lớn lắm nhưng bù lại ngoài vườn trồng đủ các loại hoa hoa cỏ cỏ. Ngày xưa ông bà hắt thường xuyên chăm bón xử lý, còn bây giờ Đường Văn Minh thỉnh thoảng mới tưới nước làm cỏ một lần, bởi vì không có ai kiểm soát nên cây cối phát triển đặc biệt tươi tốt. Vào hai mùa xuân – hạ, căn nhà trông lúc nào cũng dạt dào sức sống.

Không gian độc lập như thế này chỉ cần đóng cổng chính lại, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy được bên trong đang làm gì, vì thế dù Đường Văn Minh và Phương Dịch chìm chuột trong sân thì trong lòng cũng không có quá nhiều gánh nặng.

Lúc này hẳn đã quên mất Tổng Kiến Quốc còn đang ở nhờ nhà mình, bị kịch hơn là đồng chí Tổng Kiến Quốc hoàn toàn không ngờ ban ngày ban mặt mà hai người kia dám trèo miên dưới gốc cây ngoài sân.

Phương Dịch tựa trên thân cây ôm eo Đường Văn Minh, Đường Văn Minh ôm cổ anh, hai người hôn đến khó bỏ khó phân. Thời điểm Phương Dịch thò tay xuống sờ mồm cặp mông Đường Văn Minh, hơn nữa còn nheo nheo mấy cái, Tổng Kiến Quốc hối hận biết thế mình không bỏ nhà đi trốn.

Có lẽ hai người bọn họ cảm thấy dựa vào thân cây không thoải mái, vì thế bắt đầu dờ vào nhà, hai người giống song bào thai dính chặt lấy nhau không hề tách ra. Khả năng là bị tình trùng ngập não, hai người loay hoay trước cửa nửa ngày mới mở được, trong suốt quá trình chẳng một ai chú ý tới Tổng Kiến Quốc vẫn đang đứng ở cổng lớn nhìn bọn họ.

Nếu không phải vì lấy văn kiện quan trọng, Tổng Kiến Quốc tuyệt đối sẽ đập cửa đi luôn, may mà hai người kia vào nhà rồi. Thời điểm móc chìa khóa mở cửa, Tổng Kiến Quốc chợt nghĩ lỡ bọn họ hành sự ngoài phòng khách thì sao?

Y cẩn thận dè chừng mở cửa, kiễng mũi chân rón rén đi vào nhà, khom lưng cố gắng bước nhẹ chân, rướn cổ nhìn quanh phòng khách, không có ai, Tổng Kiến Quốc thở dài một hơi, trong lòng có chút thất vọng.

Y thẳng lưng đi vào, phát hiện có quần áo dưới đất, dọc theo cầu thang lên tầng trên đều rơi vãi quần áo, xem ra bọn họ đã lên lầu.

Tổng Kiến Quốc không biết có phải khi hai người đàn ông ở cùng một chỗ, chỉ cần không có ai liên phát tình hay không, dù sao lúc y hẹn hò với bạn gái phần lớn thời gian chỉ có mình y phát tình, sau đó bị cự tuyệt, nghĩ đến đây bỗng nhiên cảm thấy bi tình.

Tổng Kiến Quốc cẩn thận tránh đồng quần áo dưới đất đi lên tầng hai, muốn vào phòng dành cho khách phải đi qua phòng Đường Văn Minh. Không biết vì sao, Tổng Kiến Quốc có chút nhấc chân không nổi.

Y đấu tranh rất lâu, bỗng nhiên “Rầm” một tiếng đập cửa vang lên làm y hoảng sợ; phát hiện tiếng động truyền ra từ phòng Đường Văn Minh, y nổi lên lòng hiếu kỳ, do dự một lát, quyết định đi về phòng mình đã.

Ngay khi y đi ngang qua cửa phòng Đường Văn Minh thì có tiếng rên rỉ từ sau cánh cửa truyền đến, ngay sau đó một loạt tiếng động có quy luật từ bên trong truyền tới giống như có ai đó không ngừng vỗ lên cửa. Tổng Kiến Quốc cố gắng suy nghĩ một phen, rút ra kết luận là hai người kia đang làm trên cửa.

Giường bên trong kia ! Vì sao hai người không lên giường? !

Tổng Kiến Quốc chỉ muốn nhanh nhanh còn đi, thế nhưng chân y cứ như bị dính trên mặt đất không thể động đây!

“A ! Nhanh nữa lên... mạnh nữa !”

“Sợ em kiệt sức...”

“Tôi thích thế, anh nhanh lên !”

“Ngoan nào bảo bối, mới có hiệp một mà...”

Phòng cũ không tốt ở chỗ này, cách âm quá kém ! Tổng Kiến Quốc không biết bọn họ cụ thể làm như thế nào, thế nhưng kịch liệt như vậy cũng được sao? ! Cách một cánh cửa cũng nghe được bọn họ thở dốc, cảm giác cửa sắp bị hai người phá gãy !

Tổng Kiến Quốc vẻ mặt vận vẹo oán thăm, bên kia bỗng nhiên không có động tĩnh. Còn tưởng mình bị phát hiện, y vội vàng rón ra rón rén rời đi, bỗng nhiên truyền đến một tiếng rú sợ hãi dọa y tí thì ngã sấp xuống.

Là tiếng của Đường Văn Minh, không biết đã xảy ra chuyện gì mà tần suất rên la lại cao như vậy. Khi Tổng Kiến Quốc bắt đầu lo lắng sợ bọn họ làm kịch liệt quá sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, sau cửa lại truyền đến thanh âm dứt quãng của Đường Văn Minh, thanh âm này nghe vào tai có chút thống khổ khó chịu, nhưng dựa vào tần suất thở dốc lại không giống với tiếng kêu khi bị thương. Rời khỏi hội xử nam đã khá lâu, Tổng Kiến Quốc biết mình đoán lầm rồi, không phải phát sinh cái gì ngoài ý muốn, chắc là bọn họ làm đến giai đoạn “thét chói tai” nào đó thôi.

Tổng Kiến Quốc ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu, trong lòng không ngừng rít gào: Việc gì mình phải ở ngoài phân tích quá trình làm tình của Đường Văn Minh? !

Tiếng thở dốc của Đường Văn Minh lớn dần, dường như đến một giới hạn nào đó, hần hét lên một tiếng thống khổ xen lẫn vui thích. Tổng Kiến Quốc giống như bị chạm vào nút công tắc, lảo đảo lăn lê đi ra khỏi nhà, tay y run đến mức cầm chìa khóa cũng không xong, dứt vào lỗ khóa vài lần mới mở được cửa ra.

Y đóng cửa lại ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt chực khóc, trong lòng nhỏ máu. Thì ra Đường Văn Minh trên giường kêu dừng mãnh như vậy, sau này y biết nhìn mặt Đường Văn Minh như thế nào đây !

Phương Dịch ngồi chồm hổm trên mặt đất, Đường Văn Minh ngồi trên đùi anh, ôm eo anh, giữ nguyên tư thế này đỉnh lên. Đường Văn Minh cầm tay Phương Dịch đặt lên thắt lưng mình, nương theo động tác giao hợp không ngừng nhấp nhô lên xuống, hần một không chịu được. Đầu tiên là bị ôm dựa vào cửa làm, sau đó đổi sang xâm nhập từ phía sau, hần đè trên cửa, tiếp đó đến tư thế này, hần không ngờ Phương Dịch biết nhiều tư thế như vậy, khiến cho hần vừa thích vừa khó chịu.

“Lên... lên giường đi...”

Phương Dịch hôn hôn bờ vai Đường Văn Minh, nói: “Cứ ở chỗ này đi.”

“Trên sàn lạnh.”

“Gác lên chân tôi.”

Đường Văn Minh nghĩ không ra lý do thuyết phục anh lên giường, vì thế cho qua.

Hần hoàn toàn không biết trong lúc vô ý đã làm tâm hồn ông bạn già của mình bị tổn thương. Tội nghiệp Tổng Kiến Quốc, bởi vì chịu kích thích quá lớn nên quên luôn mục đích về nhà, cuối cùng bị thủ trưởng gọi điện thoại thúc giục mới vội vã lấy văn kiện trở lại công ty. Thời điểm xuống lầu chạy nhanh quá nên té ngã, may mà y tay chân nhanh lẹ ôm lấy cột cầu thang mới không xảy ra thảm kịch.

Sau khi hoàn hồn, Tổng Kiến Quốc bắt đầu suy xét xem có nên về nhà hay không, ăn nhờ ở đậu thật đáng sợ !

Phương Dịch lúc đi còn mang theo một rương hành lý, đều là quần áo giày dép của Đường Văn Minh để sau này hần ngủ lại nhà anh có cái mà thay giặt, lý do rất chu đáo, Đường Văn Minh không thể cự tuyệt.

Sau khi bị Phương Dịch giày vò một hồi, người cũng bị đóng gói đem về nhà Phương Dịch luôn, nguyên nhân là Phương Dịch muốn làm cơm chiều cho hắn.

Buổi tối Tống Kiến Quốc trở về, nhìn căn nhà tối đen như mực không có một bóng người bỗng nhiên cảm thấy mình không cần cấp bách dọn đi, bởi vì hiện tại Đường Văn Minh lại có thêm chỗ ở, y không phải xem bọn họ show ân ái mỗi ngày.

Cao hứng một lát, Tống Kiến Quốc đối với ngôi nhà trống rỗng thấy hơi phiền muộn, cảm giác thật cô đơn, thật lạnh.

Đường Văn Minh nhận được hoa hồng, Đường Văn Minh được mời ăn tối, Đường Văn Minh được rủ đi xem phim.

Hoa đã nhận, cơm chiều cũng đã ăn, xem xong phim, kế tiếp sẽ về nhà; nhưng Phương Dịch lại lái xe ra ngoài ô, nói là muốn ngắm sao.

Đường Văn Minh tỏ vẻ khó hiểu, Phương Dịch giải thích đây là một trong các thủ tục hẹn hò, vì thế hắn đồng ý. Dù sao quá trình hẹn hò bình thường như vậy hắn còn chưa được thể nghiệm hoàn chỉnh, cảm giác rất mới mẻ.

Hai người đến bên hồ, thời tiết lạnh dần, bầu trời đêm ngược lại trong trẻo, trăng rằm lênh đênh giữa trời, ánh sao lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ lăn tăn, gió nhẹ thổi qua khiến cho tâm hồn thanh tĩnh.

Phương Dịch kéo Đường Văn Minh từ trong xe ra, cầm tấm thảm chuẩn bị từ trước bọc hai người lại ngồi trên mui xe. Nhìn cảnh sắc trước mắt, hai người không ai nói gì, vai kề vai dựa vào nhau, cảm nhận được bên cạnh không ngừng truyền đến nhiệt độ cơ thể, Đường Văn Minh cảm thấy như vậy thực ra cũng không tồi.

Phương Dịch nhìn Đường Văn Minh hơi mỉm cười, trong lòng ấm áp. Anh lại gần, cẩn thận hôn lên khóe miệng hắn một cái, sau đó vờ như chưa phát sinh chuyện gì, tiếp tục ngắm cảnh.

Đường Văn Minh quay sang nhìn anh, thấy vẻ mặt anh bình tĩnh, ngay cả lỗ tai cũng không hồng, không nhận được bầu môi ngời thắm người này đúng là muộn tao.

Hắn lấy ngón út khều khều ngón tay Phương Dịch, âm thầm quan sát vẻ mặt đối phương, thấy Phương Dịch vì động tác của mình mà nhận không được cong lên khóe miệng, hắn liền cười đắc ý, sau đó thu ngón tay về.

Phương Dịch nhất thời xụ mặt xuống, túm tay hắn gắt gao nắm lấy, trừng mắt liếc Đường Văn Minh một cái. Đường Văn Minh vênh mặt lên khiêu khích nhìn lại anh, đáng vẻ ngạo kiều này làm Phương Dịch trong lòng ngứa ngáy, giữ chặt cổ hôn hắn, Đường Văn Minh cứ nhiên bật cười.

Cảm giác trên môi truyền đến rung động, Phương Dịch cắn hắn một ngụm, thừa dịp Đường Văn Minh hô đau há miệng, anh liền luồn lưỡi vào quần lấy đầu lưỡi hắn.

Đường Văn Minh làm bộ muốn cắn anh, Phương Dịch vội vàng buông ra. Thấy Đường Văn Minh cười cười, anh biết mình bị lừa rồi, cũng thấy buồn cười theo, trán cụng trán cười ha ha. Hai người ngã vào mui xe, cười một hồi thì dựa vào nhau nhìn trời sao.

Đường Văn Minh gối đầu lên cánh tay anh, hỏi: “Anh không cảm thấy chúng ta như vậy rất ngây thơ sao?” “Hửm...” Phương Dịch sờ sờ mặt hắn, cười nói: “Không phải có câu ‘đàn ông đều là những đứa trẻ to xác’ sao.”

Đường Văn Minh gật đầu tỏ vẻ tán đồng, bỗng nhiên rướn người lên nhìn anh, hỏi: “Thế anh trưởng thành chưa?”

Phương Dịch niết niết mũi hắn, cười nói: “Chưa.”

Đường Văn Minh cười phá lên, Phương Dịch kéo hắn xuống ôm vào lòng, chậm chậm vuốt tóc hắn. Đường Văn Minh nghe tiếng tim đập của đối phương, trong lòng không hiểu sao có chút ê ẩm, hắn dùng lực cắn ngón tay không muốn cho nước mắt rơi xuống.

Bởi vì hạnh phúc tới rất bất ngờ, hắn có hơi không chịu nổi.

Ngay tại thời khắc nùng tình mật ý sắp bốc lên đốm lửa kích tình thì ông trời rất không có tình thú, cứ nhiên đổ mưa phùn bay bay.

Đường Văn Minh nhìn ánh trăng bị mây đen che khuất, khó hiểu hỏi: “Hôm nay phải về sớm sao?”

“Mưa gió khó lường.”

Phương Dịch cầm tấm thảm che trên đầu Đường Văn Minh sau đó nhét hắn vào xe, tính toán lái xe về nhà. Đường Văn Minh nhìn cửa xe lấm tấm mưa phùn, quay sang cười với anh, nói: “Thực ra thể này cũng rất lãng mạn.”

“Ha ha.” Phương Dịch nghiêng đầu hôn lên má hắn một cái, cảm giác làn da hắn lạnh lạnh liền chỉnh nhiệt độ lên cao một chút, sờ sờ tay hắn, thấy vẫn ấm cũng yên tâm hơn, anh khởi động xe, hỏi: “Đói không? Mình đi ăn khuya.”

Đường Văn Minh bị một chuỗi hành động của anh làm cho ngẩn người, nghe anh nói như thế vội hỏi: “Mình đi ăn thịt xiên nướng đi, tiện thể mua cho Tống Kiến Quốc một ít.”

Phương Dịch nhìn chăm chú phía trước, ngón tay gõ gõ vô lăng, đáp: “Cũng được.”

Xem ra đêm nay Đường Văn Minh muốn về nhà hắn, anh không khỏi suy nghĩ tính toán. Lái xe đậu dưới nhà mình, Phương Dịch nói muốn vào lấy vài thứ, kêu Đường Văn Minh ở trong xe chờ, sau đó anh cầm một túi hành lý ra xe.

Đường Văn Minh thấy thế hỏi: “Anh lấy cái gì vậy, túi to thế.”

“Quần áo của tôi.” Phương Dịch cười với hắn, nói: “Ở lại nhà em thuận tiện thay giặt luôn.”

Đường Văn Minh sờ cằm, vẻ mặt ý vị thâm tường nhìn anh, nói: “Cũng được. Phương Dịch, anh muốn xâm nhập lãnh địa cá nhân của tôi sao, đúng là bụng dạ khó lường.”

Phương Dịch nói rất đương nhiên: “Không có em tôi một mình khó ngủ.”

“Không ngờ anh lại mê luyến tôi đến mức này.” Đường Văn Minh thở dài một hơi, nói: “Thôi vậy, đành cho anh dùng chung tủ quần áo.”

Phương Dịch cầm tay hắn, cúi đầu hôn lên mu bàn tay một cái, nói: “Xin cảm ơn, em yêu làm tôi cảm động quá.”

Đường Văn Minh phui phui một thân da gà, rút tay về tức giận nói: “Được rồi đừng sến nữa, tôi sắp ới ra rồi !”

Phương Dịch lơ đãng cười nói: “Bây giờ mình đi ăn gì đó lấp đầy dạ dày em, sau đó...” Tầm mắt anh dời xuống nửa người dưới của Đường Văn Minh.

Thấy Phương Dịch nhướn mày ái muội nhìn mình, Đường Văn Minh hiểu ra, cả giận nói: “Lưu manh !”

“Ừ.” Phương Dịch thò tay niết eo hắn một phen, sau đó mới chậm rãi khởi động xe.

Đường Văn Minh chán nản suy nghĩ nửa ngày, nói: “Đêm nay tôi muốn như bình thường, làm trên giường đi.”

“Em cam đoan cao trào xong không ngủ gật?”

“Tôi đảm bảo !”

“Được rồi, nếu em lại ngủ thì sao đây?”

Đường Văn Minh rối rắm một phen, đối với cam đoan của mình cũng không tin tưởng lắm, cuối cùng hạ quyết tâm: “Hay là cao trào xong anh đá tôi xuống giường ngay lập tức, đảm bảo tôi sẽ không ngủ !”

Phương Dịch im lặng, người này nhần tâm nhưng anh nào nỡ? Trong lòng âm thầm thở dài một hơi, nói: “Nếu em ngủ, tôi sẽ bóp qua qua em.”

“A !” Đường Văn Minh theo phản xạ có điều kiện vội che chắn hạ bộ, la lên: “Anh không thể làm như vậy ! Anh đã đồng ý rồi mà !”

“Vậy em cố gắng không ngủ đi, đến khi nào tôi cao trào thì thôi.”

“Được !”

Đường Văn Minh quyết định cao trào xong sẽ tự cầu đùi, nhất định sẽ không buồn ngủ !

Phương Dịch thấy trông mắt hấn đảo qua đảo lại, không biết trong lòng người này lại suy nghĩ linh tinh gì, có chút tò mò.

Buổi tối hai người mang thịt xiên nướng về cho Tống Kiến Quốc làm bữa ăn khuya. Tống Kiến Quốc vừa cảm động được một lúc, thấy Phương Dịch xách một túi hành lý lên lầu liền hỏi Đường Văn Minh: “Phương Dịch đêm nay ngủ lại đây?”

Đường Văn Minh vẽ mặt đương nhiên, hỏi ngược lại: “Chứ không ngủ đâu?”

Tống Kiến Quốc rất muốn khóc, xem ra mình sắp phải về nhà rồi.

21. Chương 21

Đường Văn Minh tính đến quán trà xem sao, vừa mới ra khỏi hẻm liền bị một chiếc Lamborghini màu đỏ chặn đường, người chạy xe đạp đằng trước vì thế mà té lăn quay. Hấn tuy không biết lái xe thể nhưng khả năng nhận biết hãng hiệu tất nhiên vẫn phải có.

Nhìn thấy chiếc xe này, suy nghĩ đầu tiên của Đường Văn Minh chính là ‘chắc Tống Kiến Quốc thuê xe để tán gái’, tiện thể đem đến khoe với mình, bởi vì hai ngày trước y từng nói muốn có một chiếc Lamborghini.

Có người bước xuống xe, không phải Tống Kiến Quốc mà là cái người rên rĩ mang theo cuộn sóng (

~) Long Quân Diệp.

“Chủ nhân... Rốt cuộc lại được gặp ngài !” Long Quân Diệp kích động chạy về phía hấn: “Em rất nhớ anh !”

Bệnh thần kinh ! Đường Văn Minh không để ý đến y, xoay người bỏ đi. Bị Long Quân Diệp ngăn ở trước mặt, Đường Văn Minh chưa kịp đẩy y ra, Long Quân Diệp rút ngay một tập văn kiện ý bảo hấn xem.

Bên trong ngoại trừ mấy thứ tiểu tiết như từng giai đoạn nhân sinh 26 năm trước của Đường Văn Minh thì trọng điểm chính là miêu tả chuyện hấn gặp sự cố trên giường phải nằm viện nửa năm.

Gần đây cuộc sống đã trở lại bình thường, bản thân Đường Văn Minh cũng quên mất mình từng trải qua ác mộng, đến hôm nay Long Quân Diệp cầm một tập văn kiện xuất hiện mới khiến hấn nhớ lại ký ức gây đau khổ thiết ngày nào.

Long Quân Diệp vẽ mặt áy náy khẽ thở dài, nói: “Thật xin lỗi, em định tiến triển từ từ, nhưng nhìn anh cùng Phương Dịch ở chung thực sự em nhìn không được.”

“Bọn tôi không ở chung.” Đường Văn Minh mặt không đổi sắc nhìn y.

Long Quân Diệp cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt Đường Văn Minh, biểu tình ảm đạm khổ sở như kiểu bị người ta ép buộc làm chuyện y không muốn làm nhưng lại không thể không làm vậy, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng bi thương, lúc này nội tâm y rất dày vò.

“Chuyện này Phương Dịch chắc vẫn chưa biết nhỉ?” Long Quân Diệp cắn cắn môi dưới, vẽ mặt không cam tâm: “Vừa nghĩ đến lần đầu tiên của chủ nhân bị Phương Dịch cướp mất, em liền khó chịu muốn khóc... Hừ ! Vì sao lúc trước người chủ nhân tìm không phải là em? Kỹ thuật của em so với Phương Dịch lợi hại hơn nhiều, tuyệt đối sẽ cho ngài dục tiên dục tử.”

Nằm mơ à? Đường Văn Minh đánh giá y trên dưới một lần, trong lòng đầy sự khinh thường, kỹ thuật của Phương Dịch hấn đã đích thân thử nghiệm qua, làm sao mà kém cái tên ảo lả này được?

“Bởi vì cậu không nổi tiếng.” Đường Văn Minh mặt không đổi sắc tiếp tục nhìn Long Quân Diệp, vẫn kiên bị cuốn thành một cục trong tay. Nhớ tới lần đầu tiên cùng Phương Dịch, bỗng nhiên trong lòng ngứa ngứa, vì thế hẩn tính một lúc nữa sẽ gọi điện thoại cho anh hẹn đêm nay gặp.

Long Quân Diệp mắt ngẩn lẹ quang nhìn hẩn như đang âm thầm lên án, y lấp bắp nói: “Chủ nhân... Vì sao ngài lại đối xử với em... tuyệt tình như vậy? Tên Phương Dịch kia thì có gì tốt... Trước nay không biết phát sinh quan hệ cùng bao nhiêu người rồi, cũng không biết có bị dính bệnh lậu gì không, chủ nhân ngài làm với anh ta không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Làm như trước đây cậu không quan hệ với ai bao giờ ấy.” Đường Văn Minh nghiêng đầu mắt lạnh nhìn y, nói: “Chuyện của tôi liên quan cái rắm gì đến cậu? Mà tôi với cậu mới gặp nhau có hai lần thôi, cậu dám trắng trợn điều tra tôi thế này không sợ tôi làm gì à? Hay là theo tôi đến cục cảnh sát một chuyến đi.”

“A ~”

Phát ra một tiếng thét tiêu hồn mang theo âm điệu ngân nga, Long Quân Diệp hai tay bưng mặt che khuất tầm mắt, mặt đỏ đến dọa người, âm thanh run rẩy nói: “Chủ nhân... Ngài đừng nhìn em như vậy, em cương lên mất...”

Đường Văn Minh dưới chân vấp một cái thiếu chút nữa không duy trì được khí thế áp bức, gã này đang làm cái quỷ gì vậy? ! Kêu lên đúng là rất dọa người !

“Nói đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Long Quân Diệp cố gắng bình phục hô hấp, áp chế hình ảnh máu me kiêu diễm trong đầu, y ngượng ngùng liếc nhìn Đường Văn Minh, nói: “Em muốn chủ nhân theo em về nhà...”

“Tôi từ chối.” Đường Văn Minh cũng lườm nhìn y, nói: “Cậu cút đi.”

Long Quân Diệp thấy hẩn muốn đi, vội vàng tiến lên giữ chặt cánh tay hẩn. Bị Đường Văn Minh dùng văn kiện đập, y sờ sờ mu bàn tay bị đánh đau, hô hấp không khỏi dồn dập hẩn lên, khuôn mặt vừa hết đỏ lại một lần nữa phiem hồng.

“Chủ nhân... Ngài không sợ chuyện này bị người khác biết sao? Chủ nhân ngài kiêu ngạo như vậy... làm sao chịu được ánh mắt khinh bỉ cười nhạo của người khác?”

Đường Văn Minh sắc mặt thay đổi, hẩn trừng Long Quân Diệp, lạnh giọng quát: “Cậu đang uy hiếp tôi? !”

Một cái liếc này khiến Long Quân Diệp hưng phấn đến mức quả tim chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Y âm thầm nắm chặt bàn tay, móng tay bấm vào trong thịt, lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến y càng thêm hưng phấn.

Y nhất định phải có được Đường Văn Minh !

“Chủ nhân... Đi theo em đi, em tuyệt đối sẽ không thương tổn ngài...”

“Tôi không phải chủ nhân của cậu, về sau không được đến tìm tôi, nếu cậu dám kể chuyện lung tung tôi liền báo cảnh sát.” Đường Văn Minh không thêm để ý đến y nữa, xoay người đi mất.

“Bệnh thần kinh !”

Long Quân Diệp vẻ mặt đau thương, Đường Văn Minh lại còn nói không phải chủ nhân của y? ! Y không cho phép !

Long Quân Diệp phát phát tay, từ phía sau chạy ra bốn gã vệ sĩ vạm vỡ mặc tây trang màu đen, đeo kính đen, bọn họ đứng sừng sững phía sau Long Quân Diệp đồng thanh hô: “Long thiếu !”

Một tiếng hô này phi thường vang dội, làm Đường Văn Minh còn chưa đi xa giật mình xoay người lại xem. Thấy bỗng nhiên xuất hiện bốn gã vai u thịt bắp, trong lòng hẩn dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành. Nghe thấy Long Quân Diệp tức giận mắng đám người là “Phế vật”, có chút nóng nảy nhìn về phía mình, Đường Văn Minh trong lòng giật thót, xoay người vất giò lên chạy.

Long Quân Diệp thấy thế biết chuyện không xong rồi, vội vàng đạp gã to con bên cạnh một cước, cả giận quát: “Còn không mau đuổi theo !”

“Vâng ! Long thiếu !”

Bốn gã áo đen khom lưng hành lễ với Long Quân Diệp sau đó mới xoay người đuổi theo Đường Văn Minh. Long Quân Diệp cũng chạy theo, không quên dặn đám người: “Đừng làm người bị thương, cẩn thận một chút !”

“Vâng ! Long thiếu !”

Bốn gã áo đen lại cúi người hành lễ với Long Quân Diệp rồi mới tiếp tục đuổi theo Đường Văn Minh, nhân lúc này Đường Văn Minh đã chạy được một quãng thật xa, Long Quân Diệp thấy thế tức giận chỉ muốn vặt đầu mấy tên bị thịt này xuống làm cầu đá.

Đường Văn Minh bình thường vì bảo trì dáng người nên thường xuyên vận động, lúc chạy tốc độ tuyệt đối không chậm, sức bền cũng không tệ, hắn còn vừa chạy vừa xem tình huống phía sau. Mấy gã đồ đen kia thoạt nhìn cao to nhưng thể lực tựa hồ không được tốt lắm, vừa chạy vừa thở hồng hộc lau mồ hôi, có gã còn cởi caravat cởi áo khoác, sắc mặt trắng bệch, có vẻ như hàng ngày rất ít vận động.

Bắt người kiểu này cũng quá kém đi? Đường Văn Minh không khỏi đắc ý, còn cố tình dừng lại chờ mấy gã chạy tới gần, vỗ vỗ mông khiêu khích bọn họ rồi mới chạy tiếp, làm mấy gã áo đen chật vật không chịu nổi.

Long Quân Diệp đuổi theo sau nhin không được trong lòng nổi lên ý dâm tưởng tưởng ra cảnh Đường Văn Minh vỗ mông mình một phen, máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống.

Đường Văn Minh chạy ra khỏi khu chung cư, người đi đường bắt đầu nhiều hơn, nhìn thấy mấy gã đàn ông cơ bắp đuổi nhau trên phố giống như đang diễn phim truyền hình phân cảnh nam chính đuổi theo nữ chính, có người còn lấy di động ra chụp hình bọn hắn, vẻ mặt bất quá.

“Ha ha ha ha !” Đường Văn Minh vừa chạy vừa quay đầu cười nhạo mấy gã to con đằng sau: “Đến đây, đến bắt ta đi, đuổi không kịp chứ gì? Ha ha ha ha... A ! đau đau... A ! ...”

Cảm giác khẩn trương ban đầu đã biến mất, Đường Văn Minh cứ nhiên nổi lên tâm tư đùa giỡn, hắn giữ một khoảng cách nhất định, không ngừng trào phúng bọn họ, vui vẻ đến mức ngay cả đường cũng quên nhìn, đến đoạn xuống dốc hắn không cẩn thận bước hụt một bước, trực tiếp lăn xuống.

Cái gọi là vui quá hóa buồn chính là như thế, Đường Văn Minh lăn một mạch xuống dốc, may mà sườn dốc này không tính là cao, bấy giờ cũng không có người đi đường hay xe cộ mấy. Đường Văn Minh may mắn thuận lợi lăn một mạch không bị ai ngăn trở, hắn nằm dưới chân dốc bất động, toàn thân đau nhức không thôi.

Trong lúc mơ mơ màng màng bỗng nhiên hắn nhớ lại trước đây cũng từng lăn từ con dốc này xuống, còn bị ba mẹ cười cho một trận, nói sau này xuống dốc nhớ phải giảm tốc độ. Từ đó về sau hắn đi đường này vẫn luôn cẩn thận nên chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ hôm nay nhất thời quên mất là xảy ra bị kịch liền.

Nhưng điều bị kịch hơn còn đang chờ phía sau. Trong bốn gã đuổi theo Đường Văn Minh cũng có ba người lăn xuống giống hắn, hơn nữa hắn còn bị hai gã nghiền qua người, đau lại càng thêm đau, nhất thời không đứng dậy được. Đầu hắn bị đá trúng một cước nổi lên từng trận choáng váng, trước mắt lóe lóe vô vàn vì sao.

Đường Văn Minh vì nhất thời hí hửng mà lăn xuống dốc, còn ba gã to con đuổi theo hắn là vì không quen đường xá nên phanh không kịp, hơn nữa bởi vì tố chất thân thể quá kém, chân mới mới lăn xuống. Người chạy cuối cùng bởi vì trượt chân ngã ra sau nên tránh được một kiếp.

Long Quân Diệp đuổi theo cuối cùng nhìn một đồng “Thi thể” nằm dưới chân dốc, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, thấy Đường Văn Minh cũng nằm ở phía dưới, y vội vàng chạy xuống nâng người dậy. Trên mặt Đường Văn Minh có vài vết trầy da, có vết xước rỉ máu tương đối nghiêm trọng, nương theo động tác y kiểm tra, một giọt máu từ miệng vết thương chảy xuống dọc theo gò má, y nuốt nuốt nước miếng, nhin không được cúi xuống liếm sạch giọt máu này.

Long Quân Diệp ôm mặt Đường Văn Minh, nhìn ánh mắt hắn đã mất đi tiêu cự thì vừa lòng cười cười, tính bẻ Đường Văn Minh lên nhưng phát hiện mình thế mà lại ôm không nổi, y với Đường Văn Minh thân cao

xấp xỉ nhau nhưng thân thể y đơn bạc hơn nhiều, không nâng được dậy cũng là điều bình thường.

Niết niết cơ bắp trên cánh tay Đường Văn Minh, Long Quân Diệp tay run run hưng phấn, nghĩ nếu Đường Văn Minh thương tích đầy người, toàn thân trần trụi chà đạp mình, Ai~~ ! Hình ảnh kia mới ngấm thôi đã khiến cho người ta cảm thấy choáng váng rồi.

Long Quân Diệp thật sự là không nâng nổi Đường Văn Minh, cuối cùng dưới sự trợ giúp của các vệ sĩ mới không được người lên xe.

Gã to con vừa lái xe vừa thở phì phò, lau đi mồ hôi trên trán, gã có chút vô lực hỏi Long Quân Diệp: “Long thiếu, chúng ta đến bệnh viện sao?”

“Đến biệt thự phía tây.”

Long Quân Diệp sờ nắn Đường Văn Minh đang mê man trong lòng, nói: “Gọi bác sĩ Lục đến đó chờ.”

“Vâng !”

Đường Văn Minh cảm giác như đang nằm mơ, trong mộng hắn là một quả trứng gà, đang bị mấy con chuột không về ổ, thấy đám chuột muốn cắn nát vỏ trứng, hắn giãy dụa kêu lên.

“Đã đảo đế quốc tư bản chủ nghĩa !”

“A !”

Long Quân Diệp khi không bị đánh một quyền, vội túm hai tay Đường Văn Minh lại bị chân hắn đạp một cái, y không thể không dùng hết sức bình sinh đến áp chế hắn. Trong lúc hỗn loạn, Long Quân Diệp không hề phát hiện di động trong túi quần Đường Văn Minh đang rung “Ong ong”.

Lúc này tại một nơi khác trong thành phố, Phương Dịch đang bàn chuyện làm ăn cùng Vạn Ngạn Dân, tranh thủ nhìn màn hình điện thoại hiện dòng chữ ‘Tiểu bảo bối’, xác định là có thể gọi được nhưng không ai tiếp máy, đầu tiên anh nghĩ đến chính là ‘cố lẽ Đường Văn Minh không mang theo di động’, vì thế gửi tin nhắn cho hắn.

Vạn Ngạn Dân thấy thế thở dài: “Lúc làm việc chú có thể chuyên tâm một chút được không? Tiểu bảo bối nhà chú là người trưởng thành, sẽ không tự dưng mất tích đâu, chú cứ gọi liên tục như vậy để báo bình an sao?” Vừa nghĩ đến xưng hô trên điện thoại Phương Dịch, hắn liền buồn nôn muốn chết.

“Khó nói.”

Phương Dịch cười cười cắt di động, không biết vì sao anh cứ có cảm giác không yên lòng. Sau khi bị Vạn Ngạn Dân cười cợt vài câu, anh tạm thời áp chế cảm giác kỳ quái này xuống, trước hết xử lý xong công việc đã. Anh tính toán xong xuôi sẽ đi tìm Đường Văn Minh ngay lập tức, mới một ngày không gặp mà đã hơi nhớ hắn rồi.

22. Chương 22

Thời điểm Đường Văn Minh tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ, mặc áo ngủ xa lạ, hắn sờ sờ bằng gạc trên mặt, ngồi trên giường cẩn thận nhớ lại nửa ngày trước đã phát sinh chuyện gì.

Hắn kéo kéo áo ngủ bằng gạc trên người, nói: “Ai thay quần áo cho mình thế này? Đừng nói là cái tên Long gì gì kia nha?”

“Không sai, chính là em.”

Một giọng nói đột ngột vang bên tai làm Đường Văn Minh sợ tới mức nhảy dựng lên, quay lại liền thấy Long Quân Diệp vẻ mặt mê luyến nhìn mình.

“Cậu vào từ lúc nào? ! Sao không lên tiếng, muốn hù chết tôi sao !”

“Em vào từ lúc chủ nhân đang ngủ người.” Long Quân Diệp đi đến bên cạnh, ngửa cổ nhìn Đường Văn Minh đứng sừng sững trên giường, ôn nhu nói: “Chủ nhân, thân thể ngài em đã cẩn thận kiểm tra qua,

những chỗ khác hoàn toàn không có vấn đề, có điều khi em giúp ngài triệt lông hình như chỗ đó không hoàn toàn cương lên được, không biết có phải do di chứng gây dứa lần trước hay không.”

“Ngài có thử bắn tinh lần nào chưa?” Long Quân Diệp vẻ mặt lo lắng nhìn Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh sửng sốt một lát, hoàn toàn không hiểu tại sao mình phải đàm luận chuyện “qua qua” cương cứng cùng vấn đề bắn tinh với kẻ “ước pháo” thất bại xa lạ này.

“Chủ nhân...” Long Quân Diệp thấy Đường Văn Minh trờì mình không nói lời nào, tưởng rằng hấn tức giận, thò tay vuốt đùi hấn nhẹ nhàng ma sát, nói: “Đừng lo lắng, em nhất định sẽ giúp ngài trở lại như bình thường, bất quá ngài không thể khôi phục bình thường cũng không sao, em có thể cho ngài đạt cao trào từ mặt sau...”

Tay y dọc theo bắp đùi Đường Văn Minh di động về phía sau, tuy lúc giúp Đường Văn Minh thay quần áo y đã sờ mó toàn thân hấn một lượt, thế nhưng sờ qua một lớp quần áo ngược lại càng làm cho người ta hưng phấn.

Đường Văn Minh từ khi “qua qua” bị thương cũng từng có tiếp xúc thân mật với người khác, thế nhưng chân chính làm được đến cuối cùng chỉ có một mình Phương Dịch.

Hơn nửa năm này, người chân chính “qua lại” với hấn cũng chỉ có mỗi Phương Dịch. Gần đây hấn lại thường xuyên “vận động” cùng Phương Dịch, có lẽ đã thành thói quen, đột nhiên một kẻ không quen thân có những hành động thân cận như vậy khiến hấn tâm sinh phản cảm. Thời điểm tay Long Quân Diệp mò lên cặp mông, Đường Văn Minh theo bản năng trực tiếp cho Long Quân Diệp một cước.

Long Quân Diệp không kịp đề phòng bị đá ngã xuống đất. Y không hề phần nộ, vẻ mặt ngược lại hưng phấn, y che nơi bị đá trước ngực, quỳ rạp trên mặt đất nói với Đường Văn Minh: “Đúng ! Chính là như vậy ! Chủ nhân ngài hãy chà đạp em nữa đi ! A ~~”

Đường Văn Minh bị tiếng kêu tiêu hồn này làm cho bỡ ngỡ. Sau khi ý thức được mình đang làm cái gì, hấn chẳng còn tâm trí nào mà suy xét nguyên nhân vì sao mình lại cảm thấy chán ghét khi bị Long Quân Diệp đụng chạm. Bằng bản năng đánh hơi nguy hiểm của phần “con”, hấn hiện tại chỉ muốn trốn thoát khỏi nơi này.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Đường Văn Minh lướt qua Long Quân Diệp, chân trần chạy ra khỏi cửa. Cửa không khóa, Đường Văn Minh dễ dàng chạy ra ngoài, sau đó dậm sầm vào một tấm lưng; hấn ngẩng đầu nhìn, vừa vặn người nọ cũng quay lại nhìn hấn, hai người đều cảm giác đối phương rất quen mắt, cuối cùng Đường Văn Minh nhận ra người này chính là một trong bốn gã áo đen. Vốn là đối phương không đeo kính đen nên hấn nhất thời không nhận ra, thế nhưng trên khóe miệng người này có một cục nhọt to đùng khiến gương mặt tang thương của gã tăng thêm một phần sức sống, vì thế ấn tượng của Đường Văn Minh về gã khá sâu.

Anh dai mặt mụm nhìn Đường Văn Minh một lát mới “A” một tiếng, nhớ ra đây là người Long thiếu bắt về, thấy hấn đi ra lập tức thò tay cản lại, nói: “Ngài không thể đi !”

“Đại ca, em bị bắt cóc đó, đây chính là phạm pháp, đại ca cho em ra ngoài đi, em đến đồn cảnh sát tuyệt đối sẽ không khai anh ra đâu.” Đường Văn Minh miệng thì cầu xin nhưng ánh mắt lại nhìn loạn chung quanh, tìm kiếm kẻ hở có thể đột phá.

“Tôi mới 20, không phải đại ca gì hết, ngài gọi sai rồi.” Anh dai mặt mụm dùng thân thể lực lưỡng che trước mặt Đường Văn Minh, cất cao giọng nói.

“20? !” Đường Văn Minh nhất thời quên cả chạy, nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy nếp nhăn và tàng nhang của mặt mụm đại ca, vẻ mặt không tin, nói: “Đại ca mà 20 thì em chính là 15 ! Ấn gian tuổi cũng đừng quá khoa trương !”

Đại ca mặt mụm cảm thấy tủi thân bởi vì gã đúng là chỉ mới 20 tuổi thật, bộ dạng thế này cũng không phải lỗi của gã nha ! Gã ưỡn cao ngực nói với Đường Văn Minh: “Dù sao ngài cũng không thể ra ngoài.”

Đường Văn Minh còn đang khiếp sợ vì tuổi thật của đối phương, Long Quân Diệp đã đi tới phía sau hấn. Nghe Đường Văn Minh và mặt mụm đối thoại một phen, cảm thấy chủ nhân của mình đúng là rất đáng yêu,

chỉ vì vấn đề tuổi tác của một người xa lạ mà quên luôn cả chạy trốn, trái lại khiến y muốn chà đạp hẳn.

Mặt mụn đại ca mắt thấy Long Quân Diệp đến, lập tức động đậy cơ thể cúi đầu hành lễ chào y, hô lớn: “Long thiếu !”

Đường Văn Minh đứng ngay cạnh bị gã dùng đầu đẩy một chút, hẳn lui về phía sau hai bước trực tiếp ngã vào lòng Long Quân Diệp, được y đỡ lấy. Long Quân Diệp dùng chân đóng cửa lại, cúi đầu rúc vào cổ Đường Văn Minh hít một hơi, cọ mặt lên vai hẳn, cổ họng khàn khàn nói: “Chủ nhân... Em không chờ được nữa ...”

Đường Văn Minh suy đoán một chút, tên này biết đưa chuột hẳn không thể dùng, như vậy ‘không chờ được nữa’ hẳn là không chờ được muốn hái cúc hoa của hẳn đi.

Hẳn thật sự không ngờ được làm công nhiều năm như vậy chưa từng có tiểu thụ nào vội vàng muốn hái dưa hẳn, vậy mà mới chuyển hệ chưa lâu cư nhiên lại có người quỳ xuống cầu xin hẳn cho liếm cúc hoa, chẳng lẽ đây chính là “vô tâm sát liễu, liễu rợp bóng” trong truyền thuyết sao?

Đường Văn Minh còn đang miên man suy nghĩ, Long Quân Diệp đã vói tay vào trong quần áo nắm lấy một bên nụ hoa của hẳn.

Đường Văn Minh bị kích thích một phen, vội vàng đẩy Long Quân Diệp ra. Vốn muốn đánh y một trận, không ngờ đầu óc chợt choáng váng, dưới chân mềm nhũn, thân thể trực tiếp ngã nhào xuống đất, may mà Long Quân Diệp đỡ hẳn kịp thời.

Đường Văn Minh chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh, tay run như kiêu bị Parkinson, toàn bộ khí lực như bị hút khô, thân thể mềm nhũn vô lực.

“Cậu... Cậu cho tôi uống thuốc gì? Vì sao... cả người tôi vô lực...”

Long Quân Diệp sờ sờ cái trán ướt mồ hôi của hẳn, đáp: “Ngài đã ngủ cả một ngày, vẫn chưa ăn gì, chắc là đói bụng đi?”

“A?”

Đường Văn Minh nghĩ lại đích xác là triệu chứng lúc đói, hẳn run run rẩy rẩy túm chặt quần áo Long Quân Diệp, nói: “Cơm... Cho tôi ăn cơm...”

Long Quân Diệp chớp mắt, Đường Văn Minh nhu nhược nằm trong lòng y như vậy bộ dáng không thể chống cự thật sự là rất dục hoặc, xét về mặt vũ lực tựa hồ y kém Đường Văn Minh một chút, nếu Đường Văn Minh ăn no khẳng định y đánh không lại, làm sao bây giờ?

Đường Văn Minh đói đến độ tâm hốt hoảng, thấy Long Quân Diệp nửa ngày không ho he gì, hẳn cắn chặt răng thầm nghĩ hảo hán không so đo thiệt thòi trước mắt, đầu tiên phải có sức đã, đợi ăn no xong lại nghĩ biện pháp chạy sau.

Hẳn nhớ lại biểu tình cùng giọng điệu bất lực của một số tiểu thụ hồi trước, sau đó chớp chớp mắt ra sức trừng ngược, thanh âm cố gắng mềm mại hết sức có thể nói với Long Quân Diệp: “Cậu... Chỉ cần cậu cho tôi ăn, cậu muốn làm gì tôi cũng được...”

“Làm cái gì cũng được?” Long Quân Diệp nuốt nuốt nước miếng, cả người nóng lên theo dõi hẳn, hỏi: “Ngài nói thật?”

“Ừm.” Đường Văn Minh cup mi mắt, bộ dáng mềm mại không xương dựa sát vào lòng Long Quân Diệp khiến y kích động cả người phát run, hung hăng ôm chặt lấy hẳn.

Đường Văn Minh nằm trong lòng y trợn trắng mắt âm thầm đắc, ý mình đúng là rất có thiên phú diễn trò nha, Long cái gì đó bị mình lừa ngọt ngay lập tức, ha ha ha !

Thực ra cơ thể Đường Văn Minh rất cường tráng, lần này ra vẻ ta đây nếu để người khác thấy nhất định buồn nôn muốn chết, nhưng Long Quân Diệp lúc này đang còn u mê, Đường Văn Minh làm cái gì y cũng cho là tốt là hay hết, không hề cảm thấy có gì không ổn, huống chi Đường Văn Minh đã đáp ứng cho y muốn làm gì thì làm, chỉ bằng điểm này đã khiến y không còn tâm tư nghi ngờ.

Long Quân Diệp gọi người đưa đồ ăn tới, còn dặn dò riêng một phen, đến khi Đường Văn Minh biểu tình bất mãn nhìn chén cháo hoa trước mặt, y mới cười giải thích: “Cả ngày ngài chưa ăn gì, trước hết ăn chút đồ thanh đạm làm ẩm dạ dày, đợi đến cơm chiều chúng ta lại ăn ngon.”

Đường Văn Minh bắt được trọng điểm, hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

Long Quân Diệp sờ mắt cá chân hần, đáp: “Bây giờ là ba giờ rưỡi chiều.”

Đường Văn Minh nhịn xuống xúc động muốn đá y một cái, chậm rãi uống nốt cháo.

Có lẽ là quá đói bụng, Đường Văn Minh hai ba phát liền húp sạch sẽ, hần còn muốn uống thêm một chén nữa, bị Long Quân Diệp lấy lý do không thể ăn uống quá độ cự tuyệt, hần đành phải buông tay.

“Đây là chỗ nào?”

“Biệt thự phía Tây của em.”

Phía Tây? ! Cách nhà hần hơn phân nửa thành phố a ! Đường Văn Minh bỗng nhiên cảm thấy hi vọng chạy trốn quá xa vời, hần nhìn nhìn áo ngủ trên người, hỏi: “Quần áo của tôi đâu?”

“Quần áo ngài bị bẩn, em kêu người ném đi hết rồi, dù sao ngài có mặc hay không cũng không quan trọng, ở đây không ai dám nhìn ngài.” Long Quân Diệp cười nói.

Đường Văn Minh rung mình một cái, người này nhất quyết không cho hần chạy sao ! Hần vẫn chưa chết tâm, lại hỏi: “Vay đi động với ví tiền của tôi đâu?”

Long Quân Diệp cười đến là ngọt ngào, đáp: “Cái này đợi khi nào ngài về nhà em sẽ trả.”

“Tôi có thể về nhà?”

“Đương nhiên.” Long Quân Diệp vuốt ve cẳng chân hần, ngón tay vân vê vẽ vài vòng trên đùi, nói: “Em cũng là công dân chấp pháp, làm sao dám làm loại chuyện tù cấm này được?”

Không phải bây giờ mi đang làm sao? Đường Văn Minh đề lại bàn tay đang chu du trên đùi mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi vừa cơm nước xong, không thích hợp làm vận động kịch liệt.”

Long Quân Diệp bỏ nhào lên người hần, thở hổn hển nói: “Vận động sau bữa cơm có ích cho thân thể.”

Đường Văn Minh khóc không ra nước mắt, đáng thương cho hần mới ăn có mỗi một chén cháo không, cả ngày đói bụng căn bản là cơ thể không thể hồi phục nhanh như vậy được!

Thời điểm hần nhận mệnh chờ bị bạo súc, Long Quân Diệp thò tay lên đầu giường sờ soạn vài cái, mặt tường bỗng lung lay một trận, cuối cùng mở ra một cánh cửa có thể cho hai người trưởng thành đi qua.

Đường Văn Minh ngạc nhiên bò dậy thò đầu nhìn vào bên trong, Long Quân Diệp nắm lấy tay hần dụ dỗ: “Đến... Cho ngài xem bộ sưu tập của em.”

Trực giác Đường Văn Minh mách bảo là không nên nhìn, nhưng trong lòng hần lại rất hiếu kì, dưới sự dẫn dắt của Long Quân Diệp, hần vẽ mặt rối rắm vào phòng cùng y.

Hần nhìn căn phòng bày biện mấy thứ kỳ quái thì không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy một số thứ trong đó hình như đã nhìn thấy ở đâu. Trong lúc hần đánh giá xung quanh, Long Quân Diệp đóng cửa phòng lại.

Khi Đường Văn Minh nhận ra thì Long Quân Diệp đang cầm một sợi xích sắt nối liền với vòng cổ bằng da đi về phía hần. Đường Văn Minh đầu óc xoay chuyển, cuối cùng cũng nhận ra thứ này, đây không phải xích chó sao? Long gì đó vì sao lại cầm thứ này, mẹ kiếp ! Tên này cười thật quỷ dị !

Đường Văn Minh dùng lực đập tường, cửa này ngay cả tay cầm cũng không có ! không biết đóng lại như thế nào !

Long Quân Diệp gò má ửng hồng rất bất thường, y thở phì phò nói với Đường Văn Minh: “Chủ nhân, đừng sợ... Lại đây... em đeo vào cho...”

23. Chương 23

“No ! ! ! ! !”

Đường Văn Minh liều mạng cào cửa, cào đến gãy hết móng tay nhưng cửa vẫn không chút sứt mẻ, nhìn Long Quân Diệp càng ngày càng tiến lại gần, hấn trừng muốn lòi con mắt.

Cũng không phải Đường Văn Minh trung trinh tiết liệt gì, nhiều năm qua hấn không hề giữ thân trong sạch, cái chính là hấn chưa từng trải qua tình huống quỷ dị thế này. Đầu tiên là bị trói gô, sau đó bị đưa đến căn phòng đủ các loại dụng cụ kỳ quái, thêm cả cái tên đang cầm xích chó ép hấn đeo, quan trọng nhất là hấn vẫn chưa ăn cơm.

Dưới các loại kích thích, Đường Văn Minh sắp chịu không nổi nữa, hấn một thân mồ hôi lạnh không biết là do đói hay bị dọa.

Long Quân Diệp kéo tay hấn từ trên tường xuống, Đường Văn Minh không phản kháng, chỉ run run nhìn xích chó trong tay y. Mẹ nó ! Minh đúng là đói nhũn cả chân.

Long Quân Diệp nhìn chằm chằm ngón tay nứt toác của Đường Văn Minh, y bị sắc đỏ tươi kia kích thích trán giật giật, tim đập cực nhanh. Long Quân Diệp cúi đầu, đôi môi run rẩy hôn lên vết thương trên ngón tay hấn, vươn đầu lưỡi cẩn thận liếm lộng thăm dò. Hành động này khiến Đường Văn Minh run cầm cập, Long Quân Diệp giống như bị hấn kích thích, bạo dạn ngậm hấn ngón tay vào trong miệng liếm mút thỏa thích.

Đường Văn Minh há to miệng, cảm giác ngón tay mình bị y liếm cho ướt nhẹp, vì thế tay run càng lợi hại hơn.

Tên khốn kiếp này, ông đây đói thành như vậy mà tên điên này còn muốn khiêu khích, quá là vô nhân tính ! Tuyệt đối không thể cho y được như ý !

Đường Văn Minh rút ngón tay về đồng thời đoạt lấy xích chó trong tay Long Quân Diệp, hấn đặt ngang dây xích trước ngực, lui về phía sau một bước dấn cả người lên tường, cảnh cáo: “Cậu đừng có xằng bậy, cẩn thận tôi đập đấy !”

Long Quân Diệp nghe vậy thì kích động hai mắt sáng lên, nói: “Đến đây ! Chủ nhân không cần nỗ lực gì đâu ! Ra sức đánh em đi !”

Y nói xong liền quỳ sấp trên mặt đất bày ra tư thế giao hợp từ phía sau. Đường Văn Minh đánh giá người này một phen, lắc đầu thở dài: Eo không đủ mềm, so với mình cỡ tám lạng nửa cân, đều không có tiềm chất trở thành cực phẩm thụ.

Long Quân Diệp đợi mãi không được “âu yếm”, ngẩng đầu thì thấy Đường Văn Minh đang đứng ngẩn người, trong lòng một trận tức giận, chắc phải mạnh tay hơn mới được, y quyết định tốt nhất cứ “ăn” trước đã, lạc thú gì đó để lần sau hưởng thụ.

Đường Văn Minh trong lòng còn bận so sánh xem cần những điều kiện gì để trở thành cực phẩm thụ, bỗng nhiên cảm giác hạ thân lạnh lạnh, cúi đầu liền thấy quần mình bị kéo đến mắt cá chân, Long Quân Diệp thì đang ngồi xổm trước mặt hấn tay nắm cạp quần. “Qua Qua” hấn vì hành động này mà chảy ra một ít chất lỏng, đáng thương đang đưa trong không khí, Đường Văn Minh thần kinh căng thẳng lập tức bùng nổ.

“Tại sao không có quần lót ! Cậu dám đổi cả quần lót của tôi ! Đây là quà sinh nhật mẹ gửi cho tôi đó, một cái duy nhất đó !”

Long Quân Diệp không để ý đến hấn, tay dọc theo đùi xoa nắn dần lên trên, y cơ khát cầm lấy tính khí lẫn hai quả “Trái cây” mọng nước của Đường Văn Minh.

“A !”

Long Quân Diệp không hề dùng lực nhưng Đường Văn Minh vẫn hét lên theo phản xạ có điều kiện, hạ thân không có cảm giác gì nhưng trong lòng hấn vẫn mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Trong báo cáo điều tra của Long Quân Diệp không nói tường tận về độ miễn cảm của “qua qua”, nếu là Phương Dịch nhất định anh sẽ buông Đường Văn Minh sau đó bày ra tư thế phòng bị, đằng này Long Quân Diệp lại không thế. Y thấy Đường Văn Minh phản ứng kịch liệt trong lòng càng cao hứng, trên tay ngược lại tăng thêm lực đạo.

Đường Văn Minh không cương cho nên đương nhiên sẽ không đau, thế nhưng hấn theo phản xạ lập tức ôm gối bảo vệ “qua qua”. Bởi vì động tác quá đột ngột mà khoảng cách giữa Long Quân Diệp với “qua qua” hấn lại gần, thế nên mũi y vinh dự hứng trọn một gối, sau một tiếng hô đau là hai dòng máu mũi chảy xuống.

Đường Văn Minh vung xích sắt trong tay quất Long Quân Diệp, vừa đánh vừa mắng: “Dám chạm vào qua qua của ta này ! Qua qua của ta để cho mi đụng vào hay sao? !”

Long Quân Diệp rút cuộc đã được như nguyện, y vẻ mặt thỏa mãn kêu lên: “Chính là như vậy ! Dừng lực thêm nữa ! Chủ nhân ! A ~”

Đường Văn Minh mới đánh vài cái liền vô lực, một chén cháo hoa thật sự không thể cung cấp cho hấn bao nhiêu năng lượng, hấn đặt mông ngồi xuống đất thở gấp, nói: “Không được... Một chết ta...”

Long Quân Diệp lau vết máu trên mặt, quay đầu lại nhìn Đường Văn Minh, vết thương trên người còn khiến y hưng phấn mãnh liệt hơn cả ăn xuân được. Y lấy thứ gì đó trên giá xuống, có vẻ giống tay chân động vật, sau đó bò đến bên cạnh Đường Văn Minh tính hôn hấn. Đường Văn Minh nghiêng đầu tránh được, ánh mắt y tối sầm, thò tay sờ soạn cái đùi trần trụi của hấn. Đường Văn Minh đứng dậy muốn tránh ra lại quên mất quần mới kéo đến căng chân chưa cởi ra hấn, thành ra hấn vừa đứng lên chân liền vấp ngã úp mặt xuống đất.

Long Quân Diệp nhìn cặp mông săn chắc gần trong gang tấc của Đường Văn Minh, cảm giác cổ họng bắt đầu phát khô. Y sờ sờ mông, xúc cảm rắn chắc đã tay, xem ra chủ nhân thường xuyên tập luyện mới luyện ra được cơ mông vừa cong nảy vừa săn chắc thế này.

“Chủ nhân, ngài kêu rất dễ nghe... Lại kêu thêm một tiếng cho em nghe...”

Đường Văn Minh mắt nổ đom đóm, có khi hấn chóng mặt vì đói, cả người cứ như khinh khí cầu bị xì hơi bẹp dí. Cảm giác có thứ gì đó đang chen vào kẽ mông, hấn sợ tới mức giật bắn người, đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều, vội vàng giãy dụa bò lên phía trước nhưng lại bị đè lại.

Long Quân Diệp dùng đầu gối chặn đùi Đường Văn Minh, đặt sức nặng toàn bộ cơ thể lên người hấn khiến hấn không thể nào trốn thoát, y cầm cái đuôi màu trắng trong tay dùng lực nhét vào hậu môn Đường Văn Minh.

“A !”

Đường Văn Minh ăn đau hét lên sợ hãi, ý thức được Long Quân Diệp vừa làm gì mình, hấn sững sờ một lát, tiếp đó nổi giận.

Tên khốn này cư nhiên không bôi trơn đã đâm vào rồi, lúc hấn làm công tui không được dịu dàng săn sóc như Phương Dịch nhưng tuyệt đối không đối xử với cục hoa của các tiểu thụ thô lỗ như vậy ! Tên này chính là nỗi sỉ nhục của nhóm công !

Đường Văn Minh thực sự bốc hỏa, quay người cho Long Quân Diệp một bàn tay. Lần này hấn dùng hết sức lực đánh cho Long Quân Diệp từ trên người mình lăn xuống, thấy y có chút phát mộng, Đường Văn Minh thở hắt ra mấy hơi sau đó cầm xích sắt lắc lư đứng lên.

Mắt lạnh nhìn xuống Long Quân Diệp, vẻ mặt vô cảm khiến hấn bình thường vốn đã cường tráng nay lại càng thêm bức người, nói theo kiểu của Tống Kiến Quốc chính là một ‘thân vương bá khí’. Long Quân Diệp thấy hấn thay đổi khí thế thì sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn nửa ngày không phản ứng. Đường Văn Minh cười lạnh một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Không phải cậu muốn tôi đánh cậu sao? Để tôi đánh cậu cho sướng đi.”

Hấn lấy chân đá đá Long Quân Diệp, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Lật người, chống mông lên, tôi muốn đánh đến khi nào cậu bắn thì thôi.”

“Tuân lệnh ~”

Thanh âm Long Quân Diệp run rẩy một cách kỳ cục, y hưng phấn đến mức ngón tay cũng run theo, quả nhiên y không nhìn lầm, chủ nhân chính là mê người như vậy, đáng để người khác bái phục, khiến y không tự chủ được làm theo lời hắn.

Long Quân Diệp nằm sấp dưới chân, chống hông, cắn môi hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn hắn, thanh âm mềm nhũn nói: “Chủ nhân... Cầu xin ngài dùng lực quát em...”

Đường Văn Minh tay run lên, thiếu chút nữa bỏ của chạy lấy người. Hắn hít sâu một hơi, huy động xích sắt phát vào mông Long Quân Diệp, một roi này thế mà lại chệch sang đầu khiến Đường Văn Minh hoảng sợ, hắn sợ đánh cho đối phương ngu luôn, không ngờ Long Quân Diệp kêu lên một tiếng tiêu hồn, thúc giục hắn tiếp tục.

“Tiếp tục ! Đừng có ngừng !”

Đường Văn Minh trong lòng cay cay, hắn chỉ muốn về nhà, còn muốn ăn cơm Phương Dịch làm nữa.

Bây giờ chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ cần đánh ngất Long Quân Diệp rồi nghĩ biện pháp chạy sau, hắn mới không thêm quan hệ với cái kẻ không có tổ chất làm công này !

Thời điểm Phương Dịch mở cửa mật thất ra chính là nhìn thấy cảnh Đường Văn Minh nửa người dưới lỏa lồ, “qua qua” lúng lẳng, sau mông có một cái đuôi xù màu trắng, vẻ mặt khóc không ra nước mắt cầm xích quật Long Quân Diệp.

Vạn Ngạn Dân vào cùng vừa nhìn một cái liền cảm thấy choáng đầu ù tai, hắn che mắt lui ra đứng phía sau vệ sĩ, la lên: “Lui ra sau lui ra sau ! Ngăn người bên ngoài lại, chuyện bên trong để Phương Dịch giải quyết !”

Sắc mặt Phương Dịch lúc này đã không thể dùng “đen” để hình dung, kể cả bây giờ Bao đại nhân có đứng cạnh anh cũng sẽ cảm thấy mặt mình trắng nõn dễ nhìn hơn. Anh không thể khống chế bản thân đừng nhìn cái đuôi trắng phía sau Đường Văn Minh, hắn ngay cả bơi trơn cũng không nguyện ý tự làm, cái đuôi này ai bỏ vào không cần nói cũng biết.

Đường Văn Minh mất tích một ngày một đêm, anh vận dụng tất cả lực lượng lẫn giao tình của mình và Vạn Ngạn Dân mới tìm được đến đây một cách nhanh nhất, nhưng chung quy là thời gian trì trệ, Long Quân Diệp biến thái này muốn làm gì đều có thể làm xong mấy lần rồi. Nhìn Đường Văn Minh sắc mặt trắng bệch, lòng Phương Dịch từng trận co rút đau đớn, anh hận bản thân vì sao lại vô dụng như vậy, để hắn chịu bao nhiêu thương tổn !

Đường Văn Minh thật sự không còn khí lực đánh Long Quân Diệp nữa, người này đúng là thiếu đánh, thế mà vẫn không ngã xuống, kêu càng ngày càng khì thế, hắn thật sự không trụ được nữa. Ngay khi hắn vừa buông tay liền rơi vào cái ôm ấm áp của ai đó, hắn có chút mơ màng, kinh ngạc nhìn người mới tới tựa hồ không nhận ra người đến là ai.

Phương Dịch nhìn ánh mắt hắn thất thần thì đau lòng không thôi, anh hôn lên trán Đường Văn Minh đồng thời hung hăng đập ngã Long Quân Diệp, vỗ vỗ lưng ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói: “Không sao... Đừng sợ...”

Đường Văn Minh chớp mắt nhìn Phương Dịch một lát, hắn òa khóc.

“Phương Dịch... đối quá...”

24. Chương 24

Phương Dịch nắm cằm hắn nhìn nhìn, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Bị thương?”

Đường Văn Minh khịt khịt mũi, giọng điệu ủy khuất đáp: “Không có việc gì...”

Phương Dịch đau lòng Đường Văn Minh, bao nhiêu tức giận dồn hết lên người Long Quân Diệp. Thấy y còn đang chìm đắm trong khoái cảm bị ngược đãi, phản ứng trì hoãn với mọi thứ xung quanh, Phương Dịch dùng lực đập lên ngực Long Quân Diệp, đập cho y ngã lăn ra đất.

Tay anh đụng phải bờ hông trần trụi của Đường Văn Minh, sắc mặt lập tức tối sầm lại. Tầm mắt rơi xuống cái đuôi trên hông hắn, ánh mắt lóe lên cảm xúc phần nộ xen lẫn thương tiếc, nhất thời chỉ muốn xé xác Long Quân Diệp ngay lập tức.

Phương Dịch cẩn thận rút cái đuôi ra, nhìn nhìn, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng quyết định bỏ cái đuôi bỏ vào túi áo khoác cất cẩn thận. Anh kéo quần Đường Văn Minh lên, thấy mặt hắn trắng bệch liền ôm hắn, thuận tiện đá cho Long Quân Diệp đang lồm cồm bò dậy một cái nữa, dùng lực đập lên bụng y, mặc kệ Long Quân Diệp phần nộ rít gào, anh ôm Đường Văn Minh ra khỏi mật thất.

Vạn Ngạn Dân thấy bọn họ đi ra dùng tư thế như trong phim xuất hiện, hắn cũng thấy xấu hổ lây, đoạn nói với Phương Dịch: “Mấy gã vệ sĩ của Long Quân Diệp đều bị người mình chế trụ, chú làm gì Long Quân Diệp rồi? Dù sao nhà họ Long cũng có chút thế lực...”

Phương Dịch cúi đầu hỏi Đường Văn Minh: “Em muốn thế nào? Mặc kệ là việc công hay việc tư tôi đều sẽ hỗ trợ toàn lực.”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, đáp: “Kêu y trả lại điện thoại và ví tiền là được, dù sao tôi cũng đánh y một trận hả giận rồi.”

Phương Dịch nắm tay hắn thật chặt, ánh mắt lóe lóe, trầm giọng nói: “Tên đó đối xử với em như vậy, tôi sẽ không cứ thế cho qua đâu.”

“Y chỉ để tôi đói bụng thôi, cũng không có gì, hay là kêu y mời chúng ta một bàn đồ ăn bồi tôi là được.” Đường Văn Minh nói xong càng thấy đói bụng.

Phương Dịch sững sốt, cảm giác dường như có một số việc mình nghĩ sai rồi. Nhìn kỹ Đường Văn Minh, thấy trong mắt hắn một mảnh trấn tĩnh, không hề có xấu hổ giận dữ cùng thống hận sau khi bị làm nhục, trong lòng anh cảm thấy an ủi phần nào.

Hắn không bị thương là được rồi.

Phương Dịch hôn hôn chớp mũi Đường Văn Minh, Đường Văn Minh nghiêng đầu dựa vào vai anh, vẻ mặt mờ mịt. Phương Dịch thấy thế bật cười, căng thẳng một ngày một đêm rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Vạn Ngạn Dân càng chóng mặt hơn, hai tên này tính giữ tư thế ôm kiểu công chúa nói chuyện đến bao giờ đây ! Thằng nam như tôi không muốn xem hai đứa gay show ân ái !

Phương Dịch rốt cuộc đã phát hiện ra Vạn Ngạn Dân xấu hổ, nói với hắn: “Anh đi cùng Long Quân Diệp lấy đồ của Đường Văn Minh về, chuyện khác để sau nói.”

“Việc này để anh giải quyết.” Vạn Ngạn Dân phát phát tay, nói: “Hai đứa đi nhanh đi !”

Phương Dịch từ ôm chuyển sang khiêng, Đường Văn Minh bị anh làm cho choáng váng đầu óc, ôm lấy đầu anh hữu khí vô lực nói: “Tôi đói...”

Phương Dịch vỗ vỗ hông hắn, cười đáp: “Về nhà đút em ăn no.”

Vạn Ngạn Dân đi đến cửa mật thất lão đạo thiếu chút nữa té ngã, trong lòng không ngừng phỉ nhổ Phương Dịch, tên này tuyệt đối là một câu hai nghĩa !

Đường Văn Minh bị Phương Dịch khiêng trên vai vác ra ngoài, ở ngoài đại sảnh hắn thấy mấy gã vệ sĩ của Long Quân Diệp bị một đám người vây quanh, mặt mũi đại ca nhìn thấy Đường Văn Minh liền quảng cho hắn ánh mắt phức tạp muốn nói lại thôi. Đường Văn Minh cảm giác bây giờ mà bỏ đá xuống giếng cũng không hay lắm, vì thế hắn hướng về phía mặt mũi đại ca gờ tay chữ V. Mặt mũi đại ca nhất thời suy sụp, sắc mặt so với bị người ta giơ ngón giữa còn khó nhìn hơn.

Phương Dịch vỗ vỗ hông hắn, nói: “Yên nào, không phải đói bụng sao?”

Đường Văn Minh ôm cổ anh, hỏi: “Người vừa rồi là ai vậy?”

“Bạn tôi, tên là Vạn Ngạn Dân, lát nữa giới thiệu với em.”

“Đám người này đều là bọn anh tìm đến?”

“Thuê đó.”

“Ồ...”

Đường Văn Minh có chút buồn ngủ nhắm mắt lại, híp mắt một lúc, lúc mở mắt phát hiện Phương Dịch đang đặt hần nằm ở băng ghế sau.

Phương Dịch đặt hần nằm xuống, đem người lật ngược lại, lột quần hần ra. Trong vòng một ngày bị hai người đàn ông khác nhau lột quần, vậy mà Đường Văn Minh một điểm áp lực tâm lý cũng không có, huống chi người này là Phương Dịch, hần không hỏi một tiếng, chỉ lẳng lặng nằm trên ghế.

Phương Dịch không vô tư như Đường Văn Minh, thấy cặp mông hần trần trụi, nhất thời mặt anh đen xì. Vừa rồi một trận tâm phiền ý loạn nên anh không chú ý tới chuyện này, hiện tại nhìn thấy liền tức giận, lạnh giọng hỏi: “Quần lót đâu?”

“Long gì đó lúc thay áo ngủ cho tôi ném rồi.”

Phương Dịch dừng một lát, trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, hỏi: “Tên kia thay cho em?”

“Khi đó tôi đang hôn mê, y nói là y đổi, thật hay giả tôi cũng không biết.”

Phương Dịch tưởng tượng đến hình ảnh kia một chút, trong lòng dâng lên một loại xúc động muốn quay lại hung hăng đánh cho Long Quân Diệp một trận. Thấy Đường Văn Minh vẻ mặt không sao cả anh càng tức giận hơn. Người này có chút ý thức tự bảo vệ bản thân không vậy, chẳng lẽ bị người ta ăn sạch đậu hũ cũng không hề gì sao? !

Đường Văn Minh vận vẹo thân thể, nói: “Có về không đây? Đói chết mất.”

Phương Dịch tách mở phiến mông hần, thấy hậu môn hơi sưng đỏ thì lại mềm lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Đau không?”

“Đau.” Đường Văn Minh hồi tưởng lại thủ pháp thô lỗ của Long Quân Diệp, nhất thời bĩu môi âm thầm khinh thường trong bụng, tên kia rất không có tố chất làm công.

Phương Dịch lại hiểu lầm ý tứ hần, tưởng hần không thoải mái vì bị làm nhục, anh vội kéo quần lên, cởi áo khoác ra đắp lên người hần, vuốt tóc hần ôn nhu nói: “Mình về nhà.”

Đường Văn Minh quay lại nhìn anh, nhẹ nhàng cười một thoáng.

Phương Dịch trong lòng khê động, lại gần hôn lên khoe miệng đối phương. Đường Văn Minh nghiêng đầu ngậm lấy môi anh, dùng lực mút một cái, cười nói: “Tôi rất nhớ anh, còn tưởng sắp tới không được gặp anh nữa chút, không ngờ anh lại chạy tới cứu, rất có tư thái anh hùng cứu mỹ nhân nha, tí nữa thì làm tôi bắn ra, thật tuyệt ! He he...”

Phương Dịch ngẩn người, cúi xuống ôm chầm Đường Văn Minh, đem mặt mình dán lên người hần, tìm đập ‘Bùm bùm’. Anh cầm tay Đường Văn Minh đặt lên môi hôn hôn, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

“Bị em hù chết mất, nếu em xảy ra chuyện gì, tôi... tôi không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Đường Văn Minh cảm giác được anh đang bất an, trong lòng bỗng ấm áp. Hần cọ cọ má lên mặt Phương Dịch, há miệng tính nói mấy câu an ủi nhưng lại không biết nên nói gì mới tốt, đành gắt gao nắm chặt tay anh.

Hai người về nhà Phương Dịch, anh làm cho Đường Văn Minh mấy món như trứng ốp la, vừa đơn giản lại nhanh chóng, Đường Văn Minh ăn đến giọt canh cuối cùng mới có cảm giác được hồi sinh.

Hần tựa lưng vào ghế thở dài, xoa xoa bụng, vẻ mặt may mắn cùng an tâm như vừa thoát chết sau tai nạn.

“À, Tổng Kiến Quốc đâu? Tôi xảy ra chuyện lớn như vậy cậu ta không có phản ứng gì sao?” Đường Văn Minh ăn no xong rồi cuộc nhớ tới bạn già nhà mình.

Phương Dịch ngồi bên cạnh nhìn hần ăn cơm, lúc này đang nắm tay hần vuốt nhẹ, nghe vậy thuận miệng trả lời: “Anh kêu cậu ta ở nhà chờ, dù sao cậu ta cũng không giúp được gì.”

“Cũng đúng.” Điểm này Đường Văn Minh hoàn toàn tán đồng.

Phương Dịch gãi gãi lòng bàn tay hần, nói: “Em tắm rửa xong ngủ một giấc đi, tôi làm cơm tối xong sẽ gọi em dậy, buổi tối gọi cả Vạn Ngạn Dân đến ăn cơm.”

Đường Văn Minh gật đầu, thấy hần vẫn không nhúc nhích, Phương Dịch kỳ quái hỏi: “Làm sao?”

Đường Văn Minh nâng tay, nói: “Bé tôi đi tắm.”

Sau khi được Phương Dịch bế một lần, từ đó Đường Văn Minh triệt để nghiện bế kiểu công chúa.

Phương Dịch bật cười, sờ sờ bụng hần, nói: “Vừa ăn no không được tắm.”

Đường Văn Minh bĩu môi, Phương Dịch ôm hần ra sô pha, đưa điều khiển cho hần xem TV còn mình đi kiểm hộp thuốc kiểm tra miệng vết thương cho hần, bôi thuốc thêm lần nữa.

Nhìn người Đường Văn Minh trắng da bầm tím vết lớn vết nhỏ, Phương Dịch âm thầm thở dài một hơi. Đường Văn Minh bỗng dưng thông minh đột xuất, an ủi anh: “Không sao, mấy vết thương nhỏ thôi mà, tôi cũng không có cảm giác gì.”

Phương Dịch cười cười xoa đầu hần, không nói gì.

Đường Văn Minh lòng còn sợ hãi, nói: “Tôi cảm thấy năm nay vận may rất kém, chắc phải tìm cao nhân đến xem, anh nghĩ đạo sĩ với hòa thượng bên nào tốt hơn?”

Phương Dịch dí ngón tay lên trán hần, tức giận nói: “Tìm bác sĩ thần kinh đi.”

Đường Văn Minh khinh thường bĩu môi không tán đồng.

Phương Dịch lắc đầu, trong lòng có chút cao hứng bởi vì Đường Văn Minh đã coi anh như người nhà.

Ăn no xong rất dễ buồn ngủ, Đường Văn Minh xem TV không bao lâu liền gật gù như gà mổ thóc. Phương Dịch để hần nằm trong lòng, chờ hần ngủ say mới ôm về giường.

Anh ném quần áo ngủ Đường Văn Minh đang mặc vào thùng rác, lấy áo ngủ của mình cho hần thay, nằm cạnh hần một lát, nghe thấy tiếng chuông cửa mới đứng dậy lưu luyến rời đi.

Người đến là Vạn Ngạn Dân, Vạn Ngạn Dân vừa vào cửa liền đưa di động cho Phương Dịch, nói: “Đều chụp hết rồi, thằng nhãi kia cũng sợ việc này bị lão già ở nhà biết nên đồng ý giải hòa. Mặc kệ thế nào, cuối cùng chúng ta cũng nắm được thóp, về sau hần là y sẽ không quấy rối đối tượng của chú đâu.”

“Khó nói.” Phương Dịch mở di động xem ảnh chụp bên trong. Đủ loại dụng cụ trong mật thất đều bị Vạn Ngạn Dân chụp lại, còn có rất nhiều hình Long Quân Diệp bộ dạng chật vật.

Vạn Ngạn Dân vui vẻ nói: “Tiểu bảo bối nhà chú trâu bò thật, thằng nhãi Long Quân Diệp kia bị hần đánh thiếu chút nữa không đứng dậy được.”

Phương Dịch thần nhiên liếc nhìn hần, Vạn Ngạn Dân ngượng ngùng cười hai tiếng, dường như nhớ tới cái gì, từ trong túi móc ra một chiếc di động và ví tiền, nói: “Đây là đồ của tiểu bảo bối, trả lại cho chú.”

Phương Dịch tiếp nhận đồ này nọ, cầm di động Đường Văn Minh lật lật, nói: “Anh giúp em một việc.”

Vạn Ngạn Dân hỏi: “Việc gì?”

“Cài thêm vài thứ vào di động này hộ em.”

Vạn Ngạn Dân ngẫm một lát liền hiểu Phương Dịch muốn làm gì, nói: “Thế còn...”

Phương Dịch không trả lời, trực tiếp đưa điện thoại cho Vạn Ngạn Dân, Vạn Ngạn Dân không tình nguyện nhận lấy.

Buổi tối Phương Dịch làm một bàn đồ ăn rất phong phú. Vạn Ngạn Dân cúi đầu ăn cơm, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn Đường Văn Minh, vừa nhìn đến hần, cảnh tượng ai đó lơ lơ nửa người dưới mang theo cái đuôi vung xích sắt lập tức vọt ra khiến hần khó mà tiêu hóa nổi.

Đường Văn Minh đối với Vạn Ngạn Dân ngược lại vô cùng hiếu kỳ, thấy đối phương không quá tình nguyện nói chuyện với mình thì càng hiếu kỳ hơn. Hần đánh giá Vạn Ngạn Dân nửa ngày, Phương Dịch thấy thế có chút ghen tuông, kéo mặt hần lại đối diện với mình, tức giận nói: “Anh ta đẹp trai hơn tôi sao?”

Đường Văn Minh không phát hiện anh đang ghen, trả lời rất là thành thật: “Không có, anh dễ nhìn hơn.”

Phương Dịch vừa lòng, nói: “Vậy tại sao em cứ nhìn anh ta mà không nhìn tôi?”

Đường Văn Minh rối rắm một hồi, ghé vào tai Phương Dịch nói: “Hình như anh ta thích anh hay sao đó, chứ sao lại bày ra bộ dáng tránh né tôi thế này?”

Vạn Ngạn Dân phun ra một ngụm cơm trắng, thiếu chút nữa bị mấy lời này làm cho sặc chết.

Đường Văn Minh bày ra biểu tình ‘Quả nhiên là vậy’, nhìn Phương Dịch nhướn mày.

Phương Dịch vẻ mặt buồn cười, niết niết cằm hất cười nói: “Khá lắm, còn biết dùng cả thành ngữ, thưởng cho em !” Nói xong dùng lực hôn lên cái miệng bóng nhẫy của Đường Văn Minh “Chụt” một cái.

Vạn Ngạn Dân chỉ muốn cầm đũa đâm chết Phương Dịch, hất cả giận nói: “Anh mày không thích thằng nhóc này ! Anh thích phụ nữ !”

“Anh ta thích chị anh.” Phương Dịch cười tủm tỉm nói.

Đường Văn Minh nhất thời khơi dậy hứng thú, bận rộn truy vấn: “Chuyện là thế nào?”

“Nói ra thì dài...”

“Câm mồm !” Vạn Ngạn Dân ngắt lời Phương Dịch, trừng anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chú có muốn anh làm chuyện kia nữa không?”

Phương Dịch lập tức ngậm miệng, quay sang giáo huấn Đường Văn Minh: “Không được tò mò chuyện tình cảm của người khác.”

Đường Văn Minh đang định phản bác, Phương Dịch lại gần bên tai hất nhỏ giọng nói: “Buổi tối tôi kể cho.”

Đường Văn Minh nhất thời ngoan ngoãn, hai mắt sáng ngời hữu thần nhìn Vạn Ngạn Dân.

Vạn Ngạn Dân cảm thấy áp lực vô cùng, rốt cuộc cơm chưa ăn no liền chạy, trước khi đi còn cảnh cáo Phương Dịch không được bắt quai mấy chuyện tình cảm của hắn. Phương Dịch gật đầu đáp ứng, quay đầu liền phun hết chuyện hắn thăm mền chị ba nhà mình mười mấy năm với Đường Văn Minh, dẫn tới Đường Văn Minh tán thưởng không thôi, khen Vạn Ngạn Dân si tình mãi.

Về sau Đường Văn Minh gặp Vạn Ngạn Dân đều bày ra vẻ mặt kính nể khiến cho Vạn Ngạn Dân cả người khó chịu không thôi.

25. Chương 25

Khi Đường Văn Minh tỉnh lại, đập vào mặt hắn là lồng ngực rộng lớn; hắn sững sốt một lúc, ngửa đầu nhìn thấy Phương Dịch mới nhớ ra đang ở nhà anh.

Hắn cảm nhận được tiểu huynh đệ nhà mình đang rục rịch, phản ứng sinh lý gì đó phiền thật !

Đường Văn Minh xốc chăn lên, Phương Dịch chỉ mặc độc chiếc quần ngủ nằm bên cạnh, cho dù lúc ngủ cơ thể thả lỏng thì tám khối cơ bụng kia vẫn rắn chắc căng cứng như cũ. Ánh mắt hắn dán vào nửa người trên trần trụi của Phương Dịch quét tới quét lui, cuối cùng khẽ cười một tiếng, lúc này mà không cương không phải đàn ông !

Đường Văn Minh xoay người ngồi lên bụng Phương Dịch, hắn mặc áo ngủ của anh, quần thì đang trên người Phương Dịch. Nửa người dưới của Đường Văn Minh chỉ có mỗi chiếc quần lót tam giác, cách một tầng vải mềm, nhiệt độ cơ thể Phương Dịch từ bộ vị kia truyền đến, Đường Văn Minh cảm giác phản ứng sinh lý ngày càng rõ ràng.

Đường Văn Minh liếm môi, cúi xuống nói thầm bên tai Phương Dịch: “Phương Dịch...”

Phương Dịch không mở mắt nhưng tay lại vuốt nhẹ nhẹ lên cái đùi trần trụi của hắn, Đường Văn Minh cắn cắn vành tai anh, lẩm bẩm: “Dậy...”

Phương Dịch cào cào móng tay vào đùi non Đường Văn Minh khiến hắn nhin không được rứt vai khẽ run. Vừa ngủ dậy giọng nói còn khàn khàn, nghe vào tai lại là gọi cảm khác thường.

“Tự làm đi...”

Đường Văn Minh triệt để bị Phương Dịch khơi dậy hứng thú, dùng cái mông chậm rãi mài cọ lên bụng anh, cúi người từng chút từng chút di chuyển xuống dưới đến khi đụng tới tính khí bán cương của Phương Dịch, hắn cách một lớp quần dùng thịt mông ma sát, hi vọng có thể khiêu khích được đối phương.

Rốt cuộc Phương Dịch cũng mở mắt, nhìn Đường Văn Minh ngồi trên người mình vẻ mặt khó kiềm chế, thắt lưng uốn éo cũng chẳng dễ nhìn, hành động có chút cứng nhắc trúc trắc, nhưng thế này cũng đủ làm Phương Dịch động tình. Anh nhồm người dậy, một tay thò vào áo ngủ xoa nắn bụng Đường Văn Minh, tay kia kéo quần lót hắn xuống, “qua qua” Đường Văn Minh lập tức thò đầu ra ngoài thăm dò.

Phương Dịch muốn thò tay sờ sờ nó nhưng Đường Văn Minh đối với loại tiếp xúc này lại thập phần kháng cự, anh không biết vì sao, nhưng anh sẽ không bao giờ miễn cưỡng người mình yêu.

Đường Văn Minh thấy Phương Dịch đã tỉnh, cao hứng vội vàng nhào qua ôm đầu anh gặm cắn, vừa cắn vừa bôi gel bôi trơn trong tủ đầu giường ra nhét vào tay Phương Dịch, sau đó nhanh chóng cởi quần lót, xoay lưng về phía anh thúc giục: “Nhanh lên !”

Phương Dịch nhìn gel bôi trơn trong tay, trong lòng lượn lờ hàng trăm tư vị khó mà diễn tả bằng lời, cuối cùng thở dài một hơi, cam chịu đồ dịch trơn làm khuếch trương cho hắn.

“Em ôn tồn một chút với tôi không được sao?”

Đường Văn Minh sửng sốt, vẻ mặt nghi hoặc quay lại nhìn anh.

Phương Dịch lại gần gác cằm lên vai hắn, nói kiểu giận dỗi: “Tôi cảm giác mình giống công cụ tiết dục hơn là người yêu.”

Đường Văn Minh cười một thoáng, liếc mắt nhìn anh mang đầy ý cười, nói: “Vậy anh muốn tôi làm thế nào?”

Phương Dịch bị ánh mắt xẹt điện lướt qua làm cả người tê tê, thầm nghĩ tên gốc này thoát nhìn chẳng hề quyến rũ nhưng lại toát ra cái vẻ quyến rũ chết người, khiến anh nổi lên hứng thú dạt dào.

“Hôn tôi.” Phương Dịch thích hôn.

Đường Văn Minh nghiêng đầu hôn đối phương, Phương Dịch cùng hắn miệng lưỡi giao triền trao đổi nước bọt, chỉ chốc lát sau hai người bắt đầu hô hấp dồn dập hẳn lên.

Đường Văn Minh không nhin nổi nữa, hắn cúi người cởi quần Phương Dịch, cầm lấy tính khí đang ngẩng cao đầu, vươn đầu lưỡi liếm láp.

Hắn dùng đầu lưỡi liếm quanh quy đầu, ngón tay nghịch ngợm khều khều hai quả trứng phía dưới, dùng sức mút mạnh một cái. Cảm nhận được thứ trong tay mình run rẩy phình to hơn, Đường Văn Minh liếm dọc từ quy đầu xuống tận gốc, cảm giác ngón tay đang khuếch trương của Phương Dịch có chút vội vàng, hắn trong lòng phi thường đắc ý.

Kỹ thuật khẩu giao của mình đúng là không tồi !

Phương Dịch khẽ cắn vai Đường Văn Minh, chọc cho hắn cả người run lên. Động tác trên tay càng nhanh, anh đem gel bôi trơn đổ vào tràng đạo ẩm ướt, ngón tay khều nhẹ vách ruột, được tràng thịt ôn nhu bao bọc, cảm giác đúng là quá mức tuyệt vời, Phương Dịch nhin không được chỉ muốn hung hăng đâm chọc hưởng thụ một phen.

Phương Dịch vì quan tâm đến cảm xúc của Đường Văn Minh mà có thể nhẫn nại, nhưng Đường Văn Minh lại không thể. Hắn đứng dậy giãy ra khỏi ôm ấp của Phương Dịch, trở người, tay đỡ tính khí Phương Dịch chuẩn bị ngồi xuống. Phương Dịch vội vàng giữ chặt hắn, nói: “Còn chưa đeo bao mà.”

Đường Văn Minh chớp mắt nhếch môi cười với anh, trong mắt ba quang lưu chuyển, khuôn mặt phiếm hồng sáng ngời khác thường nhất thời khiến Phương Dịch nhìn đến ngây ngốc. Trong lúc anh sững sốt, Đường Văn Minh đã ngồi xuống rồi.

Chỉ nuốt vào được một nửa, Đường Văn Minh hít sâu một hơi cố gắng thả lỏng thân thể. Phương Dịch đỡ hần, lấy ngón tay giúp hần mát xa cửa huyết, ôn nhu nói: “Từ từ thôi...”

Đường Văn Minh lại gần hôn anh, đem tất cả mồ hôi trên trán bôi lên mặt Phương Dịch, hạ thấp eo, nuốt vào toàn bộ tính khí, hần ngửa đầu thở dài một tiếng vừa thống khổ vừa sung sướng.

Phương Dịch xoa nắn hai phiến hông Đường Văn Minh, ngậm nụ hoa hần khẽ cắn liếm láp khiến hần không khỏi run rẩy.

Đường Văn Minh dần thích ứng, cảm thấy không thành vấn đề liền vội vàng lay động cơ thể. Phương Dịch phối hợp đồng thời quan sát kỹ vẻ mặt hần, thăm dò bí mật thân thể làm sao để hần hưng phấn. Mấy lần thừa dịp Đường Văn Minh xuất thần, anh lặng lẽ sờ sờ “qua qua” hần, thấy hần không có biểu hiện bất thường gì thì không khỏi khó hiểu.

“Phắc ! Anh quá tuyệt vời ! A ha ha ha ha !”

Thời điểm Đường Văn Minh đạt cao trào, hần ôm đầu Phương Dịch kêu to. Phương Dịch đã quen với phong cách gào hét trên giường của hần, mặc kệ hần kêu linh tinh, chỉ chuyên tâm hưởng thụ cảm giác bị vách ruột co rút gắt gao vặn xoắn, này so với lên đỉnh càng có tư vị triền miên hơn.

Đường Văn Minh thở phì phò, cảm nhận được tính khí Phương Dịch vẫn còn cứng rắn rục rịch trong cơ thể, hần thở dài nói: “Lần sau giúp anh bắn một lần trước rồi làm sau.”

Phương Dịch sờ tấm lưng hần vì ướt mồ hôi mà trở nên trơn trượt, khẽ cười: “Được thôi, không biết thủ nghệ của em thế nào...”

Đường Văn Minh thò tay niết niết nụ hoa Phương Dịch, nói kiểu trêu tức: “Cam đoan cho anh dục tiên dục tử.”

“Em hiện tại đã làm tôi dục tiên dục tử...”

Phương Dịch cắn cắn cằm hần, chôn đầu vào gáy Đường Văn Minh hít ngửi hương vị da thịt, ươn hồng, dùng giọng điệu làm nũng lằm bằm nói: “Làm sao bây giờ?”

Đường Văn Minh vỗ vỗ đầu Phương Dịch, ngồi dậy nằm sắp xuống giường, quay lại dùng biểu tình ‘Lão tử cương chiều người’ nói: “Lại đây.”

Phương Dịch cười rộ lên, đột nhiên có một loại cảm xúc muốn vuốt ve lồng ngực hần. Anh vuốt lưng Đường Văn Minh, cúi đầu hôn nhẹ lên vị trí trái tim trên lưng hần.

Thích, rất thích, rất rất thích, có phải đó là yêu không ?

Phương Dịch không có đáp án khẳng định, nhưng lúc này tình cảm của anh vì con người này mà được lấp đầy, hần là anh rất rất thích hần.

Ngực Phương Dịch dán lên lưng Đường Văn Minh khiến hai người kết hợp càng thêm kín kẽ, thông thả mà kiên định tiến vào cơ thể hần giống một loại nghi thức, một loại xác nhận.

Ngay khi hai người đang gắt gao thiếp hợp, Phương Dịch dài thở dài một tiếng, lúc này kết hợp so với cao trào càng làm người ta thỏa mãn.

Đường Văn Minh không biết ý nghĩ trong đầu anh, chỉ cảm thấy cả người Phương Dịch so với trước đây nóng hơn rất nhiều, như là muốn bốc cháy. Hần bị loại ẩm nóng này làm phồng, thò tay sờ mặt Phương Dịch. Phương Dịch nhẹ nhàng cọ vào tay hần, nửa làm nũng nửa tán tỉnh nỉ non nói: “Đường Văn Minh... Cho anh đi...”

“Anh muốn cái gì?”

“Muốn em.”

Đường Văn Minh không biết đây là mấy câu gia tăng tình thú hay lại có ý gì khác, nhưng tình huống lúc này không cho phép hắn nghĩ nhiều, vì thế hắn cười cười, dứt khoát trả lời: “Được thôi.”

Phương Dịch ôm hắn hung hăng húc một cái, cắn lên vai hắn, ôm chặt lấy thân thể hắn mới kiềm chế được run rẩy hưng phấn.

Anh bắn.

Đường Văn Minh có chút ngoài ý muốn, đầu tiên là nghĩ chắc Phương Dịch mới tỉnh lại nên trạng thái cơ thể không tốt, cảm giác người anh run run, cho rằng anh đang ảo não, hắn liền vỗ vỗ tay Phương Dịch an ủi: “Đàn ông nhịn lâu sẽ bị thế này, đừng quá để trong lòng, anh vẫn còn hăng chán.”

Phương Dịch nửa ngày sau mới hiểu Đường Văn Minh đang nói cái gì. Anh cảm giác có chút vô lực, đang lúc tình cảm lại bị hắn làm hỏng mất, nhất thời ỉu xìu.

Anh đánh mấy cái vào mông Đường Văn Minh, trong lòng cảm giận bất bình, người này đúng là sát phong cảnh !

Đường Văn Minh nhất thời bất mãn kêu lên: “Tự anh bắn sớm không thể trách tôi nha ! Cũng không phải tôi làm anh như vậy !”

Phương Dịch hung hăng véo cái mông hắn một cái, cả giận nói: “Chính em khiến tôi không giữ được lâu !”

“Anh cố tình gây sự !” Đường Văn Minh buồn bực, nhưng nghĩ làm một tình nhân hắn là phải bao dung đối phương, vì thế quay sang an ủi Phương Dịch: “Lâu bắn cũng không tốt, tương lai có khi mau già...”

Phương Dịch bóp chặt gáy Đường Văn Minh, nghiêng răng hung tợn nói: “Ngậm miệng !”

Đường Văn Minh nhất thời lòng tràn đầy ủy khuất.

Phải làm một thụ sưng công quả là khó, không biết các tiểu thụ khác trải qua thế nào, khó trách bây giờ tiểu thụ đi lộ tuyến ngạo kiều càng ngày càng đông, loại hình ngoan hiền quá là gian nan.

Đường Văn Minh thở dài, đầu năm nay làm công khó, làm thụ càng khó, nhất thời ném luôn chuyện Phương Dịch oan uổng hắn ra sau đầu.

26. Chương 26

Đường Văn Minh đẩy đẩy Phương Dịch đang đè trên người mình, nói: “Dậy, tôi muốn đi tắm.”

Phương Dịch ngậm vành tai hắn, hàm hồ đáp: “Tôi cũng đi...”

Đường Văn Minh từ chối cho ý kiến, Phương Dịch kéo hắn đứng dậy, Đường Văn Minh bỗng nhiên hưng trí bồng bồng nói với anh: “Ôm tôi qua !”

Phương Dịch bất đắc dĩ nhìn hắn, cuối cùng đành cam chịu ôm ngang đối phương lên, hai người trong phòng tắm lại triển miên một phen, đến lúc đi ra đã quá giờ ăn sáng.

Sau khi tắm rửa thoải mái xong, Đường Văn Minh bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Phương Dịch: “Vị tiền với di động của tôi đâu?”

Phương Dịch ánh mắt chợt lóe, biểu tình có phần cứng đờ. Đường Văn Minh hoàn toàn không nhận ra điểm khác thường ấy, anh lập tức đáp: “Còn ở chỗ Vạn Ngạn Dân, chắc anh ta quên thôi, để tôi gọi điện kêu đem lại đây.”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, nói: “Hay là mời anh ăn bữa cơm đi, tiện thể cảm ơn anh giúp đỡ.”

Phương Dịch cười nhìn hắn, nói: “Ừ... Cũng được, bây giờ còn biết ngoại giao với bạn tôi nữa cơ đấy.”

Đường Văn Minh không rõ ràng cho lắm, nhìn Phương Dịch: “Anh không thích tôi tiếp xúc với bạn bè anh? Không thành vấn đề, tôi đưa anh tiền, anh mời Vạn Ngạn Dân ăn cơm xem như giúp tôi cảm ơn đi.”

Phương Dịch thấy Đường Văn Minh hiểu lầm ý mình, vội vàng giải thích: “Tôi không có ý đấy, chỉ là cao hứng vì em nguyện ý hòa nhập vào sinh hoạt của tôi thôi, đây là một bước tiến tình cảm lớn của mình.”

Đường Văn Minh biểu tình nhất thời không được tự nhiên, ánh mắt né tránh, cuối cùng cười ngượng ngùng nói: “Dù sao anh cũng quen Tổng Kiến Quốc ...”

Phương Dịch thấy hần có phản ứng này thì cười thầm trong lòng nhưng không biểu hiện ra mặt, gật đầu đáp: “Đúng vậy, hay là hẹn hai người đó đi ăn cho mọi người làm quen với nhau, kết giao bằng hữu.”

“Được đó !” Đường Văn Minh lập tức đáp ứng, cảm giác xấu hổ trong lòng bỗng chốc tiêu biến hết.

“Vậy đến quán cơm của tôi đi, dù sao em cũng chưa đến bao giờ.”

Đề nghị của Phương Dịch lập tức khơi dậy hứng thú của Đường Văn Minh, ánh mắt hần sáng lên: “Quán cơm của anh như thế nào?”

Phương Dịch niết niết cảm hần, nhăn mũi nhướn mày cười nói: “Đến là biết.”

Đường Văn Minh đối với hành động nhử nhử này tỏ vẻ khinh bỉ.

Thời gian chót vào buổi tối, Phương Dịch cảm giác Đường Văn Minh mặt đầy vết thương đi ra ngoài không tốt lắm, hần ngược lại là không sao cả.

“Vết sẹo là huân chương của đàn ông, được dịp đem ra khoe khoang.”

Phương Dịch bất đắc dĩ thở dài, thẳng nhóc thần kinh thô này khiến anh từ quan tâm thương tiếc chuyển thành bất đắc dĩ.

Tổng Kiến Quốc nhận được điện thoại từ Đường Văn Minh thiếu chút nữa kêu cha gọi mẹ, mắng xối xả Đường Văn Minh cái đồ không có lương tâm, qua bao lâu mới chịu gọi điện báo bình an, chẳng thèm để ý tới tâm hồn yếu đuối của y.

Đường Văn Minh chỉ phi thường lạnh lùng ném xuống một câu “Tối nhớ đến” rồi cúp máy, khiến cho Tổng Kiến Quốc ở đầu kia điện thoại cảm xúc đang lên tới cao trào một hơi nghẹn trong cổ, phun không được mà nuốt cũng không xong, cuối cùng y tức giận quyết định buổi tối phải ăn cho Đường Văn Minh sạt nghiệp, vì thế y giảm phần cơm trưa, chỉ ăn một quả táo chống đỡ đến tối.

Kết quả khi đến mới biết đây là tiệm cơm của Phương Dịch, tâm nhất thời nguội lạnh, kế hoạch của mình thế là phá sản rồi, quán của Phương Dịch còn cần Đường Văn Minh trả tiền sao?

Thấy Tổng Kiến Quốc vẻ mặt âm dương quái khí nhìn mình, Đường Văn Minh sờ sờ mặt cách mấy tầng băng vải, hỏi: “Vết thương trên mặt tớ đáng sợ như vậy sao?”

Tổng Kiến Quốc khinh thường nhìn hần, nói: “Vết thương nho nhỏ thôi mà, có cần để ý như vậy không? Chả man gì hết !”

“Ít ra man hơn cậu !” Đường Văn Minh khinh bỉ gấp đôi, quệt miệng liếc nhìn bụng y, cười nhạo nói: “Chưa đến 30 đã có bụng bia, man ghê !”

Tổng Kiến Quốc hít sâu hóp bụng, phần hần tròng Đường Văn Minh, y thân cao 1m86, 180 cân (cỡ 90kg), thoát nhìn rất khỏe mạnh, tuyệt không hề béo.

Tổng Kiến Quốc không có cơ bắp rắn chắc như Đường Văn Minh và Phương Dịch, bởi vì không chịu tập luyện nên cả người bèo nhèo, được cái cao nên nhìn có vẻ to con mà thôi. Bụng bia là vì đi xã giao nhiều mà không chịu vận động, thỉnh thoảng lại bị Đường Văn Minh đem ra chê cười khiến y buồn bực không thôi.

Đường Văn Minh thấy Tổng Kiến Quốc quẫn bách, cười ha ha dùng lực vỗ lên bụng y một cái, vẻ mặt đắc ý, Tổng Kiến Quốc tức giận chỉ muốn cào nát mặt hần.

Trong lúc hai người nói chuyện vu vơ, Phương Dịch đã dẫn Vạn Ngạn Dân đến. Vừa rồi anh lấy cớ bàn chuyện làm ăn để lôi Vạn Ngạn Dân đi, thật ra là muốn xác nhận xem di động Đường Văn Minh đã chuẩn bị xong chưa, vừa đến nơi liền làm như không có việc trả lại đồ cho hần, Vạn Ngạn Dân ở một bên quan sát vẻ mặt đầy phức tạp.

Mấy người giới thiệu qua lại một phen, sau đó kéo nhau lên phòng.

Quán cơm tư nhân của Phương Dịch không lớn, là một căn nhà hai tầng cũ nằm ở ngoại thành mang kiến trúc châu Âu của thế kỷ trước, bốn phía chung quanh tương đối yên lặng, bên trong được trang hoàng rất rộng rãi, tầng một là không gian mở, tầng hai là các gian phòng độc lập, bày biện thập phần lịch sự tao nhã. Vị trí quán cơm không được tốt lắm nhưng khách đến không ít, đại sảnh tầng một đã kín bàn, về phần tầng hai nghe nói đều đã được đặt hết.

Tổng Kiến Quốc nhìn menu một chốc, lú lười thì thầm với Đường Văn Minh: “Chỗ này chả khác gì khách sạn năm sao, không hiểu sao lại đông khách như vậy.”

Đường Văn Minh đáp: “Chắc là đồ ăn ngon.”

Phương Dịch ngồi cạnh Đường Văn Minh, Tổng Kiến Quốc nói gì anh đều nghe thấy, cười nói với y: “Ít nhiều cũng nhờ ông chủ Vạn kéo các ông chủ lớn đến đây xã giao, giúp tôi nổi tiếng, bằng không tôi chết đói sớm.”

Vạn Ngạn Dân nhin không được trợn trắng mắt, nói: “Sao lại thế, nhà hàng được như ngày hôm nay đều nhờ sức quyến rũ khôn cùng của Phương đại thiếu gia, khiến đàn ông phụ nữ trong thành phố bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, tình nguyện đem tiền đến mới có cục diện náo nhiệt như ngày hôm nay.”

Đường Văn Minh quay sang mở to hai mắt nhìn Phương Dịch: “Thật à?”

Phương Dịch cười giảo hoạt, đáp: “Em nói xem?”

Đường Văn Minh bĩu môi gật đầu có chút dăm chiêu: “Có khả năng.”

Phương Dịch bật cười, ôm chầm hân hân một cái.

Vạn Ngạn Dân bịt kín mắt, trong lòng kêu rên một mảnh, anh mà không muốn xem gay show ân ái.

Tổng Kiến Quốc đã nhìn quen, phản ứng không khoa trương như Vạn Ngạn Dân, y cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Những người dưới kia ăn mặc ngược lại là nhân khuôn cầu dạng, xem ra không phải kẻ nghèo, thành phố B có nhiều người giàu từ khi nào vậy?”

“Hiểu rồi, bây giờ mọi người đều thích làm giàu, chỉ có tớ là nghèo vẫn hoàn nghèo.” Tổng Kiến Quốc vẻ mặt thất bại nói.

Đường Văn Minh nghe vậy khinh bỉ y, Tổng Kiến Quốc thấy thế nhất thời tức giận, chỉ mặt hân hân: “Cậu mẹ nó cũng là kẻ có tiền ! Một mình hưởng mấy căn nhà kìa !”

Vạn Ngạn Dân nghe vậy đánh giá Đường Văn Minh vài lần, quay sang nhướn mi nháy mắt với Phương Dịch. Phương Dịch không nhìn hân, gọi phục vụ đem đồ ăn lên, đoạn nói với Tổng Kiến Quốc: “Hai người lần đầu tiên đến đây, tôi gọi toàn đồ nổi tiếng của quán, hi vọng hai người nếm thử xong cho xin ít nhận xét.”

“Ai nha, anh nấu ăn ngon như vậy, món ăn đặc sản ở đây nhất định ăn rất ngon !” Tổng Kiến Quốc vội hỏi: “Trở về tôi nhất định sẽ giới thiệu với mọi người ở công ty, tranh thủ dẫn luôn sếp đến chỗ này ăn cơm.”

“Vậy thì thật cảm ơn.” Phương Dịch cười nói.

Tổng Kiến Quốc nhớ tới một chuyện, hỏi: “Aiz, lại nói tiếp vừa rồi ngoài cổng không nhìn thấy biển hiệu, tưởng chỉ là nhà dân bình thường thôi, vậy quán ăn này tên là gì.”

Không đợi Phương Dịch trả lời, Đường Văn Minh tranh nói.

“Cứ gọi là quán cơm gia đình có hơi ngắn gọn không? Một chút khí thế cũng không có.”

Tổng Kiến Quốc nhất thời hết chỗ nói, không hiểu một quán ăn lót dạ còn cần khí thế làm gì.

Vạn Ngạn Dân lại nhướn mi nháy mắt với Phương Dịch, lực chú ý của Phương Dịch lại đặt hết lên người Đường Văn Minh, cố tình không nhìn hân, khiến cho Vạn Ngạn Dân tức muốn ói máu.

Danh sách món ăn của quán quả nhiên là mỹ vị, đồ ăn sáng tạo, phần lớn đều là tự nghĩ ra hoặc là tổng hợp từ các nơi, có vài món chưa từng thấy ở đâu, đây là điểm khác biệt giữa quán cơm của Phương Dịch với những nơi bình thường khác.

Một bữa cơm cả khách và chủ đều vui.

Phương Dịch khui hai bình rượu, Đường Văn Minh giữa chừng ra ngoài đi WC. Từ WC bước ra có điểm choáng váng, thiếu chút nữa đụng vào người khác, hắn còn chưa mở miệng đối phương đã vội giải thích. Hắn phất phất tay tỏ vẻ không thèm để ý cũng không nhìn kỹ người kia, xoay người định đi, không ngờ người nọ lại gọi hắn.

“Văn Minh, là cậu sao?”

Đường Văn Minh cảm giác thanh âm này có vẻ quen, hắn xoay người lại, chớp mắt, tập trung tinh thần nhìn người nọ. Người này cao tầm trung, dáng người tiêm gầy, màu da hơi tái, tóc mái buông rũ trên mi mắt, ánh mắt thập phần xinh đẹp.

Ánh mắt này từng khắc sâu trong đầu hắn chưa bao giờ quên.

Đường Văn Minh giật mình, thân thể run lên như là bị điện châm chích, cả người toát mồ hôi lạnh, bao nhiêu men say đều bay hết.

Có một số người từng tổn thương bạn, cứ nghĩ mình có thể quên họ, mà khi gặp lại mới biết người đó vẫn còn in sâu tận đáy lòng.

Triệu Mặc Quân.

Đường Văn Minh nghiêng rằng, hắn thậm chí gọi không ra cái tên này.

Người này từng có được toàn bộ tình yêu của hắn, cũng là người đập hắn vào ao lầy, từng hình ảnh trong quá khứ lần lượt lóe lên trong đầu.

Năm đó hắn đắm đầu yêu cậu không đắn đo, mù quáng, biến thành cả người đầy thương tích, kết quả chỉ là một trò cười.

Tình yêu của hắn trở thành một trò cười, tự mình đa tình tự cho là đúng. Triệu Mặc Quân chung quy chỉ coi hắn là công cụ, một công cụ cậu dùng để đánh cược với người đàn ông của cậu. Kết quả là người đàn ông kia chỉ khinh thường, với gã Đường Văn Minh chẳng bằng mười xu, vì thế Triệu Mặc Quân bỏ qua hắn.

Biết chân được tướng Đường Văn Minh bị nổi tuyệt vọng bao phủ, cả người giống như bị ném vào máy xay thịt, bị nghiền dập nát. Hắn bị hận ý ngập trời chiếm lấy, dây dưa với Triệu Mặc Quân, làm rất nhiều chuyện mà hiện tại hắn không muốn nghĩ lại, cục diện trở nên rất khó coi, ngay cả ba mẹ luôn luôn để hắn tự do trưởng thành cũng phải ra mặt ngăn cản hành vi điên cuồng của hắn.

Cuối cùng Liễu Trạch Phong đưa Triệu Mặc Quân ra nước ngoài, từ đó Đường Văn Minh không còn gặp cậu nữa, cũng kết thúc tình yêu ba năm.

Ròng rã sáu năm, Đường Văn Minh không nhớ đến đoạn ký ức khó chịu này nữa, người này lại không hề báo trước cứ như vậy xuất hiện trước mặt hắn, khiến bức tường bảo vệ hắn dựng lên bao năm qua nhất thời đổ vỡ.

Sự xuất hiện của người này nhắc nhở hắn từng hèn mọn, hắn cảm thấy chịu không nổi nữa, hận ý trong lòng khiến hắn kinh ngạc, nguyên lai đã qua nhiều năm như vậy mà hắn không thể buông xuống

27. Chương 27

Triệu Mặc Quân nhìn Đường Văn Minh ánh mắt dần dần lạnh lẽo, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, nhẹ nhàng gọi hắn: “Văn Minh?”

Đường Văn Minh thấy khuôn mặt Triệu Mặc Quân dù đã bớt đi mấy phần non nớt, thêm vào mấy phần thành thục thì cậu vẫn mê người như trước đây. Đường Văn Minh bỗng nhiên buồn cười, những năm qua các tiểu thụ hắn thích đều cùng một loại hình như Triệu Mặc Quân, hắn luôn cố tình xem nhẹ, bây giờ không thể không thừa nhận người này để lại trong lòng hắn dấu ấn khó phai mờ đến vậy.

“Từ lúc trở về tớ luôn hỏi thăm cách liên lạc với cậu, đáng tiếc không liên lạc được, không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây.”

Triệu Mặc Quân mỉm cười mang theo dáng vẻ tươi cười của thiếu niên, thấy Đường Văn Minh có vẻ hoảng hốt, thời gian như quay trở lại buổi chiều của chín năm trước, khi đó cậu cũng cười như vậy, sau đó kéo hắn vào cạm bẫy.

“Tớ vẫn luôn muốn gặp cậu một lần, năm đó chúng ta...”

Đường Văn Minh mạnh mẽ xoay người bước nhanh tránh ra. Triệu Mặc Quân sững sốt, cậu cứ nghĩ Đường Văn Minh sẽ trợn mắt nhìn mình hoặc là lạnh nhạt hờ hững chứ không hề nghĩ hắn sẽ không thêm đếm xỉa đến mình thế này, cậu đuổi theo giữ chặt Đường Văn Minh, có chút vội vàng nói: “Đợi đã, Văn Minh cậu nghe tớ nói ! A !”

Đường Văn Minh bắt lấy cái tay đang kéo tay mình, một tay chống lên tường, một tay ấn lên bụng cậu nhằm chặn đối phương lại. Hắn cúi đầu quan sát người đàn ông thấp hơn mình nửa cái đầu trước mắt, hắn nhìn rất lâu, thấy cậu sau khi kinh hoảng rất nhanh liền tỉnh táo bình tĩnh đối diện với mình. Hắn phát hiện Triệu Mặc Quân đã trưởng thành hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không giằng co với hắn giống như con nhím cuồng loạn phản kích.

“Nói cái gì?” Đường Văn Minh cười khê một tiếng, ngả ngón đánh giá cậu, ngón tay đặt trên bụng Triệu Mặc Quân không an phận vuốt ve khiến cậu không vui nhíu mày, hắn càng cười vui vẻ, nói: “Thế nào? Lão già kia lại gây với cậu? Tìm tôi tiếp tục chơi đùa sao?”

Triệu Mặc Quân tức giận dùng lực đẩy hắn, lạnh lùng nói: “Ăn nói cẩn thận !”

Cậu bình ổn cảm xúc xuống, nói tiếp: “Đừng như vậy, tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu.”

Đường Văn Minh bị đẩy ra thì đứng như trời trồng, đột nhiên xông tới ấn Triệu Mặc Quân vào tường, túm hai tay cậu bắt chéo đặt sau lưng, hắn chen một chân vào giữa hai chân cậu cọ xát nơi bụng dưới, động tác mang ý vị khiêu khích mướn phần rất cuộc làm Triệu Mặc Quân không thể chịu được nữa.

“Đường Văn Minh cậu điên rồi ! Buông tớ ra !”

“Hừ.” Đường Văn Minh cười lạnh một tiếng, nói: “Không phải cậu muốn thế này sao?”

Hắn cúi đầu muốn hôn Triệu Mặc Quân, thời điểm môi gần chạm môi bỗng dừng lại, lẳng lặng nhìn ánh mắt hoảng sợ của đối phương thẳng đến khi nét kinh hãi trong mắt biến mất, hắn chưa xót cười một thoáng, buông Triệu Mặc Quân. Hắn bỗng nhiên cảm thấy vô nghĩa, người mà lúc trước hắn cầu còn không được nay lại khiến hắn chán ghét, ngay cả hôn một cái cũng không muốn.

Triệu Mặc Quân được tự do liền lui về phía sau hai bước, xoa cổ tay tê đau, Đường Văn Minh với những hành vi điên cuồng trong trí nhớ vẫn khiến cậu sợ hãi, nhưng nhìn biểu tình lạnh nhạt của hắn lại có cảm giác hắn đã thay đổi.

“Xin lỗi.”

Đường Văn Minh hơi sững sốt, có chút kỳ quái nhìn về phía Triệu Mặc Quân.

Triệu Mặc Quân nhìn hắn, âm thầm thở dài nói: “Năm đó là tớ sai, không nên đối xử với cậu như vậy, có lẽ vì lúc ấy tuổi còn trẻ...”

Đường Văn Minh cười lạnh ngắt lời: “Đúng vậy, mới trẻ như vậy đã được bao dưỡng.”

Triệu Mặc Quân biểu tình sượng lại sau đó khôi phục như bình thường, cậu nói: “Nhiều năm qua cuối cùng tớ cũng nghĩ thông, tất cả là lỗi ở tớ, dù giờ nói gì cậu cũng sẽ cho là nói xạo những tớ chỉ muốn nói với cậu tiếng xin lỗi, tớ không mong được cậu tha thứ...”

“À...” Đường Văn Minh lại ngắt lời cậu một lần nữa, có chút buồn cười nói: “Chỉ vì để bản thân được thanh thản thôi sao?”

Triệu Mặc Quân há miệng thở dốc, sắc mặt có chút khó coi, dưới cái nhìn lạnh lùng của Đường Văn Minh, cậu bất đắc dĩ nói: “Tớ biết cậu sẽ không tha thứ, chúng ta năm đó đều sai, thời gian trôi đi không thể quay trở lại, cậu không cần tha thứ cho tớ, tớ chỉ hi vọng cậu buông được đoạn ký ức này.”

Cậu dừng một chút, đánh giá sắc mặt Đường Văn Minh, nói tiếp: “Nghe nói cậu vẫn luôn độc thân...”

“Làm sao, chẳng lẽ cậu muốn nối lại tình xưa với tôi?”

Đường Văn Minh vẻ mặt mang theo trào phúng lộ liễu, Triệu Mặc Quân không tức giận, chỉ bình tĩnh nói: “Tớ đã kết hôn.”

Đường Văn Minh ngẩn người, đầu óc có chút phát mộng, tựa hồ không thể tiêu hóa nỗi tin tức này, một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng: “Với ai?”

“Liễu Trạch Phong.”

Thời điểm Triệu Mặc Quân nói ra cái tên này khoe miệng mang theo ý cười, ngón tay bắt giắc vuốt ve ngón áp út ở tay trái. Đường Văn Minh lúc này mới phát hiện chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cậu.

Đường Văn Minh cười lạnh, nói: “Đúng là bao dưỡng ra tình yêu nhỉ, chúc mừng hai người.”

Hắn một lần nữa cảm thấy bản thân mình ngày ấy đúng là đáng chê cười, triệt triệt để để chê cười, ngay cả giá trị giải trí cũng không có.

“Triệu Mặc Quân, cậu biết cậu đối xử với tôi thế nào không?”

Đường Văn Minh tự giễu cười cười, ánh mắt nhìn Triệu Mặc Quân như muốn xuyên qua người cậu.

Triệu Mặc Quân thấy nụ cười của Đường Văn Minh lộ vẻ sâu thẳm lạnh lẽo thì trong lòng khê giật, tươi cười thế này mấy năm trước cậu được nhìn thấy vô số lần. Sau khi cười như vậy Đường Văn Minh thường sẽ phát đồ, nhất thời quên mất hiện tại với quá khứ đã không còn giống nhau, những gì trong ký ức khiến cậu khiếp đảm lui về phía sau.

Hành động này kích thích Đường Văn Minh, lòng hắn đã chết, hắn muốn cười, khoe miệng cong lên nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Triệu Mặc Quân kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng không hiểu sao kinh hãi. Không phải là cậu chưa thấy Đường Văn Minh khóc bao giờ, nhưng riêng lần này cậu lại thấy kinh hãi, có lẽ cậu đã tổn thương Đường Văn Minh nhiều hơn mình nghĩ.

Cậu hoảng loạn, lúng túng, nội tâm cậu ngập tràn hối hận. Có lẽ Đường Văn Minh nói đúng, cậu không thực sự cảm thấy có lỗi với Đường Văn Minh, ý tưởng này khiến cậu khó mà chấp nhận, dù sao Đường Văn Minh cũng từng thương tổn cậu.

Đường Văn Minh lau mặt, phát hiện nước mắt càng tuôn dữ dội căn bản là lau không hết. Vì thế hắn phần nộ, không ngừng dùng tay lau nước mắt, thẳng đến khi vết thương trên mặt bị toét ra, miệng vết thương chảy máu.

Bộ dạng hắn lúc này thoát nhìn vừa dữ tợn vừa đáng sợ, hành động khủng khiếp làm người khác chùn bước.

Triệu Mặc Quân bỗng nhiên nghĩ có lẽ hôm nay gặp phải Đường Văn Minh chính là sai lầm, từ đầu tới cuối cậu và Đường Văn Minh đều sai lầm !

“Văn Minh...” Triệu Mặc Quân rốt cuộc không chịu được hành vi tự ngược của hắn, tiến lên giữ chặt tay hắn nói: “Đừng như vậy !”

Đường Văn Minh hất cậu ra, do dùng lực quá mạnh nên Triệu Mặc Quân không hề phòng bị liền lao đảo té ngã trên đất, hai người đều bị sự kiện đột ngột này làm cho sững sốt một lúc. Vừa vặn phía sau có người chạy tới, gọi tên Triệu Mặc Quân rồi vọt lại nâng cậu lên, lạnh lùng nhìn Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn đối phương hồi lâu mới nhận ra người tới là ai, là Liễu Trạch Phong, là người khiến Triệu Mặc Quân yêu đến chết lên chết xuống.

Hắn không thân quen với Liễu Trạch Phong lắm, ngay cả nói chuyện cũng chỉ nói đôi ba lần, cho nên nhiều năm sau gặp lại không thể nhận ra ngay lập tức.

Liễu Trạch Phong đã qua tuổi 40, bao dưỡng rất khá, tháng năm không lưu lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt anh, nhưng hàng năm thân cư cao vị (ý nói giữ chức vụ cao) đã dưỡng thành một thân khí thể so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém. Đối phương cũng lười nhìn Đường Văn Minh, sau khi xác nhận Triệu Mặc Quân không có việc gì mới giương mắt liếc nhìn Đường Văn Minh, nói: “Chuyện của cậu với Tiểu Quân

tôi đều biết, ngày đó là em ấy không đứng trước, nhưng cậu cũng thương tổn Tiểu Quân, đã qua nhiều năm như vậy Tiểu Quân cũng rất áy náy, bây giờ em ấy đã tạ lỗi với cậu, mặc kệ cậu có tha thứ hay không thì cũng nên dừng lại ở đây.”

Đường Văn Minh mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh sợ, trên mặt còn dính nước mắt và máu, trừ chạt vật ra còn đâu không hề có lực uy hiếp.

“Anh đến lúc nào?” Triệu Mặc Quân có chút lo lắng, sợ anh nhìn thấy Đường Văn Minh lại ghen.

“Vừa mới đến.” Liễu Trạch Phong ôm chặt cậu, không nhìn thêm Đường Văn Minh nữa, ôn nhu nói với người trong lòng: “Chúng ta về thôi.”

Triệu Mặc Quân gật gật đầu, cậu ấy náy nói với Đường Văn Minh: “Văn Minh, thật xin lỗi, tạm biệt.”

Đường Văn Minh bỗng nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, hắn dùng nhiều năm để oán hận tra tấn bản thân như vậy, người cũng đã đi, chỉ có hắn là dậm chân tại chỗ không thể tự thoát ra được. Hắn từng giãy dụa, cướp đoạt với không cam tâm, tất cả đều chẳng còn ý nghĩa.

Hắn không để ý đến ánh mắt Triệu Mặc Quân mang theo mong đợi, ra sức lau mặt, dứt khoát xoay người rời đi. Hắn nghĩ mình nên học cách buông xuống, hắn và Triệu Mặc Quân mặc kệ là ai sai nhiều ai sai ít, dù gì chuyện cũng đã qua, vết thương thời niên thiếu dù đau đến đâu cũng sẽ lành, như vậy hắn mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Hắn xoay người dứt khoát giống một anh hùng cô độc quật cường, để lại cho Triệu Mặc Quân và Liễu Trạch Phong bóng lưng mỹ lệ, lại không đoán được sau khi quay đi, một bóng dáng quen thuộc bất ngờ đập vào tầm mắt, thẳng tắp xông vào lòng.

Phương Dịch đứng ở ngay cửa, sắc mặt trầm thấp dưới ánh đèn có chút ảm đạm.

Lòng Đường Văn Minh như bị ai đó dùng gậy hung hăng đập một cái, đau đớn không thôi.

Phương Dịch đứng đây từ khi nào? !

Đường Văn Minh tâm loạn như ma, nhất thời hoảng loạn, ngay cả Triệu Mặc Quân và Liễu Trạch Phong rời đi từ lúc nào cũng không biết.

Phương Dịch lẳng lặng nhìn hắn giống như đang nhìn một người xa lạ.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, không hề cử động, cũng không hề nói chuyện.

28. Chương 28

Phương Dịch nhìn ra Đường Văn Minh ngà ngà say, dù hắn kiên trì muốn tự đi WC nhưng anh vẫn lo lắng đi theo, không nghĩ tới lại thấy Đường Văn Minh cùng một người đàn ông đáng vẻ xinh đẹp xảy ra tranh chấp.

Ban đầu anh tưởng hai người va chạm ngoài ý muốn mà sinh ra xung đột, đang định đi qua hỗ trợ, lại thấy Đường Văn Minh hành động ngoài dự đoán của mọi người. Nhìn hắn đặt người kia trên tường làm ra động tác dâm loạn, Phương Dịch nhất thời tâm sinh tức giận.

Đây không phải lần đầu tiên Phương Dịch bắt gặp Đường Văn Minh làm như vậy, lúc trước Đường Văn Minh tìm tới anh cũng từng ôm một tiểu thụ tán tỉnh trước mặt anh, nhưng nay không giống xưa, với quan hệ hiện tại của bọn họ, Đường Văn Minh vừa không nên vừa không thể làm như thế.

Thằng nhóc này không làm người khác đau lòng là không chịu được đây mà !

Phương Dịch nổi giận dưng dưng, dùng tư thái bất kê thông dâm đi về phía hai người, chưa được hai bước tình hình lại phát sinh biến hóa. Hai người bắt đầu cãi nhau, thanh âm không lớn, anh cũng nghe không rõ bọn họ đang nói gì, điều này khiến Phương Dịch nhận ra hai người không chỉ quen nhau, mà quan hệ cũng không phải dạng bình thường.

Tất cả lực chú ý của Đường Văn Minh đều đặt lên người kia, ngay cả Phương Dịch đứng đó không xa hẳn cũng không hề phát hiện, điều này làm cho Phương Dịch bất giác dừng bước.

Phương Dịch nghe không rõ cũng không hiểu cuộc đối thoại của bọn họ, chỉ thấy Đường Văn Minh vừa phần nộ vừa buồn thương, loại cảm xúc đau tận xương cốt này anh có thể cảm nhận được rõ ràng, mà người khiến hắn có phản ứng như vậy chính là người đàn ông dễ nhìn kia.

Trong lòng Phương Dịch bỗng nhiên dâng lên một trận hoảng loạn, anh chưa từng thấy Đường Văn Minh như vậy, rất xa lạ, khiến anh bất an, anh không muốn nhìn thấy Đường Văn Minh như thế này.

Phương Dịch muốn xông lên kéo Đường Văn Minh ra, lùi hẳn đi, nhưng anh không động đậy được. Anh cảm giác khoảng cách ngắn ngủi chưa đến mười mét này đã ngăn cách anh với hai người kia thành hai bờ thế giới, một trong hai người đó là người anh thương thì lại toàn tâm toàn ý dành cho kẻ còn lại.

Phương Dịch giống như bị điểm huyệt chỉ biết đứng nhìn Đường Văn Minh cùng người đàn ông kia giằng co, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn lộn xộn, có lẽ người kia từng khiến Đường Văn Minh yêu đến khắc cốt ghi tâm, ý nghĩ này làm anh thấy ghen tị.

Khi Đường Văn Minh chảy nước mắt, Phương Dịch cảm giác như tim mình bị roi tẩm muối quất xuống, đau xót tê mủi chỉ muốn hét lên thảm thiết.

Đột nhiên Phương Dịch hiểu ra, không biết từ lúc nào tình cảm của anh dành cho Đường Văn Minh đã chuyển từ thích thành yêu.

Giác ngộ bất ngờ nhất thời làm Phương Dịch không dám nhúc nhích, chỉ sợ một cái thở nhẹ cũng có thể thổi tan tình yêu này, mà cái kẻ nhen nhóm lửa tình lại đang đứng ở nửa kia thế giới.

Anh không thể thừa nhận.

Phương Dịch nhìn một người đàn ông khác mới xuất hiện, xem ba người giằng co, anh không thể suy nghĩ thêm nữa, anh bị chính người mình yêu làm cho kinh sợ, không biết làm sao.

Thế giới bỗng chốc trở nên yên tĩnh u ám, chỉ có duy nhất một ngọn lửa le lói trong lòng, mà ngọn lửa này lúc bùng sáng lúc lụi tàn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt, Phương Dịch phải dùng hết tinh lực toàn thân để duy trì nó.

Thời điểm Phương Dịch như bị tra tấn đến sắp hít thở không thông thì Đường Văn Minh bỗng nhiên xoay người lại, hắn nhìn thấy anh.

Phương Dịch dường như thấy được ánh dương quang phá vỡ tầng tầng mây đen, tỏa ra một tia sáng, anh hi vọng Đường Văn Minh có thể phá vỡ ngăn cách vô hình giữa hai người bọn họ, mang tia sáng kia vào thế giới của anh, đồng thời Phương Dịch cũng có phần thấp thỏm sợ hi vọng ấy tan biến, bởi vì người quyết định hết thảy không phải anh.

Phương Dịch phát hiện khoảnh khắc Đường Văn Minh nhìn thấy mình, ánh mắt hắn hiện lên nét kinh hoảng, thấy mình không có phản ứng gì hắn có chút luống cuống, Phương Dịch bỗng chốc an tâm hơn, ít ra thì hắn vẫn còn để ý đến mình.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, lâu đến nỗi nét hoảng loạn trên mặt Đường Văn Minh rốt cuộc không che dấu nổi nữa, cuối cùng Phương Dịch cũng mở miệng.

“Ăn no chưa?”

Câu hỏi vô nghĩa như vậy đều khiến hai người giật mình, Phương Dịch ghen nửa ngày, muốn nói gì đó phá vỡ cục diện xấu hổ lại ghen ra một câu như vậy, nói xong anh có cảm giác da mặt nóng lên, rất không có trình độ !

Đường Văn Minh không nhận ra Phương Dịch đang ảo não, chỉ cảm thấy một câu hỏi bình thường như vậy tràn ngập quan tâm khiến hắn động lòng, nước mắt vừa ngưng nhất thời lại ào ào chảy xuống.

Phương Dịch trong lòng thoáng động, có chút bất đắc dĩ, có chút đau lòng, anh khẽ cười, giang hai tay nhìn hắn như thể sẽ vì hắn chống đỡ cả thế giới.

“Lại đây.”

“Oa a a a !”

Đường Văn Minh oa oa khóc lớn giống như một đứa trẻ chịu ủy khuất chạy đi tìm cha mẹ, lao vào ôm ấp của Phương Dịch, do dùng sức nhào lên khiến hai người ngã lăn xuống đất, hấn chôn đầu trong lòng Phương Dịch khóc bù lu bù loa.

Phương Dịch nhin đau thở dài, ôm chặt đối phương bắt chấp áo sơmi trắng bị lau một mảnh nước mắt máu me lẫn lộn, anh nhìn khuôn mặt thê thảm của Đường Văn Minh, dùng tay áo lau lau mặt hấn, hỏi: “Không đau sao? Mặt xước hết rồi.”

Đường Văn Minh bĩu môi, lại vùi đầu vào lòng anh thút thít không nói lời nào tựa như đứa bé đang hờn dỗi.

Phương Dịch hết chỗ nói, chỉ có thể ôm hấn nằm trên mặt đất.

Anh thì không sao, nhưng nhân viên phục vụ đi ngang qua lại không nghĩ như vậy. Một nữ phục vụ nhìn thấy ông chủ nhà mình bị gã nào đó đè xuống đất động thủ động cước, quả thực sợ tới mức suýt thì ngất lịm.

Trong địa bàn nhà mình làm sao có thể để ông chủ bị người ngoài phi lễ cơ chứ? !

Nữ phục vụ tự biết năng lực không đủ, lập tức phi thân đi tìm quản lý, có viện binh còn sợ ai khinh bạc ông chủ nhà mình nữa? ! Không thể để như vậy được !

Thời điểm nữ phục vụ mang theo đám người trong quán chạy đến cứu viện, Phương Dịch đã kéo Đường Văn Minh đứng dậy. Thấy đám cấp dưới khí thế hùng hồn chạy tới, anh đen mặt, trong lòng nhất thời có dự cảm không hay, đến khi nghe được lý do bọn họ chạy đến, mặt anh càng đen, mấy người này cả ngày toàn suy nghĩ cái gì đầu đầu, nhiễm phim thần tượng sao? !

Quản lý cũng hoảng sợ, là bị Đường Văn Minh dọa sợ, gã nhìn vết máu trên áo Phương Dịch, lại nhìn Đường Văn Minh cả mặt thương tích thì không khỏi cảm thán ông chủ nhà mình sức chiến đấu quả nhiên kinh người, nhìn xem, tên lưu manh này bị đánh cho khóc sưng cả mắt !

Cả đám thảm sùng bái, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Phương Dịch cũng là lấp lánh sáng ngời.

Phương Dịch bị ánh mắt của bọn họ làm cho toát cả mồ hôi, giải thích vài câu xong nhanh chóng đuổi người, kéo Đường Văn Minh vào WC giúp hấn lau vết máu trên mặt.

Anh vừa lau mặt cho Đường Văn Minh vừa mắng: “Miệng vết thương đều toác ra ! Em định thay da mặt sao?”

Đường Văn Minh chột dạ, nhất thời ỉu xiu ấp úng đáp: “Cũng không phải tôi cố ý ...”

“Không ! Em cố ý !” Phương Dịch trừng hấn, âm thanh lạnh lùng: “Em muốn làm tôi đau lòng !”

“Không có không có !” Đường Văn Minh vội vàng xua tay, trong lòng lại ầm áp kỳ lạ, cảm động nhìn anh, nói: “Anh thật tốt với tôi.”

Phương Dịch trầm mặt, Đường Văn Minh không biết vì sao anh lại thay đổi sắc mặt, chắc chắn anh đã nghe được cuộc đối thoại giữa hấn và Triệu Mặc Quân, tâm nhất thời càng loạn, bất an giống như đi ngoại tình bị chồng bắt gian, không biết thứ nghênh đón mình tiếp theo là tạt phong liệt hỏa hay đao quang kiếm ảnh nữa.

Phương Dịch nhìn hấn bộ dáng sợ hãi rụt rè thì cảm thấy buồn cười, tuy vậy trên mặt vẫn duy trì vẻ không nóng không lạnh.

“Tôi đối tốt với em như vậy, có phải em cũng nên đáp lại hay không?”

“Từ nay tôi cũng sẽ đối tốt với anh !” Đường Văn Minh lập tức cam đoan.

Phương Dịch tới gần theo dõi hấn ánh mắt, nói: “Tôi tin em được không?”

Đường Văn Minh nhất thời bị kích động, hào khí can vãn nói: “Có thể !”

Phương Dịch nhìn hần hồi lâu, rớt cuộc cười, chậm rãi nói: “Tôi tin em.”

Đường Văn Minh lại muốn khóc.

Má ! Người này đối với mình đúng là tình sâu như biển ! Từ nay nhất định phải đối xử tốt với anh ấy !

“Hình như mỗi lần tôi bẽ mặt anh đều nhìn thấy, ha ha, chúng ta đúng là có duyên phận nhỉ.” Đường Văn Minh cười nói, tay không nhịn được định đưa lên gãi mặt.

Phương Dịch túm tay hần, trừng mắt nhìn hần, nói: “Không muốn mặt khỏi sao?”

Đường Văn Minh cười hắc hắc.

Phương Dịch thấy hần cười ngu ngốc thì giật mình, bọn họ đều ăn ý không đề cập tới chuyện vừa rồi không có nghĩa là anh không để tâm, thế nhưng anh có kiên nhẫn, dù sao tương lai Đường Văn Minh sẽ thuộc về anh, ai cũng không cướp được !

Đường Văn Minh thấy ánh mắt Phương Dịch dần tối khiến cho khuôn mặt tuấn lãng càng thêm phần hấp dẫn, hần không tự chủ được tiến lên hôn đôi phương.

Mặt hai người mới chạm nhẹ, gian bên cạnh bị ai đó mở ra, là một gã nào đấy, nhìn thấy hai người bọn họ còn sững sốt kêu một tiếng.

Người nọ vẻ mặt khóc không ra nước mắt, hần trêu ai chọc ai chứ, đi WC thì đụng phải đánh nhau, trốn trong WC chờ một bên ngoài gió êm sóng lặng, kết quả là vừa đi ra lại gặp phải hai tên đực rửa đứng cạnh bồn rửa tay dính vào một chỗ không biết muốn làm gì, một người trong đó mặt đầy thương tích thoạt nhìn đặc biệt dữ tợn, nhìn là biết không dễ chọc.

Hần quyết định vẫn là quay lại ngồi chờ thêm lúc nữa thì hơn.

Thấy người kia lại chui vào toilet đóng chặt cửa, Đường Văn Minh không hiểu sao bật cười, đụng phải vết thương trên mặt, hần nhe răng trợn mắt hô đau.

Phương Dịch đột nhiên cảm thấy tương lai của mình một mảnh nhấp nhô.

Bọn họ quay về phòng đương nhiên là dọa Tống Kiến Quốc và Vạn Ngạn Dân nhảy dựng, hai người bọn họ bộ dáng thật sự có hơi thê thảm. Đường Văn Minh không tính, mặt hần vốn bị quần băng, đến áo sơ mi trắng của Phương Dịch cũng dính vết máu lại càng thêm nổi bật, có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Hai người bu vào hỏi nguyên nhân một phen, Đường Văn Minh né tránh không muốn trả lời, Phương Dịch bịa đặt vài câu, bọn họ ngược lại không hề nghi ngờ.

Tống Kiến Quốc nhìn Đường Văn Minh lắc đầu thở dài, vẻ mặt ‘Nộ kỳ bất tranh’[1] : “Đường Văn Minh ơi là Đường Văn Minh, không hiểu cậu có cái gì hay ho? Lớn tướng như thế rồi mà đi WC cũng ngã sấp xuống được, đúng là để quên mặt mũi ở nhà bà ngoại mà! Nói đi, có phải cậu ngã úp mặt vào bồn cầu đúng không? Đừng ngại, nói ra đi tớ không cười cậu đâu.”

“Biến đi !” Đường Văn Minh thật muốn xé nát cái miệng của y.

Phương Dịch xoa đầu hần trấn an.

Vạn Ngạn Dân có lương tâm hơn, đề nghị: “Hay là chú với Tiểu Đường về trước đi, Tiểu Đường vẫn nên đi khám thì hơn, tránh để nhiễm trùng.”

Sau khi nâng ly cạn chén một phen, Vạn Ngạn Dân đã coi Đường Văn Minh như người nhà, nói chuyện cũng gần gũi hơn.

Phương Dịch bị xưng hô của Vạn Ngạn Dân làm cho kích động, nói với hần: “Gọi là Văn Minh.”

Anh quay sang niết niết cầm Đường Văn Minh, cười đến ý vị thâm trường: “Tiểu Đường là để em gọi.”

Đường Văn Minh chấn động, Vạn Ngạn Dân và Tống Kiến Quốc lại càng nổi da gà toàn thân, lúc đi về quả thực là ‘Chạy trốn chết’.

Nhìn hai người gấp gáp rời đi, Đường Văn Minh vẻ mặt phức tạp nhìn Phương Dịch, nói: “Không cần như vậy.”

Phương Dịch khẽ hừ nhẹ một tiếng, liếc nhìn hắn không nói lời nào.

Đường Văn Minh nhất thời im miệng.

29. Chương 29

Một chiếc Bugatti màu đen đậu trước cửa văn phòng, Dịch Kiều nhin không được dừng bước đứng nhìn, không phải bởi vì chiếc xe ‘Máu đen’ này mà là vì cái người đang đứng dựa vào xe.

Một chàng trai trẻ tuổi dáng người dong dỏng cao dựa vào cửa xe lật tạp chí, Dịch Kiều đánh giá đối phương từ trên xuống dưới. Hắn ăn mặc rất là lóa mắt, giày nhung bệt màu lam, quần đen lửng, áo khoác lông màu nâu gợn sóng ombre[1] đen, bên trong là áo lửng hồng cam, thời trang kiểu không đứng đắn.

Tóc hắn bị gió thổi có chút rối bời, vài sợi tóc buông rũ xuống chiếc trán cao lộ ra vẻ tùy ý tự nhiên; hắn đeo kính đen che khuất nửa khuôn mặt làm nổi bật sống mũi cao, môi hơi mím giống như đang rối rắm chuyện gì đó. Tuy không được nhìn hết cả khuôn mặt nhưng Dịch Kiều đảm bảo đối phương là trai đẹp.

Điểm duy nhất không ăn nhập với khuôn mặt hắn chính là miếng băng dán trên má, chàng trai có bộ dạng nguy hiểm thế này ngược lại càng dễ dàng thu hút ánh mắt người khác.

Dịch Kiều là một trong những người bị hấp dẫn ấy, ngay khi cậu đang đắn đo có nên đến bắt chuyện hay không thì có người từ trong nhà đi ra, lướt qua người cậu; ban đầu cậu vẫn chưa chú ý, chớp mắt một cái người này đã đi về phía chàng trai kia rồi.

Dịch Kiều hơi sững sốt, sau khi phát hiện điều này liền nóng nảy, cư nhiên có người xuống tay trước !

Chỉ thấy người đàn ông mặc áo khoác đen kia hai tay chống lên cửa xe, gần như là ôm trọn cậu trai nọ vào lòng, cúi đầu hôn lên bên má lạnh lặn của đối phương một cái, sau đó cúi xuống nhìn hắn cười.

Dịch Kiều giật mình kinh sợ, người đàn ông cao lớn này chẳng phải là sếp của mình đó sao? ! Cậu và sếp thể mà lại cùng coi trọng một người đàn ông ! Boss ơi anh thật là khí phách, chẳng cần bắt chuyện trực tiếp hôn luôn !

Khi Dịch Kiều cho rằng chàng trai đeo kính đen kia sẽ cho sếp mình một đám thì người nọ lại buông tạp chí trong tay xuống, đưa tay sờ sờ cổ sếp nhà mình, dường như nói câu gì đó, sau đó phát sinh sự tình khiến cậu thiếu chút nữa lòi con mắt.

Sếp đè người kia lên cửa xe, hai người dán vào nhau sát rạt. Sếp nắm cổ chàng trai hôn xuống, đối phương thì túm tóc sếp như thể làm nụ hôn sâu hơn. Sếp ôm eo người kia khiến hắn dính lên người mình chặt chẽ, động tác của bọn họ không chút nào kiêng kỵ, nhiệt độ không khí xung quanh bọn họ tựa hồ cũng tăng vọt.

Gió lạnh thổi vù vù, Dịch Kiều lại bị khung cảnh hai người đàn ông hôn nhau làm cho bên tai nóng lên.

Hai người hôn hít nồng nhiệt không lâu, sếp buông người kia ra, hôn lên chóp mũi hắn một cái, lại hôn nhẹ lên cánh môi hồng hồng, anh khẽ cười, sau đó mở cửa xe tống người vào trong.

Dịch Kiều lúc này mới hiểu ra bản thân đoán nhầm rồi, hai người kia chính là một đôi a !

Người cậu để ý hồi trước với người cậu vừa mới nhìn trúng là một đôi ! Mà hai người này cậu đều không có cơ hội ra tay ! Chỉ trong vài phút mà thất tình đến hai lần, Dịch Kiều cảm thấy vẫn là chăm chỉ công tác thì hơn, yêu đương cái gì, ha ha, có mà gặp quỷ !

Dịch Kiều gần như là ủ rũ đi vào công ty, Phương Dịch trước khi lên xe liếc mắt nhìn về phía cậu khẽ cười một thoáng.

Vừa rồi đứng trong nhà anh phát hiện cậu nhóc trợ lý của Vạn Ngạn Dân cứ nhìn chằm chằm Đường Văn Minh, nước miếng chỉ chực chảy ra, không nghĩ tới trợ lý mới của Vạn Ngạn Dân lại là gay, Vạn Ngạn Dân nếu biết có khi nào sẽ nôn ra máu không?

Nói theo kiểu của Vạn Ngạn Dân thì hẳn chính là chú cừu không cẩn thận lạc vào thế giới gay, thời thời khắc khắc đều gặp nguy hiểm, có thể mất trinh tiết bất cứ lúc nào.

Phương Dịch lên xe, tăng nhiệt độ điều hòa một chút. Thấy Đường Văn Minh tháo kính, đôi mắt phiếm hồng giồng hệt con thỏ, anh cười, nhin không được vươn tay sờ sờ.

Đường Văn Minh né tránh, buồn bực nói: “Sao mắt vẫn chưa hết sưng nhỉ, khó coi chết đi được !”

Phương Dịch không đụng vào mắt hắn mà chỉ khẽ vuốt mặt, cười dỗ dành: “Không sao không sao, qua hai ngày nữa là hết.”

“Xem em về sau còn dám khóc loạn nữa không.”

Đường Văn Minh khó chịu chỉ muốn cào mặt, tay bị Phương Dịch bắt lấy, nghiêm khắc nhìn hắn, Đường Văn Minh ngượng ngùng buông tay, tức giận nói: “Ngứa chết mất !”

“Ngứa chứng tỏ sắp khỏi.”

“A a a !” Đường Văn Minh than thở vịn vẹo thân thể dựa vào lưng ghế, ánh mắt đều sắp phát hỏa rồi.

Phương Dịch cảm giác hắn như vậy rất đáng yêu, giúp hắn gài dây an toàn, tựa vào ghế dựa bên cạnh, ngón tay khẽ gảy tóc Đường Văn Minh, anh cười nhìn hắn, trong mắt tựa hồ có cái gì đó đang rục rịch.

Đường Văn Minh không hiểu ra sao, liếc qua nhìn anh, ánh mắt hồng hồng lẫn bộ dáng này trong mắt Phương Dịch lại có một loại cảm giác khác.

Anh dùng ngón tay vuốt vuốt khẻo mắt Đường Văn Minh, rung động không thôi, rốt cuộc nhin không được cúi xuống hôn lên mắt hắn, ôn nhu nói: “Em quyết định không theo tôi đến thành phố A sao?”

“Anh đi thôi nôi cháu anh, tôi đến làm gì?”

“Em có thể đến du lịch mà.”

“Cũng không phải chưa đến thành phố A bao giờ, không có gì chơi, không đi !”

Thấy hắn có vẻ kiên quyết, Phương Dịch cũng không ép buộc, nói: “Vậy hôm nay mình ở nhà, chỗ nào cũng không đi. Ngày mai tôi đi rồi, em phải ở cạnh tôi nốt ngày này.”

Đường Văn Minh cười sùng nịch nhìn anh: “Không thành vấn đề !”

“Sếp Vạn không đi sao?”

“Anh ta mà đi chắc là khóc chết, dù sao anh cũng nhờ tôi mang quà cho nhóc con rồi.”

Đường Văn Minh cảm thán nói: “Đúng là người nặng tình.”

“Anh cũng vậy.” Phương Dịch đá lông nheo với hắn, Đường Văn Minh run run, giục anh mau lái xe.

Trở lại nhà Phương Dịch, Đường Văn Minh trải qua “lễ xưng tội ‘Tiểu Đường’ ” một phen.

“Tiểu Đường, lại đây ăn cơm.”

“Tiểu Đường, ngoan, đi tắm thôi.”

“Tiểu Đường, đến hôn một cái.”

Đường Văn Minh sắc mặt giống như đang ở bệnh viện, tuy bác sĩ nói không nghiêm trọng nhưng Phương Dịch vẫn coi hắn như bệnh nhân sắp chết, chăm sóc chuyện ăn ở ngủ nghỉ của hắn rất là chu đáo. Đường Văn Minh dù không kháng cự ở lại nhà Phương Dịch, nhưng Phương Dịch càng ngày càng bám dính một chỗ thể này cảm thấy rất là...

Ngày mai Phương Dịch sẽ về thành phố A vài ngày, vì thể trình độ bám dính càng thăng cấp.

“Vì sao loại xưng hô bình thường này lại bị anh gọi thành buồn nôn như vậy?” Đường Văn Minh không thể nhin được nữa rốt cuộc nói ra nghi hoặc của mình: “Tiểu Đường trong miệng anh với Tiểu Đường tôi nghĩ không phải một dạng đúng không? Đến đến đến, anh viết cho tôi xem, rốt cuộc là Tiểu Đường gì.”

Phương Dịch nhéo mũi hắn một cái, dí dỏm nói: “Chính là ngọt như đường.”

Đường Văn Minh suy nghĩ một lúc, rùng mình, hắn vội tránh ra sau, nói: “Anh đừng như vậy, dạ dày tôi chịu không nổi đâu.”

Phương Dịch kéo hắn lại gần, xoa bụng hắn, nói: “Viêm vị tràng lại tái phát? Không phải bình thường kêu em ăn nhiều chuối sao, chuối có nhiều Kali có lợi cho dạ dày?”

“Ăn chuối của anh là đủ rồi.” Đường Văn Minh trợn mắt nhìn, nói luyên thuyên sang chuyện khác né tránh đề tài này.

Phương Dịch đờ một chút, không nhẹ không nặng nhéo bụng Đường Văn Minh một cái, thuận tiện theo dõi ánh mắt hắn, cười lạnh.

“Cũng chưa thấy em ăn hết toàn bộ, có bỏ không?”

Đường Văn Minh trải qua vài lần đã tích lũy khá kinh nghiệm, cũng hiểu rõ suy nghĩ của Phương Dịch đối với loại chuyện này, hắn lập tức thay đổi thái độ, biểu tình đoan chính trịnh trọng nói: “Tôi lập tức đi ăn chuối, sau này mỗi ngày đều ăn, mỗi bữa ăn một quả, một ngày ba quả tuyệt đối không thiếu.”

“Ngoan.”

Thấy Phương Dịch cười, Đường Văn Minh như trút được gánh nặng. Phương Dịch đối với thân thể hắn còn để ý hơn bản thân mình, tuy sẽ có cảm giác áp lực nhưng phần lớn là cảm giác ngọt ngào.

Aizz, sức quyến rũ của mình khó chống cự đến mức ấy sao? Xem, làm người ta mê muội đến thế.

Đường Văn Minh trong lòng dương dương tự đắc, biểu tình bên ngoài bất giác lộ hết trên mặt. Phương Dịch nhìn mà trán ứa ra mấy đường hắc tuyến, chẳng biết đầu óc người này lại bay đến tận nơi nào rồi, trong lòng thầm thở dài không thôi.

Đường Văn Minh ở nhà nghỉ ngơi lấy lại sức; mặt khác kẻ khiến thể xác lẫn tinh thần hắn tổn thương – đầu sỏ Long Quân Diệp Long nay cũng đang nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nhưng nội tâm y từ đầu đến cuối vẫn không thể bình tĩnh, y bị Phương Dịch nắm thóp không thể hành động thiếu suy, mỗi ngày đều bị lửa giận tra tấn, mới có mấy ngày mà người đã gãy đi một vòng.

Đáng tiếc người cầm quyền Long gia không phải y, mà chính y cũng không có hứng thú gì với vị trí đó. Được cha già che chở mới có thể sống thoải mái, y không thể đánh mất sự quan tâm chiếu cố của cha già nhà mình được, nhưng y cũng muốn có Đường Văn Minh a.

Sau khi trần trọc trần trụi y nghĩ ra được một ý kiến hay, đó chính là lên mạng tìm kiếm võng hữu[2] nhờ giải cứu. Tóm tắt lại chuyện của mình đăng lên mạng, ngay lập tức có võng hữu nhiệt tình tốt bụng chỉ điểm.

Cuối cùng Long Quân Diệp sửa sang lại kế sách mới, trọng điểm chính là phải làm con mồi mất đi sự đề phòng, sau đó lừa người vào bẫy, niết ở trong tay, còn sợ người ta không theo sao?

Lúc này Đường Văn Minh vẫn không biết mình bị người khác liệt vào danh sách truy đuổi, cùng Phương Dịch trải qua cuộc sống ngọt ngọt ngào ngào.

30. Chương 30

Bởi vì Đường Văn Minh không biết lái xe nên Phương Dịch cũng không bắt hắn ra sân bay tiễn, miễn cho lúc về phiền toái. Vì thế sáng hôm sau Phương Dịch lưu luyến không rời ôm Đường Văn Minh dây dưa, chỗ này sờ một chút, chỗ kia hôn một chút. Đường Văn Minh đang ngủ bị gây rối tức mình đập cho Phương Dịch một cước.

Phương Dịch bị đá giận quá hóa cười, ôm đầu Đường Văn Minh cắn cắn, hôn hắn thiếu chút nữa trợn trắng mắt.

“Muốn làm liền làm, làm xong mau cút !” Đường Văn Minh thở hổn hển mắng, mẹ nó, hần tí thì hít thở không thông !

Phương Dịch dùng sức vò đầu Đường Văn Minh, chôn đầu trước ngực hần nghe tiếng tim đập, làm sao bây giờ? Thật muốn đóng gói hần mang đi a ! Phương Dịch cảm giác từ khi xác định rõ tình cảm, hình như càng ngày mình càng thích hần hơn. Loại tình cảm mãnh liệt này đôi khi khiến anh bất an, bởi cảm giác tình cảm đối phương đáp lại không được như mình mong muốn.

Phương Dịch tự giễu cười cười, nguyên lai khi yêu ai cũng sẽ có cảm giác lo được lo mất, không ngờ chính mình cũng có ngày này.

Đường Văn Minh mơ hồ dần thiếp đi, Phương Dịch ngẩng đầu nhìn kỹ khuôn mặt đối diện như muốn khắc sâu vào trong đầu.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ Đường Văn Minh dường như cảm giác được tầm mắt nóng rực của Phương Dịch. Hần thở dài một hơi, hai tay ôm đầu Phương Dịch, hai chân kẹp lấy thân thể anh, tức giận nói: “Có bản lĩnh thì đừng đi, bịn rịn khác gì đàn bà !”

Phương Dịch cọ cọ đầu vào ngực hần, nói: “Tôi đàn bà, có sao không?”

Nửa ngày không thấy ai trả lời, Phương Dịch ngẩng đầu, phát hiện Đường Văn Minh đã ngủ mất rồi, bộ dáng há hốc mồm đặc biệt buồn cười.

Phương Dịch phì cười, hôn hôn lên trán hần. Nhìn thêm một chốc, anh lặng lẽ đứng dậy, đắp lại chăn cho người yêu sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đường Văn Minh giống như nghe thấy tiếng đóng cửa ở trong mộng, hần lập tức bừng tỉnh, từ trên giường bật dậy. Sau khi nhìn quanh bốn phía phát hiện trong phòng chỉ có mình mình, hần nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường chỉ 12 giờ, hiển nhiên lúc này đã là giữa trưa, hần ảo não thầm mắng một tiếng.

“Sh*tt !”

Phương Dịch không ở đây, Đường Văn Minh tất nhiên là về nhà mình. Tống Kiến Quốc thấy hần trở về có vẻ mất hứng, cứ tưởng được độc chiếm cả căn nhà, ai ngờ chủ nhân lại trở lại.

Đường Văn Minh thấy vẻ mặt này liền biết ngay tâm tư chó gặm của y, nổi giận mắng: “Đây là nhà tớ, bộ không thể trở lại sao? !”

Tống Kiến Quốc chấp tay thở dài, nịnh nọt chớp mắt nhìn hần: “Sao thế được, Đường thiếu gia ngài trở về tiểu nhân cao hứng còn không kịp kìa, thiếu điều quét dọn giường chiếu đón chào, chỉ sợ Phương Dịch lão gia mất hứng thôi.”

“Liên quan gì đến anh ta?” Đường Văn Minh ngạc nhiên nói.

“Cậu không biết rồi, mấy người rơi vào bể tình đều chỉ hận không thể mỗi ngày kết hợp thành trẻ sinh đôi với người yêu, tớ thấy Phương Dịch cũng là như vậy, quả thực thiếu mỗi lấy dây lưng buộc cậu dắt vào cạp quần. Cậu thì ngược lại không lạnh không nóng, cả người cao ngạo, người ta chân trước vừa mới ra ngoài, sau lưng cậu đã quay đầu bỏ chạy rồi.” Tống Kiến Quốc vẻ mặt không tán đồng, chặc lưỡi nói: “Phương Dịch nếu biết thế nào cũng khóc thét.”

Đường Văn Minh biểu cảm vân vân, nhìn Tống Kiến Quốc như thể nhìn bệnh thần kinh: “Cậu bệnh cũng không nhẹ, mau đi chữa đi ! Đừng để lây sang tớ.”

“Hầy...” Tống Kiến Quốc thở dài một tiếng, khều khều rổ hoa quả chọn lựa, cuối cùng bốc một quả lê dí lên mũi hít hà, vẻ mặt khoan khoái thỏa mãn, lẩm bẩm: “Tội nghiệp Phương Dịch, anh ấy đối với cậu một mảnh chân tình, cậu thì một chút lương tâm cũng không có, người ta trước khi lên máy bay còn nhắn tin báo tớ nhắc nhở cậu thay băng, cậu thì sao?”

“Tớ thế nào?” Đường Văn Minh khó hiểu, hỏi Tống Kiến Quốc đến cùng: “Tớ thì có vấn đề gì chứ? Có thấy Phương Dịch nói cái gì đâu, đừng nói là cậu cố ý đem chuyện của tớ ra tiêu khiển nha?”

Tống Kiến Quốc tức giận trừng mắt nhìn hần, đáp: “Cậu không cảm thấy thái độ của cậu đối với Phương Dịch hơi có vấn đề sao?”

“Có vấn đề gì?” Đường Văn Minh vẻ mặt khó hiểu.

Tổng Kiến Quốc cắn lê không để ý tới hắn, thẳng đến khi Đường Văn Minh mất hết nhẫn nại chuẩn bị động thủ y mới lắc lư chậm rãi mở miệng: “Cậu đối với Phương Dịch ấy hả, chẳng khác gì đối với tớ cả, quan tâm không đủ thân mật không tới, tóm lại giống bạn bè chứ không giống người yêu.”

Đường Văn Minh buồn cười nhìn y: “Giống như cậu, người đàn ông độc thân trong một đêm biến thành tình thánh, đạo lý nói đến là trôi chảy, sao cậu vẫn chưa tìm được đối tượng vậy?”

Hắn tự cảm thấy ở chung với Phương Dịch không có vấn đề gì, cho nên cũng không để bụng mấy lời của Tổng Kiến Quốc.

Tổng Kiến Quốc phì nhổ liếc nhìn hắn, nghiêm mặt nói: “Tớ thấy Phương Dịch đối với cậu chân tâm thật lòng, không muốn cậu bỏ qua đối tượng tốt như vậy, cậu tự ngẫm lại xem hồi trước cậu đối xử với Triệu Mặc Quân như thế nào, bây giờ cậu đối với Phương Dịch như thế nào, có thể rút ra sự chênh lệch.”

Đường Văn Minh vừa nghe đến cái tên Triệu Mặc Quân sắc mặt lập tức thay đổi, Tổng Kiến Quốc thấy vậy lắc đầu thở dài: “Xem bộ dáng cậu đi, năm đó cậu vì cậu ta tí thì hóa điên, trong mắt chỉ có Triệu Mặc Quân, kết quả thế nào? Yêu yêu đương đương, chuyện tình yêu phải từ hai phía mới được. Năm đó là một mình cậu đơn phương, hiện tại Phương Dịch cũng vậy, Triệu Mặc Quân năm đó tổn thương cậu, chẳng lẽ bây giờ cậu muốn tổn thương Phương Dịch sao?” Tổng Kiến Quốc ném hột lê vào thùng rác, quay lại nhìn Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh trầm mặc, sắc mặt ngưng trọng giống như trời sắp sập.

Tổng Kiến Quốc vỗ vỗ vai hắn, động tác bỗng khựng lại. Y cẩn thận thu tay, rút một tờ giấy ăn chà lau tay mình, khoé mắt héch lên nhìn trộm Đường Văn Minh, thấy hắn vẫn lâm vào trầm tư, không phát hiện hành động ngoài ý muốn vừa rồi, thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cậu ngẫm lại cẩn thận đi, nếu không muốn phải trả giá thì sớm buông tay, không nên để đến lúc không thể vãn hồi mới rút tay, như vậy cậu chẳng khác gì Triệu Mặc Quân.”

Tổng Kiến Quốc xoay người rời đi, được nửa đường quay lại nhìn Đường Văn Minh, thấy hắn còn đắm chìm trong thế giới của mình thì không khỏi âm thầm thở dài.

Ngày đó y rời khỏi quán ăn nhìn thấy Triệu Mặc Quân với nam nhân kia, nhất thời y lơ mơ hiểu vết thương trên mặt Đường Văn Minh có lẽ không phải do bị ngã như Phương Dịch nói, y cảm giác tất cả có liên quan đến Triệu Mặc Quân.

Bởi vậy mới phát sinh buổi nói chuyện giữa Tổng Kiến Quốc và Đường Văn Minh hôm nay, y hi vọng Đường Văn Minh có thể chân chính buông xuống quá khứ, bắt lấy hạnh phúc trước mắt, không nên chấp mê thêm nữa. Tuy không biết Đường Văn Minh cuối cùng có thể tiếp thu được bao nhiêu, nhưng bạn bè như y cũng đã tận lực rồi.

Vì thế người từng xem đủ loại phim tình cảm như Tổng Kiến Quốc, xem đến mức nhìn thấu hồng trần, mấy đề tài dây dưa lằng nhằng như “mẹ với vợ anh cứu ai trước” thật sự rất là tra tấn người ! Làm y bắt đầu sợ lấy vợ.

Mặc kệ nội tâm Đường Văn Minh lúc này như thế nào, Phương Dịch đã thuận lợi tới thành phố A, vừa xuống máy bay liền được xe nhà đến đón.

Có điều xe không đưa anh về nhà mà là chạy đến khách sạn dưới danh nghĩa nhà họ Phương.

Dưới ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Phương Dịch, tài xế cung kính nói: “Đây là đại tiểu thư an bài cho ngài.”

Phương Dịch hiểu dụng tâm của bà chị mình, chắc là sợ ông bà già nhìn thấy mình lại mất hứng. Anh khẽ thở dài, tại phương diện tính hướng này anh và cha mẹ thủy chung không thể đạt thành thống nhất. Tuy có thẹn với cha mẹ nhưng Phương Dịch sẽ tuyệt đối không làm chuyện thẹn với lương tâm, cùng người phụ nữ khác kết hôn sinh con.

Thế gian rất nhiều chuyện chính là như vậy, vĩnh viễn không có biện pháp vẹn toàn.

Tài xế cầm theo hành lý giúp Phương Dịch xử lý thủ tục, xong xuôi mới rời đi, Phương Dịch xách hành lý lên phòng.

Thời điểm tiến vào thang máy vừa vặn có người từ bên trong đi ra, Phương Dịch không để ý, cũng không hề biết sau khi cửa thang máy đóng lại, người phía sau quay lại nhìn chằm chằm cửa thang máy, vẻ mặt có điều đăm chiêu.

Thành phố A so với thành phố B phồn hoa hơn rất nhiều, trừ ngày chị ba kết hôn ra, mấy năm này Phương Dịch rất ít khi trở về. Từ cửa sổ tầng cao nhất của khách sạn ngắm toàn cảnh đô thị phồn hoa đèn đuốc rực rỡ, Phương Dịch có chút cảm giác không hợp với thành phố nơi mình lớn lên này.

Trên ngã tư đường dòng xe cộ vội vàng hối hả tiến về mục tiêu phía trước. Từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ trở nên nhỏ bé, dòng người chen chúc đã trở thành một phần đặc trưng của thành phố, luôn duy trì từ trước đến nay.

Giờ phút này Phương Dịch bỗng cảm thấy đặc biệt cô đơn, nhà của anh ở đây, người nhà vẫn khỏe mạnh, mà anh lại phải một mình ở trong căn phòng xa lạ này.

Lúc này Phương Dịch rất muốn có người bầu bạn bên cạnh, cùng cười nói ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, cùng mình sống một cuộc sống hạnh phúc.

Phương Dịch có chút hối hận vì không đưa Đường Văn Minh đi cùng, bởi vì anh thật sự rất nhớ hân, nhớ đến đau lòng.

(lời của tác giả)

ps: Cuộc sống của Đường Văn Minh không hề có cái gì áp lực, chuyện khiến hân suy sụp nhất trong đời chính là một hồi dây dưa với Triệu Mặc Quân. Gia cảnh nhà hân không tệ, trong tay có tiền lại nhàn rỗi, lúc xuất quỷ cha mẹ cũng không phản đối, nhiều nhất chính là thời gian rảnh rỗi. Tuy đã trưởng thành nhưng rõ ràng tâm lý hân vẫn dừng lại ở giai đoạn ‘dậy thì’. Nếu Đường Văn Minh không có điều kiện như vậy, cuộc sống có nhiều áp lực, phỏng chừng hân đã sớm quên luôn Triệu Mặc Quân từ đời nào. Ngược lại Phương Dịch chịu áp lực lớn hơn nhiều, làm người cũng thành thực hơn, chuyện tình cảm so với Đường Văn Minh càng dứt khoát, vì thế Đường Văn Minh gặp được Phương Dịch thật sự là may mắn, này coi như là bồi thường đi? [bồi cái quỷ ý !]

31. Chương 31

Phương Dịch ở nhà chị ba dự tiệc thôi nói không tính là thoải mái. Cha mẹ vẫn đối xử lạnh nhạt với anh như trước, chị ba xếp cho anh ngồi cùng đám người trẻ tuổi, chị hai trước khi tới đã huấn luyện Phương Dịch một hồi, nhưng đối với đứa em “dạy mãi không sửa” cũng không biết nên làm thế nào. Tuy anh là con trai duy nhất nhà họ Phương nhưng bởi vì vấn đề tính hướng, nay người đứng ra đại diện cho gia đình là chị hai, vị trí của anh trở nên rất xấu hổ.

Nhìn đám người trẻ tuổi ngồi cùng bàn chuyện trò vui vẻ, Phương Dịch ngược lại không có tâm trạng nói giỡn. Mai chính là lễ Giáng Sinh, anh lấy lý do nhân dịp lễ Giáng Sinh đầu tiên của hai người rủ Đường Văn Minh đến thành phố A, Đường Văn Minh lại nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt.

“Lễ Giáng Sinh là lễ của người nước ngoài, chờ anh trở về tôi cùng anh đón tết nguyên đán, đó mới là lễ của người Trung Quốc chúng ta, ngoan nha.”

Phương Dịch lúc ấy thiếu chút nữa đáp điện thoại, hận không thể nương theo sóng điện thoại bay về túm lấy Đường Văn Minh, sau đó hung hăng quất mông hân một trận.

Nguyên nhân Đường Văn Minh không đến thành phố A đương nhiên không chính khí như hân nói. Hân biết mấy hộp đêm dịp này có nhiều sự kiện, thân từng là người đứng giữa vạn bụi hoa nay lại không thể không tu thân dưỡng tính, dưới tình huống không cần ‘nhục thể va chạm’ tranh thủ đi ra ngoài giải trí một chút cũng là tất yếu.

Nếu Phương Dịch ở đây hẳn nhất định không thể ra ngoài chơi bởi vết thương trên mặt vẫn chưa khỏi, nhưng nghe nói lần này trong quán bày trò đeo mặt nạ, Đường Văn Minh quyết định mang Tống Kiến Quốc đến thăm thú một chút, đương nhiên hẳn muốn đi chơi là chính.

Tống Kiến Quốc đương nhiên là đồng ý cả trăm lần, còn đặc biệt đi mua hai chiếc mặt nạ kim quang lấp lánh, Đường Văn Minh thấy thế liền phỉ nhổ, nói: “Mang cái này làm sao câu được tiểu thụ a?”

Tống Kiến Quốc giận dữ mắng hắn: “Chú ý chút, cậu là người có gia đình !”

Đường Văn Minh nhất thời mặt mày xấu hổ, quan hệ giữa mình với Phương Dịch có chút biến hóa, hẳn vẫn còn lơ mơ lắm. Dưới tình huống như vậy hẳn thật sự không biết nên xác định như thế nào.

Đêm Giáng Sinh Phương Dịch gọi điện thoại đến nói để Vạn Ngạn Dân mời bọn họ ăn cơm, dù sao Vạn Ngạn Dân cũng là một mình một người, mọi người bầu bạn cũng tốt. Đường Văn Minh lúc ấy sợ tới mức tè ra quần, trốn trong WC tìm một đồng lý do thoái thác, cuối cùng nói hẳn phải đi họp lớp với Tống Kiến Quốc mới khiến Phương Dịch miễn cưỡng tin.

Cúp điện thoại, Đường Văn Minh lúc này mới kinh ngạc phát hiện mình thế nhưng cả người mồ hôi lạnh, có thể thấy được hẳn rất để ý đến Phương Dịch nghĩ gì, nhất thời tâm sinh áy náy.

Nhưng hẳn chỉ đi ra ngoài chơi đùa thôi mà, cũng không phải đi tìm người thuê phòng, có gì phải sợ đâu. Nghĩ như vậy, Đường Văn Minh cũng an tâm hơn.

Bởi đủ loại nguyên nhân, Đường Văn Minh đã lâu lắm rồi không đi chơi, nhìn trong quán bar người đến người đi, bỗng nhiên cảm thấy có phần xa lạ.

Tống Kiến Quốc lại không có cảm xúc giống hẳn, y mang theo mặt nạ ánh vàng rực rỡ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chen chúc trong đám đông, bị người ta sờ soạng mấy cái y cũng không nhận ra, chung quy là người nhiều, va quệt thân thể cũng là bình thường. Tống Kiến Quốc không ý thức được mình đang ở gay bar, mỗi người ở đây đều có khả năng nảy sinh dục vọng với y.

Đường Văn Minh vốn còn muốn che chở cho Tống Kiến Quốc, chỉ thấy y “Oạch” một cái trượt vào sàn nhảy, theo âm nhạc lắc lư lung tung. Nhảy kiểu này thật sự là muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu, Đường Văn Minh yên lặng thu hồi ý nghĩ ban đầu, làm như không quen.

Hắn ngồi một góc tương đối ít người uống rượu, chẳng bao lâu liền có tiểu thụ dán lên sờ mó đùi hắn. Đường Văn Minh đã lâu không được hưởng đãi ngộ loại này, nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh. Tiểu thụ kia thấy hẳn không hề vồ vập thì áp lại, đối với hắn càng thêm hài lòng.

Đường Văn Minh lâu lắm không tán tỉnh tiểu thụ nên có hơi không quen, thành ra có vẻ chất phác, thế nào lại vừa ý tiểu thụ.

“Anh đẹp trai không hay đến đây chơi sao?” Tiểu thụ hỏi, nhẹ nhàng niết cánh tay hắn.

Đường Văn Minh vẫn không nhúc nhích, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, đáp: “Cứ cho là vậy đi.”

Hắn gần đây quả thực không ra ngoài mấy.

“Đêm nay một mình sao?” Tiểu thụ áp chân lên đùi hắn.

“Không hẳn.” Đường Văn Minh theo bản năng lui lại, lập tức thấy hối hận, này không phải rụt rè sao? !

“Còn có ai nha?” Tiểu thụ không những không lùi mà còn tiến tới, tay sờ lên eo hắn niết niết, nói: “Có phải đến cùng bạn trai không?”

“Chỉ là bạn bè.” Đường Văn Minh rùng mình, cúi đầu nhìn tiểu thụ.

Tiểu thụ nhìn hắn cười quyến rũ, tươi cười bậc này tuyệt đối có thể khiến phần lớn các tiểu công lang huyết sôi trào, nhưng đối tượng có thể làm Đường Văn Minh nổi thú tính không phải cậu, tự nhiên hẳn nghĩ đến bi kịch của mình, nhất thời tâm tình trêu đùa tan biến hết.

Gần đây hẳn không có phiền não cấm dục, cho nên quên mất tiêu vấn đề của “qua qua”, bây giờ nghĩ đến thật sự là tràn đầy bi thương, cũng hết hứng ứng phó tiểu thụ, hẳn tố thái độ không có tâm tư hẹn hò.

Tiểu thụ ngây ngẩn cả người, hành động vừa rồi của cậu đã là dụ hoặc trắng trợn, vốn cứ tưởng Đường Văn Minh rụt rè hay không có kinh nghiệm gì đấy, nguyên lai là chướng mắt cậu. Tuy cậu không cam tâm, nhưng đêm nay tiểu công tham gia rất nhiều, cậu không cần nóng lòng đi tìm đối tượng, vì thế sờ soạng Đường Văn Minh thêm hai cái xong liền bỏ đi.

Hết thấy đều không thoát khỏi ánh mắt của hai tiểu thụ bên cạnh, một tiểu thụ trong đó cầm tay tiểu thụ còn lại, trong lòng sợ hãi nói: “Honey, may mà chúng ta là một đôi, bằng không sẽ thảm chẳng khác gì người kia. Thời buổi bây giờ theo đuổi tiểu công quá khó, người sau so với người trước càng quý hiếm, này chính là hậu quả của việc thụ nhiều công ít nha.”

Tiểu thụ thứ hai nắm chặt tay đồng bạn, gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta đúng là thông minh, mà tiểu công này nhìn mặt quen quá, hình như từng gặp ở đâu rồi.”

“A !” Tiểu thụ thứ nhất giật tay ra, vẻ mặt giận dữ nói: “Chẳng lẽ honey từng ngủ với người kia? !”

“Ai nha, không có.” Tiểu thụ thứ hai vội vàng dỗ người yêu: “Tuyệt đối không có, nếu từng ngủ làm sao lại không nhớ được? Tên này không phải loại hình tở thích, cái này cậu biết mà.”

“Hừ !” Tiểu thụ thứ nhất bĩu môi.

“Thôi mà.” Tiểu thụ thứ hai ôm lấy cậu hôn một cái lên mặt.

Hai người nhìn nhau cười, lập tức làm lành.

“Bất quá tở cũng cảm giác tiểu công này nhìn quen quen.” Tiểu thụ thứ nhất sờ cằm nói.

“Chẳng lẽ cậu? !” Đến lượt tiểu thụ thứ hai sinh khí.

“Không có mà, tở...” Tiểu thụ thứ nhất bỗng nhiên vỗ tay kêu lên: “Tở nhớ người này là ai rồi, hẳn chính là một trong hai người chơi trò đuổi bắt ở cái quán mà mình hẹn hò ấy !”

“Tở nhớ rồi, nguyên lai là hẳn !” Tiểu thụ thứ hai đánh giá Đường Văn Minh, nói: “Hôm nay tại sao hẳn chỉ có một mình, chẳng lẽ thất tình ?”

Hai tiểu thụ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được biểu cảm giống nhau, hai người nhất thời đều lui lại một bước, thân mật ban đầu chuyển thành xa lạ.

Ngay khi trong mắt hai người dấy lên dao quang kiếm ảnh, Đường Văn Minh lại đứng dậy đi mất khiến hai người thất vọng, bọn họ liếc nhìn đối phương, lại chậm rãi tựa vào cùng nhau.

Đường Văn Minh buồn bực muốn chết, đừng tưởng tiếng nhạc lớn thì hẳn không nghe thấy hai tiểu thụ kia nói cái gì, đúng là thế sự thay đổi, vì hoàn cảnh sinh tồn mà thụ phải qua ngày với thụ sao? Các tiểu công đang làm cái gì vậy? !

Hắn hận a, hận bản thân hữu tâm vô lực, càng hận hơn nữa là mình phải chuyển trận doanh, chuyển trận doanh chưa tính, hắn còn phát sinh tình cảm với đối tượng thử nghiệm.

Hắn không xứng làm công ! Chẳng lẽ “qua qua” hắn gặp kiếp nạn này là vì trời cao thấy hắn không chuyên nghiệp nên trừng phạt sao?

Đường Văn Minh nhất thời suy sụp.

32. Chương 32

Bộ dạng buồn bã của Đường Văn Minh ngay lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, có vài tiểu thụ độc thân đều nhìn hắn chằm chằm, rục rịch.

Có kẻ đứng gần đó bắt đầu nhích lại gần hắn, thế nhưng bọn họ chưa kịp tới gần, Đường Văn Minh liền bị một người đeo mặt nạ trắng kéo lại.

Người nạ thân hình cao lớn cường tráng, so với Đường Văn Minh vốn đã dong dỏng cao còn cao hơn non nửa cái đầu. Người đàn ông này mang mặt nạ bao trùm cả khuôn mặt, chỉ lộ ra mắt, miệng cùng hai lỗ mũi, toàn bộ mặt nạ đều là màu tuyết trắng, dưới ánh đèn hôn ám thoát nhìn thập phần ghê rợn.

Người nọ mỗi lần ghé sát vào Đường Văn Minh lại dùng sức bóp cánh tay hắn. Cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn là biết đối phương tức giận cỡ nào.

Nhìn người đối diện ánh mắt đen nhánh, Đường Văn Minh run run hỏi: “Là anh à?”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, mặc dù trong không gian âm ỉ nghe không rõ lắm nhưng Đường Văn Minh vẫn khẳng định suy đoán của mình là chính xác.

Thời điểm bị đối phương lôi đi, Đường Văn Minh không hề có phản kháng, trong lòng hắn còn đang vang dội sấm sét, cảm giác có khi ngày mai mình sẽ lên báo trang nhất.

Tổng Kiến Quốc nhảy nhót cả người nhể nhại mồ hôi, bị người sờ sờ nắn nắn biến thành quần áo rối loạn, khi y lấy lại tinh thần mới phát giác mình lạc vào ổ sói. Bấy giờ Tổng Kiến Quốc mới nhớ tới Đường Văn Minh, nhưng y lại tìm không thấy Đường Văn Minh, nhìn quanh bốn phía cảm giác mình như con dê đứng giữa bầy sói, lúc nào cũng có thể bị nuốt vào bụng. Dưới đủ loại ánh mắt như hổ rình mồi, Tổng Kiến Quốc cô độc đứng thẳng lưng, không thể làm nhóm thẳng nam mất mặt !

Y ngẩng đầu thật cao, bộ dáng không coi ai ra gì nhưng thân thể lại từ từ di chuyển về phía cửa ra vào.

Trong khi Tổng Kiến Quốc đi về, Đường Văn Minh lại đang bị người ấn xuống giường nằm mông lăm. Hắn “ai nha ai nha” kêu, thân thể nương theo động tác của người phía sau không ngừng nhún nhún đong đưa.

Hắn giật giật đầu ngón chân, cho rằng phải trao đổi với người phía sau một chút, quay đầu lại đập vào mắt là chiếc mặt nạ trắng bạch, nhất thời sợ tới mức tràng nhục co chặt, thít cho người phía sau thở dài một tiếng.

Hắn buồn bực nói: “Đừng đeo mặt nạ nữa, nhìn mà hoảng !”

Người nọ không trả lời, nắm chặt eo Đường Văn Minh nâng mông hắn lên cao, ra sức đẩy vào.

Đường Văn Minh hai tay chống trước người, tựa đầu lên gối, người phía sau chỉ xỏ xuyên chứ không đáp lời. Trên đường trở về đối phương vẫn luôn trầm mặc, Đường Văn Minh biết anh thật sự tức giận, ngay cả hôn cũng không cho hắn hôn, vừa vào nhà liền lột đồ, bôi trơn cũng không được kiên nhẫn như bình thường, nhưng động tác lại không biểu hiện sự thô lỗ.

Rốt cuộc người này vẫn không nở, Đường Văn Minh híp mắt cười rộ lên.

Người nọ dừng động tác, cúi xuống sờ mặt hắn, rốt cuộc mở miệng nói câu đầu tiên trong đêm nay.

“Cười cái gì?”

Đường Văn Minh mở mắt lườm anh, thò tay tháo mặt nạ đối phương ra, “Hắc hắc” cười, nói: “Cười anh yêu tôi a.”

Người nọ thân thể tựa hồ cứng ngắc, thứ gì đó chôn trong cơ thể hắn run lên một chút. Đường Văn Minh vụng về co rút hậu môn, trước sau di động, mặc dù động tác của hắn có hơi trúc trắc nhưng một động tác nhỏ như thế hàm chứa ý lấy lòng cực độ.

Nếu là bình thường đối phương khẳng định sẽ càng thêm hưng phấn, nhưng lúc này trong lòng anh lại là kinh đào hải lãng, dục niệm dần lui.

Anh nắm bả vai Đường Văn Minh, có chút chần chờ nói: “Em... Có ý tứ gì?”

Đường Văn Minh ánh mắt như phủ đầy sương mù, hiển nhiên là đang đắm chìm trong khoái cảm. Người nọ bình tĩnh nhìn hắn, chậm rãi rút tính khí ra.

Anh xuống giường nhanh chóng mặc quần, áo cũng chưa mặc, chỉ khoác qua loa áo khoác ra ngoài, khuôn mặt như sương lạnh, nói với Đường Văn Minh vẫn còn mờ mịt: “Tôi không phải gây mất xa, nếu em chỉ muốn quan hệ thế này vậy chúng ta kết thúc ở đây thôi.”

Anh nói xong không đợi Đường Văn Minh phản ứng, xoay người bước nhanh ra cửa.

Đường Văn Minh bối rối.

Phương Dịch đứng ở cổng chậm rãi sửa sang lại quần áo, không mặc áo sơ mi trực tiếp mặc áo khoác thật sự rất không thoải mái, nhưng anh không thèm để ý. Anh từ bên kia gấp gấp trở về chính vì biết Đường Văn Minh người này không chịu an phận, may mà lúc trước ‘động tay chân’ lên di động của hắn, bằng không sẽ không bắt được người nhanh như vậy.

Phần mềm định vị này dùng rất tốt, tuy chỉ có thể khoanh vùng định vị cho di động nhưng như vậy là đủ rồi, Phương Dịch cũng không phải là muốn theo dõi mấy chuyện cá nhân của Đường Văn Minh.

Mặc dù làm như vậy là vì chuyện của Long Quân Diệp lúc trước, nhưng không thể phủ nhận một phần là do Phương Dịch không có cảm giác an toàn.

Phương Dịch tự giấu cười cười, vừa rồi không phải anh hiểu lầm lời nói của Đường Văn Minh, chỉ là mượn cớ để nói chuyện của mình, lấy lùi làm tiến khiến Đường Văn Minh ý thức được tầm quan trọng của mình với hắn mà thôi.

Phương Dịch đối với kế sách này thập phần vừa lòng, trước nay người chủ động luôn là anh, làm cho Đường Văn Minh có loại cảm giác không sợ hãi, cho nên anh phải để Đường Văn Minh tự ngẫm nghĩ lại, để hắn biết Phương Dịch tuy mê luyện hắn nhưng chỉ trong một mức độ nhất định, vượt qua anh cũng sẽ rời đi.

Mặc đồ xong Phương Dịch đứng yên tại cổng thật lâu, mà có lẽ cũng không quá lâu, có thể người chờ đợi là anh nên cảm giác thời gian trôi đi lâu hơn mà thôi.

Thời điểm chân bắt đầu lạnh cũng là lúc Phương Dịch đợi không nổi nữa, Đường Văn Minh cứ nhiên không đuổi theo ! Anh thậm chí hoài nghi Đường Văn Minh đã ngủ ! Loại chuyện này cái tên vô lương tâm kia tuyệt đối làm được.

Phương Dịch do dự tại chỗ một lát sau rốt cuộc nhin không được mở cửa quay về phòng. Anh đi vào phòng ngủ liền thấy Đường Văn Minh đang ngồi trên giường ngẩn người, ngược lại là không ngủ.

Anh lạnh lùng nhìn Đường Văn Minh, Đường Văn Minh thấy Phương Dịch quay về thì mắt sáng lên, lại bị ánh mắt băng lãnh của Phương Dịch nhìn cho chùn bước.

“Đây là nhà tôi, em về đi.”

Đường Văn Minh khựng lại, nói: “Còn chưa làm xong mà, cứ như vậy đuổi tôi về rất không có đạo đức.”

Phương Dịch mặt lạnh rút cuộc duy trì không nổi nữa, trong lòng anh bốc lửa, giận dữ cười gằn, âm thanh lạnh lùng nói: “Em trừ cơ thể tôi ra không có nhu cầu khác sao? Nếu vậy cũng nên trả tôi tiền công chứ nhỉ.”

Đường Văn Minh há miệng thở dốc, chớp chớp mắt nhìn Phương Dịch, nửa ngày không nói nên lời.

Phương Dịch lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt ảm ảm có ngọn lửa bốc lên, tựa hồ Đường Văn Minh mà có hành động gì kỳ cục là anh đốt chết.

Đường Văn Minh bỗng nhiên quán chần một cục, lật người nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Phương Dịch ngây ngẩn cả người, không biết phản ứng này là thế nào, nửa ngày không thấy hắn nhúc nhích, chắc hắn ngủ rồi. Phương Dịch thật sự là bị hắn chọc cho tức quá hóa cười.

“Khốn kiếp.”

Người này thật sự là không biết nên làm thế nào mới tốt.

Phương Dịch thoát quần áo trèo lên giường nằm bên cạnh hắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại, anh bỗng thấy hơi mệt.

Bỗng nhiên bên tai có trận gió thổi qua, lập tức có người áp lên, Phương Dịch mở mắt, bắt gặp Đường Văn Minh đang nằm sấp trên người mình, ánh mắt tỏa sáng nhìn anh.

“Anh yêu tôi.”

Phương Dịch nhìn hắn không nói lời nào.

“Anh yêu tôi.” Đường Văn Minh lặp lại một lần, vẻ mặt cố chấp chờ anh trả lời.

“Ừ.” Phương Dịch thở dài.

Đường Văn Minh cười, hàm răng trắng lấp lóe.

“Nếu anh tiếp tục yêu tôi, nói không chừng tôi cũng sẽ yêu anh.”

“Nói không chừng?” Phương Dịch nhướn mày.

Đường Văn Minh thấy thế lập tức sửa miệng: “Nhất định.”

Phương Dịch theo dõi hần hồi lâu, tựa hồ cảm nhận được thành ý của Đường Văn Minh mới thò tay qua ôm lấy hần, nói: “Nói chuyện giữ lời.”

“Đương nhiên !” Đường Văn Minh cười căn Phương Dịch một ngụm, nói: “Vấn đề được giải quyết, chúng ta tiếp tục đi.”

Phương Dịch nổi giận, lửa đều nhanh đốt tới cổ họng rồi, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, chúng ta tiếp tục !”

Ngày hôm sau Đường Văn Minh không thể bỏ dậy, Phương Dịch được dịp thể nghiệm sự bất mãn của mình với Đường Văn Minh. Đường Văn Minh sâu sắc cảm nhận nếu Phương Dịch xuất toàn lực không phải cái dạng hần có thể chịu đựng được.

Nhưng hần thực sự thích tối hôm qua, có điều hơi mệt một chút thôi, đúng kiểu đau mà khoái hoạt.

33. Chương 33

Đường Văn Minh thức dậy giữa trưa, ngái ngủ mơ màng rửa mặt, nường theo mùi thức ăn đi vào phòng bếp. Hần ngáp một cái, nói với Phương Dịch đang bận rộn: “Hôm nay ăn gì vậy?”

Chỉ thấy Phương Dịch khẽ cười một tiếng: “Em nói xem?” Đường Văn Minh ngẩng đầu nhìn anh, mới liếc một cái, nguyên bản mắt vẫn đang lim dim lập tức trừng lớn.

Phương Dịch đang đeo tạp dề xào nấu, Đường Văn Minh chỉ nhìn được bóng lưng đối phương, thế nhưng riêng bóng lưng này thôi cũng đủ khiến hần rung động, bởi vì bên trong tạp dề Phương Dịch cái cũng không mặc !

Nếu không tính cả dép lê thì thật sự là trừ tạp dề ra cái gì cũng không mặc. Đường Văn Minh nhìn tám lưng bóng loáng kia, cặp mông căng chắc kia, đôi chân dài hữu lực kia, cảm thấy mũi ngứa ngứa.

Mới sáng sớm đã kích thích người ta? ! Hần cảm giác anh bạn nhỏ của mình bắt đầu rục rịch ! Ngày nào cũng thế này chẳng mấy mà tỉnh tấn nhân vong a !

Đường Văn Minh cảm thấy có dùng nhiều dầu chấm than hơn cũng không thể diễn tả được nội tâm chấn động bấy giờ, từ khi hần khai trai đến nay chưa từng trải qua loại chuyện như thế này !

Phương Dịch quay lại mỉm cười nhìn hần, cười đến độ trái tim Đường Văn Minh phát run. Anh bưng đĩa trứng ốp la đi tới, vài bước ngắn ngủi này trong mắt Đường Văn Minh lại chẳng khác gì mấy pha quay chậm dưới ánh đèn ái muội kiểu điểm trong phim, khiến hần có một loại cảm giác hoảng hốt.

Phương Dịch đặt trứng ốp lên bàn, lấy sốt cà chua vẽ gì đó lên trên miếng trứng. Đường Văn Minh quan sát thấy cơ ngực Phương Dịch từ trong tạp dề lộ ra, hần đột nhiên minh bạch tâm tính đáng khinh của nhóm thẳng nam khi tắm tia khe ngực vô tình lộ ra của đám con gái.

Ngón trỏ Phương Dịch dính một ít sốt cà chua, anh dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm láp, ánh mắt nhìn về phía Đường Văn Minh tràn đầy ý cười. Đường Văn Minh tưởng tượng đầu lưỡi màu phấn hồng kia liếm không phải ngón tay mà là chính mình, vừa nghĩ như vậy, thân thể hần bắt đầu nóng lên.

Phương Dịch liếm sạch ngón tay dính sốt cà chua, còn đút ngón tay vào miệng mút một cái, động tác này khiến Đường Văn Minh nhìn mà miệng khô lưỡi khô, không ngừng nuốt nước miếng.

Phương Dịch nhe răng cười, răng nanh trắng tinh như sò biển, từng chiếc lóe sáng động nhân, Đường Văn Minh thấy không nhịn được cũng cười theo.

“Em muốn ăn cơm, hay là muốn ăn tôi?” Phương Dịch chớp mắt, thanh âm đè thấp tràn ngập dụ hoặc.

Tiểu yêu tinh !

Đường Văn Minh che mũi, trong lòng có vô vàn tiểu tinh linh đang gào thét hò hét. Mẹ nó ! Hắn cứ nhiên cứng rắn !

Hắn cuối cùng đã hiểu vì sao Phương Dịch nổi danh, anh ta như vậy đừng nói là tiểu thụ, ngay cả hắn cũng chịu không nổi !

Phương Dịch hai tay chống lên bàn, vì trọng tâm dồn hết về tay nên cơ bắp trên tay căng chặt, thoát nhìn càng có cảm giác hữu lực. Anh ghé sát vào mặt Đường Văn Minh, khẽ cắn môi, mỉm cười hỏi hắn: “Hừm?”

Thanh âm này chẳng khác gì cọng rơm đè chết lạc đà, Đường Văn Minh nghe xong chân liền nhuyễn.

“Ăn ăn ăn !”

Đường Văn Minh thật sự muốn khóc, biết vậy vừa rồi không thay quần áo. (Bởi vì thay xong vẫn phải cởi ==])

Đường Văn Minh nhào tới, một tay vén tạp dề một tay thò vào trong sờ loạn. Bị hắn cầm tính khí, Phương Dịch tí thì trợn trắng mắt, hiển nhiên đối với bộ dáng cấp bách của Đường Văn Minh không biết nên làm thế nào, dù gì cũng là anh trêu chọc trước, nhưng anh vốn chỉ muốn trêu đùa tình thú chút thôi, nào biết Đường Văn Minh không hiểu phong tình như vậy.

Bây giờ không làm tới cùng cũng không được, nếu mà cự tuyệt tên này cũng rất miễn cưỡng, đứng trước dục vọng, Đường Văn Minh có thể nói là phản ứng chân thành một cách vô sỉ.

Đường Văn Minh hai ba nhát liền đem tạp dề vương vãi ném đi, bận rộn gấp rút châm lửa trên người Phương Dịch. Phương Dịch ôm eo hắn xoa xoa, nói: “Chậm một chút.”

Đường Văn Minh niết mông Phương Dịch một phen, ôm chặt cổ anh thở hổn hển nói: “Lúc này sao mà chậm được !” Nói xong liền nhắm miệng đối phương hôn lên, đầu lưỡi thò vào dây dưa.

“Ừm... ư !”

Đường Văn Minh thân thể run lên, hắn hưng phấn có phần khó kiềm chế, mang theo ngữ điệu cầu xin nói với Phương Dịch: “Mau... Nhanh lên.”

Phương Dịch thò tay xuống định sờ tính khí Đường Văn Minh, hắn theo bản năng tránh ra, ánh mắt Phương Dịch lóe lóe, đành phải chuyển sang vỗ về mặt sau.

Đường Văn Minh không chú ý tới hành động của mình, hắn run rẩy cởi quần, xoay người dán mông lên tính khí Phương Dịch cọ cọ, hai tay chống bàn, eo hạ thấp, hắn đã quá quen thuộc với tư thế sát nhập từ đằng sau.

Phương Dịch đặt tính khí đã cương lên kê mông Đường Văn Minh, hai tay vói vào trong áo, từ bụng một đường mò đến ngực, nắm lấy hai núm vú cứng rắn xoa nắn nghiền áp. Ngón trở vuốt ve đầu núm một vòng, hai ngón tay kẹp lấy nụ hoa nhẹ nhàng kéo ra, dẫn tới Đường Văn Minh kinh hô một tiếng, hơi thở càng rối loạn.

Phương Dịch cọ cọ tính khí trên mông Đường Văn Minh, áp người dán lên lưng hắn, cắn cắn sau gáy, nói: “Thật sự muốn làm? Phòng bếp không có bao.”

“Ừ...” Đường Văn Minh đầu ngả ra sau, dùng má cọ cọ tóc Phương Dịch, hắn đè nén nội tâm xao động, thanh âm buồn bực đáp: “Làm... Nhanh lên !”

Phương Dịch bỗng nhiên tách khỏi thân thể hắn, Đường Văn Minh mất đi chỗ tựa ảm áp thì có chút sững sờ, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu sột soạt, ngay sau đó một cỗ chất lỏng lạnh lẽo rơi xuống mông.

Đường Văn Minh người run run, liếc nhìn Phương Dịch, ánh mắt tỏa ra hơi nước ướt át động lòng người. Phương Dịch nhìn không được dán lên nắm chặt mặt hắn hôn mấy cái.

“Tại sao... trong bếp lại có gel bôi trơn?” Đường Văn Minh bị hôn thở hổn hển, vẫn không quên nói ra sự nghi ngờ của mình.

Phương Dịch dùng ngón tay đem bôi trơn chen vào kẽ móng Đường Văn Minh, hôn hôn mặt hắn, nói: “Tiện tay vuốt đó.”

“Vuốt... hay thật, về sau... ưm !” Đường Văn Minh bị ngón tay xâm nhập khe kinh ngạc, hít sâu một hơi, nói: “Về sau để nhiều một chút... Dự bị.”

Phương Dịch khoe miệng nhếch nhếch, tươi cười có chút kỳ quái, nếu Đường Văn Minh nhìn thấy nhất định sẽ nói đây là cười gian.

Phương Dịch đút vào hai ngón tay, móng tay nhẹ nhàng cào vào vách ruột Đường Văn Minh, Đường Văn Minh eo đều nhuyễn, nửa người trên hầu như là tì vào bàn.

“Nhanh lên... Tiến vào !”

“Đừng nóng nảy.”

Đường Văn Minh làm sao mà nhẫn được, hắn thò tay ra sau túm lấy Phương Dịch, vội la lên: “Còn không tiến vào chắc tôi bắn mất !”

Phương Dịch khẽ cười một tiếng, đút ngón tay vào sâu hơn, chậm rãi nói: “Bắn đi.”

Đường Văn Minh tâm muốn chết đều có, cảm giác Phương Dịch cố ý trêu chọc hắn, nhất thời nổi giận, giãy dụa muốn đứng lên. Phương Dịch sợ làm hắn bị thương, nhanh chóng rút ngón tay ra.

Phương Dịch ôm Đường Văn Minh xoay mặt hắn lại, thấy hắn đang hung tợn trừng mắt nhìn mình thì không khỏi bật cười, nói: “Đột nhiên phát cáu cái gì?”

Đường Văn Minh chỉ trừng mắt không nói lời nào, nỗ lực dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn.

Phương Dịch nghĩ nghĩ, lập tức hiểu rõ nguồn gốc cơn giận của hắn, anh lấy tính khí cộc cộc lên mông Đường Văn Minh, cười nói: “Chút nữa mà đau em cũng đừng trách tôi.”

Đường Văn Minh trừng mắt nhìn, tựa hồ biết mình hiểu nhầm người ta, trong lòng hơi chột dạ, ánh mắt nhất thời dịu đi, cộc cộc lên người Phương Dịch lấy lòng, tiến lại gần muốn hôn anh. Phương Dịch được hắn hôn, không nhịn được muốn cười nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, tiếp tục làm khuếch trương cho hắn.

Đến khi cảm thấy đã đủ, Phương Dịch cầm quy đầu đặt ngay hậu huyệt Đường Văn Minh, đẩy hắn gục xuống bàn, bóp eo hắn, bất ngờ đâm mạnh một cái.

Đường Văn Minh kêu đau một tiếng, tay chống bàn cũng run lên, tuy nhiên đau đớn chỉ trong nháy mắt bởi vì Phương Dịch sau khi đâm vào lập tức ngừng lại, thấy Đường Văn Minh mặt áp lên bàn, lông mi vẫn còn run rẩy, anh hỏi một cách ác ý: “Biết sai chưa?”

Đường Văn Minh hừ hừ: “Ừ...”

Phương Dịch cười rộ lên, cảm giác bộ dạng hắn lúc này cực kỳ đáng yêu, anh có xúc động muốn va chạm điên cuồng, khiến hắn trở nên càng đáng yêu hơn, nhưng chung quy là không đành lòng, Phương Dịch vuốt ve thân thể Đường Văn Minh, cúi đầu cùng hắn hôn môi, kiên nhẫn chờ hắn thích ứng.

Phương Dịch có thể nhẫn nại, Đường Văn Minh thì không.

Hắn chờ đến khi thích ứng được liền vội vàng tự mình động, động tác có phần không lưu loát nhưng hắn vẫn đóng đưa trước sau làm cho Phương Dịch cũng động theo.

Phương Dịch đè Đường Văn Minh lại, thở dài nói: “Hôm nay không đến quán ?”

Đường Văn Minh cắn chặt răng, đáp một tiếng.

Phương Dịch rút tính khí ra một nửa sau đó hung hăng đâm đi vào, Đường Văn Minh cuối cùng cũng được như mong muốn.

Hai người làm tình nhiều lần, dần dần có chút ăn ý, mỗi một động tác đều sẽ khiến đối phương dồn dập, đặc biệt là Đường Văn Minh, bị Phương Dịch làm cho dục tiên dục tử.

Đang lúc bọn họ chiến đấu kịch liệt, Đường Văn Minh nhìn thoáng qua trứng ộp la trên bàn, bỗng nhiên cảm thấy đói, nhất thời không khỏi thúc giục Phương Dịch nhanh hơn.

Phương Dịch lui ra ngoài, một tay ôm lấy hần bước nhanh ra phòng khách, đặt hần lên sô pha, sau khi tách mở hai phiến hông liền đâm vào lút cán.

Đường Văn Minh có chút vô lực, dù sao hần cũng đói bụng thực sự, dồn hết sức lực phối hợp với Phương Dịch, cố gắng co rút tràng nhục lấy lòng anh, hi vọng anh nhanh chóng “Tức vũ khí”.

Phương Dịch nhìn ra ý đồ của hần, khẽ cười, dùng tính khí ma sát nhẹ nhàng, đến điểm mẫn cảm thì cọ mạnh một cái, chính là không cho hần thống khoái.

Đường Văn Minh nhất thời hiểu được cái gì gọi là đâm đầu vào chỗ chết.

Thôi, đói thì đói, đói một lúc hần vẫn có thể nhịn được.

“Buổi tối... Tôi muốn ăn tôm hùm...”

Phương Dịch hưng hăng đâm chọc vào điểm mẫn cảm, Đường Văn Minh kêu oai oái, cả người run run, hần bắn.

“Ôi... Ôi...” Đầu óc Đường Văn Minh nhất thời ngừng hoạt động, thân thể mềm nhũn nằm trên sô pha.

Phương Dịch lui ra, lật hần lại đối diện với mình, cầm đùi hần đặt lên vai mình, sau đó lại động thân đâm vào.

Đường Văn Minh kêu hừ hừ, tư thế này đi vào càng sâu, hần sau khi bắn tinh càng trở nên mẫn cảm. Phương Dịch lại không mang bao, từng chút từng chút va chạm khiến hần có cảm giác vách ruột sắp bị mài rách rồi. Hình dạng tính khí cảm giác được đặc biệt rõ ràng, nóng ướt ma sát tựa như éch trong nồi nước sôi(?), thân thể Đường Văn Minh bất giác rướn lên.

Hần vừa mới bắn, tính khí vẫn chưa cương, phía sau cảm giác có chút thống khổ nhưng trong lòng lại dâng lên càng nhiều dục vọng, loại cảm giác lực bất tòng tâm này rất là mệt mỏi.

Hần rất muốn khóc, lúc này hần chỉ có thể tìm kiếm an ủi từ Phương Dịch.

Đường Văn Minh giơ tay ra muốn tìm Phương Dịch, tiếng thở dốc mang theo âm nức nở. Phương Dịch buông chân hần xuống, cúi người xuống cho hần ôm, Đường Văn Minh ôm chặt thân thể anh, ghé vào lỗ tai thì thào: “Phương Dịch... Phương Dịch...”

Một tiếng kêu này so với thuốc kích dục còn hữu dụng hơn, Phương Dịch ôm chặt hần, dùng lực đâm chọc vài chục cái, rốt cuộc cũng bắn ra.

Đường Văn Minh bị trận này kích thích, tính khí run run rẩy rẩy lại dựng lên, phía sau gắt gao co rút, cao trào khoái cảm mãnh liệt sau khi hoan ái khắc sâu vào lòng thiếu chút nữa khiến hần ngất đi.

Móng tay Đường Văn Minh hầu như bấm vào da thịt Phương Dịch, hần tìm kiếm môi đối phương như muốn xác định gì đó, tựa hồ ngoài phương pháp dùng hết khí lực toàn thân hôn lên, hần không biết nên làm sao.

Phương Dịch không biết vì sao Đường Văn Minh lại hôn mình nóng bỏng như vậy, chỉ cảm thấy hần đang bất an, anh thông thả nhẹ nhàng vuốt ve lưng Đường Văn Minh để hần thả lỏng một ít.

Đường Văn Minh hôn rất ác liệt, đem môi Phương Dịch cắn nát, vị máu rớt cuộc cũng khiến hần thanh tỉnh một chút, hần nhìn Phương Dịch, ánh mắt lộ vẻ mê mang cùng khó hiểu.

Phương Dịch sờ sờ đầu Đường Văn Minh, liếm vết máu trên môi hần, cười cười, kéo hần vào lòng, dán lên lỗ tai hần nhẹ nhàng thở dài: “Tôi yêu em.”

Đường Văn Minh chôn đầu trong lòng Phương Dịch, thân thể bất an vặn vẹo. Tính khí Phương Dịch theo đó trượt ra, hần hừ một tiếng, cắn lên ngực Phương Dịch một ngụm, hần khóc.

Mới đầu chỉ yên lặng chảy nước mắt, sau đó là khóc thút thít, đến khi Phương Dịch phát hiện thì hai mắt hần đã đầm lệ mông lung.

Phương Dịch nhất thời đau lòng, một bên lấy tay giúp hần lau nước mắt, một bên an ủi nói: “Rất đau sao? Không có việc gì, để tôi xem xem.”

Đường Văn Minh lắc đầu, vẫn ôm anh, đem nước mắt nước mũi bôi hết lên người Phương Dịch.

Phương Dịch không biết sao lại thế này, đành phải ôm hần an ủi. Đường Văn Minh cảm xúc lẫn lộn không hiểu ra sao, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Sau một lúc lâu, Đường Văn Minh không phát ra tiếng động, Phương Dịch nâng mặt hần lên, người này cứ nhiên ngủ, khóe miệng thỉnh thoảng còn chớp chớp. Phương Dịch cười, hôn hôn trán Đường Văn Minh, bế hần về phòng.

Thời điểm Đường Văn Minh tỉnh lại Phương Dịch đã không còn ở đây. Nhìn căn phòng trống rỗng, hần bỗng buồn bã vô cớ, trong lòng cũng giống như căn phòng này, thật vắng vẻ.

34. Chương 34

Mặt Đường Văn Minh khỏi hần, đối với việc hần xuất đầu lộ diện Phương Dịch cũng không có ý kiến gì. Đường Văn Minh tâm tình vui vẻ đến quán trà sữa, dưới ánh mắt nóng bỏng của Ngô Lỗi và Tăng Tiểu Lâm, hần bình tĩnh mỉm cười.

Hần có thể hiện khí thế ông chủ thế nào chẳng nữa thì hai người vẫn vui lòng phục tùng, hôm nay là ngày phát tiền lương nha, biết ông chủ không quên là bọn họ an tâm rồi.

Nhất thời không khí trong quán trà sữa hài hòa một cách kỳ diệu, nhưng không được bao lâu, sự xuất hiện của một người đã đánh vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Nhìn Long Quân Diệp ôm bó hoa hồng đi vào quán, khóe mắt Đường Văn Minh liên tục run rẩy, loại bỏ khả năng y đến tìm Ngô Lỗi hay Tăng Tiểu Lâm, Đường Văn Minh khẳng định bó hoa này là đưa cho mình.

Quả nhiên, khuôn mặt Long Quân Diệp mang theo biểu tình thấp thỏm, mỉm cười đi về phía hần. Đường Văn Minh nhũu mày neho mắt, khi Long Quân Diệp chỉ cách hần có một sải tay, Đường Văn Minh nhắc tay trực tiếp đem bó hoa Long Quân Diệp đang ôm ném lên quẫy nước, sau đó ngoắc ngón tay.

“Cậu, đi theo tôi.”

Long Quân Diệp con mắt nhất thời phát sáng, bộ dáng chẳng khác gì sắp đạt cao trào, y bước nhanh ra khỏi quán cùng Đường Văn Minh, tuyệt không lo lắng đối phương sẽ đưa mình đến đồn công an.

Tăng Tiểu Lâm hứng trí bùng bùng bát quái chuyện đào hoa của Đường Văn Minh, Ngô Lỗi nghe nửa ngày, bỗng nhiên ngắt lời cậu: “Ông chủ có quay lại không?”

Tăng Tiểu Lâm sửng sốt một giây, đột nhiên vỗ bàn kêu lên: “Hổng ! Mau gửi tin nhắn cho ông chủ, nhắc anh ấy hôm nay là ngày phát tiền lương !”

“Này không phải trọng điểm.”

“Vậy trọng điểm là gì?”

“Cậu không phát hiện gần đây tần suất ông chủ xuất hiện có hơi thấp sao? Anh ấy còn muốn kinh doanh quán trà sữa này nữa không ?”

“A?”

Tăng Tiểu Lâm bị lời đoán mò của Ngô Lỗi làm cho tỉnh mộng, cậu ngẩn ra hồi lâu, khi phục hồi tinh thần liền ôm lấy cánh tay Ngô Lỗi khóc rống: “Nếu ông chủ không làm nữa, tớ nên làm cái gì bây giờ?”

Ngô Lỗi cúi xuống nhìn cậu giống như nhìn chú chó con đáng thương đang vẫy đuôi, nói: “Sẽ có ông chủ khác.”

Tăng Tiểu Lâm nhìn hần, bây giờ mới kịp phản ứng, mắng: “Cậu đùa bốn tở.”

Ngô Lỗi cười một thoáng, chậm rãi mở miệng nói: “Không, tở chỉ trêu cậu thôi.”

Tăng Tiểu Lâm run lên một cái, người này không cười thì thôi, cười lên thật đáng sợ !

Long Quân Diệp cùng Đường Văn Minh đi vòng quanh khu đại học, bắt tri bắt giác đi đến địa phương thưa người. Nói cho cùng thì Đường Văn Minh cũng gốc ở chỗ này bốn năm rồi, từng góc ngõ ngách ở đây hần đều quen thuộc như sân vườn nhà mình vậy, muốn tìm một chỗ bí mật để nói chuyện với hần mà nói thật sự là rất dễ dàng.

Đối với Đường Văn Minh, Long Quân Diệp xem như là nhân tố ngoài ý muốn, hần không quá để ý, cứ nghĩ y sẽ không xuất hiện nữa nên ném luôn người này ra sau đầu, không ngờ yên ắng được một thời gian y cứ nhiên lại xuất hiện. Bị dây dưa quấy rầy thật là phiền, hần nghiêm túc tự hỏi một phen, cuối cùng quyết định phải thay đổi thái độ với người này.

Đường Văn Minh đưa Long Quân Diệp vào trong một con hẻm nhỏ, ép y lên tường; một tay chống vách tường, một tay chống nạnh, dùng ánh mắt nghiêm nghị theo dõi đối phương. Hần không nói chuyện, chỉ dùng trầm mặc tạo ra áp lực.

Long Quân Diệp dưới loại tình huống này thiếu chút nữa quỳ xuống ôm đùi gọi chủ nhân, nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình, y đành kiềm chế dục vọng nội tâm, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, tận lực trục xuất các loại hình ảnh tình sắc trong đầu, nhưng cặp đùi run run đã nói lên xúc động nguyên thủy nhất từ đáy lòng y.

Đường Văn Minh không có tâm tư nhảy cảm để mà cảm nhận được sự dầy vò này, hần nâng nâng cằm nhìn Long Quân Diệp, vẻ mặt kiêu căng, âm thanh lạnh lùng nói: “Cậu còn muốn làm gì? Tôi chỉ nói một lần, cậu nghe kỹ cho tôi, tôi không có hứng thú cũng không có kiên nhẫn cùng cậu chơi mấy trò ngược đãi, nếu còn có lần sau tôi sẽ báo cảnh sát ! Không tin cậu có thể thử xem.”

A a ~~ chủ nhân cư nhiên đe dọa mình !

Long Quân Diệp hô hấp dồn dập hần lên, y quay mặt đi không dám nhìn Đường Văn Minh, đồng thời nâng một bàn tay chống lên ngực hần, bày ra tư thái kháng cự, nói: “Tôi... Thực ra tôi tới để giải thích với anh, lần trước là lỗi của tôi, về sau sẽ không làm như vậy nữa, xin anh tha thứ.”

Y vùng trộm đánh giá Đường Văn Minh, hít sâu một hơi, dường như phải dùng rất nhiều dũng khí mới có thể đem lời kể tiếp nói ra.

“Mong được kết bạn với anh !”

Đường Văn Minh nhìn bàn tay đặt trên ngực mình một điểm khí lực cũng không có, khoe miệng hần giật giật, đối với mấy trò dục cự còn nghênh hần không có hứng thú, chỉ cần người này không làm điều xằng bậy, Đường Văn Minh cũng không thù dai.

Hần lùi lại, nghi hoặc nhìn Long Quân Diệp, hỏi: “Cậu nói thật?”

Long Quân Diệp mất mát thu tay, ngón tay đan xen vuốt ve xúc cảm còn vương lại, y dùng toàn bộ kỹ xảo biểu diễn trong đời, chân thành nhìn Đường Văn Minh, nói: “Thật !”

Nếu điều Long Quân Diệp nói là thật, vậy thì hần cũng bớt được một nguy cơ tiềm tàng, Đường Văn Minh suy nghĩ một chút, không hề do dự lập tức đồng ý.

“Tôi với cậu có thể làm bạn, nhưng cậu không được kê đơn bỏ thuốc mê, bắt cóc uy hiếp, cưỡng bức ngược đãi, mấy điều này cậu có thể cam kết không? À, còn nữa, không được hờ tở là lột đồ tôi, cũng không được bỏ đói tôi.”

Long Quân Diệp trong lòng giật thót, như thế nào mấy biện pháp y nghĩ đều bị Đường Văn Minh nói ra trắng trợn, không ngờ kế hoạch lấy lui làm tiền, giả vờ kết giao bằng hữu lại bị hần nhìn thấu, Long Quân Diệp dè nén hoảng loạn trong lòng, trấn định đáp: “Đương nhiên có thể.”

Đường Văn Minh quan sát y, Long Quân Diệp bị nhìn chăm chăm sau lưng đổ mồ hôi lạnh, bỗng nhiên Đường Văn Minh cười nói: “Được rồi, thử tin cậu một lần.”

Long Quân Diệp nhất thời yên lòng, cẩn thận dè chừng nhìn lên Đường Văn Minh, thấy thần sắc hắn vẫn bình thường, rốt cuộc xác định kế hoạch của mình bước đầu thành công.

Y thiên tính vạn tính nhưng lại quên một điểm mấu chốt, đó chính là sau lưng Đường Văn Minh còn có một Phương Dịch, mà gần đây Đường Văn Minh với Phương Dịch lúc nào cũng quấn lấy nhau, cơ hồ không có chuyện gì là gạt anh.

Ban đêm, Đường Văn Minh đem chuyện Long Quân Diệp đến tìm mình kể cho Phương Dịch, Phương Dịch nhất thời vẻ mặt không vui, trong lòng anh âm thầm khinh bỉ Đường Văn Minh, tên này dám tin tưởng Long Quân Diệp, đúng là hết chỗ nói.

Xét thấy thái độ của Đường Văn Minh đối với mình dạo này có chuyển biến tốt đẹp, Phương Dịch quyết định không trực tiếp đả kích lòng tự trọng của hắn, nhưng sau lưng vẫn lặng lẽ đề phòng Long Quân Diệp, dù sao Đường Văn Minh người này vỏ trứng mỏng khó bề phòng bị đám ruồi bọ.

Nghĩ đến đây, Phương Dịch cảm giác tâm lực bị lao lực quá độ, tại sao anh lại coi trọng quả trứng thối này? (ý chữ a Minh hỗn đản=]])

Đường Văn Minh khoanh chân ngồi trên giường ôm máy tính chơi Tam quốc, vừa mở màn vòng thứ nhất đã bị chủ công coi là phản tặc giết mất, bộ dạng hắn giống như trung thần, vị chủ công này thế mà cũng nhìn nhầm được ! Hắn suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra vì sao.

Đường Văn Minh buồn bực ngẩng đầu liền thấy Phương Dịch đang lạnh mặt đứng bên giường, tóc ướt sũng không thêm lau, nước nhỏ xuống ướt hết vai.

“Aiz, sao không lau tóc, cẩn thận cảm mạo.”

Phương Dịch nghe vậy cười cười, trêu ghẹo hắn: “A, cũng biết quan đến tôi, không tệ nha, có tiến bộ.”

Dù cho da mặt Đường Văn Minh không thuộc loại mỏng, nhưng lúc này nét mặt già nua cũng phải đỏ lên, nghe anh nói giống như bình thường hắn không hề quan tâm đến đối phương vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại hình như đúng là như vậy thật, nhất thời Đường Văn Minh hổ thẹn.

“Có muốn tôi lau tóc giúp không?”

Phương Dịch cười đến mặt cũng phải nở hoa, anh ngồi xuống cạnh Đường Văn Minh, chuyển máy tính đi, nhét khăn mặt vào tay hắn, chìa đầu ra trước mặt hắn, nói: “Lau đi.”

Đường Văn Minh chụp khăn tắm lên đầu Phương Dịch, ra sức chà lau, hắn xuống tay không nhẹ không nặng, Phương Dịch bị hắn làm cho da đầu tê dại, nhịn không được nói: “Nhẹ tay thôi.”

Đường Văn Minh dừng một chút, thả nhẹ động tác chậm rãi chà lau, Phương Dịch chỉ cảm thấy có cái gì đó không ngừng sờ tới sờ lui trên đầu, nhưng là nửa điểm tác dụng cũng không có, nhân tiện nói: “Dùng thêm chút sức.”

Đường Văn Minh hết kiên nhẫn, ném khăn tắm lên giường, cá giận nói: “Không lau nữa !”

Phương Dịch ngẩng đầu, tóc anh bị Đường Văn Minh biến thành đồng rơm hỗn độn, phối với khuôn mặt cương nghị của anh có vẻ đặc biệt phóng đãng. Đường Văn Minh thấy thế chuyển giận thành vui, chỉ vào Phương Dịch cười ha ha.

Phương Dịch đưa tay tiếp nhận khăn tắm tự mình lau tóc, thở dài xa xăm: “Thật sự là tứ chi không cần ngũ cốc không phân.” (ý nói vô tích sự)

Đường Văn Minh nghe ra u oán trong lời nói, cũng không lưu tâm, bĩu môi đáp: “Liên quan gì đâu, dù sao anh tứ chi đều cần ngũ cốc đều phân là được.”

Phương Dịch nhất thời được lấy lòng, nhưng mà Đường Văn Minh lại không ý thức được mấy lời này chứa hàm ý gì. Phương Dịch tất nhiên là rõ ràng, anh cao hứng ôm chầm Đường Văn Minh cắn một cái.

Đường Văn Minh hoàn toàn không biết mình chọc đến điểm hưng phấn nào của Phương Dịch, nhưng được soái ca yêu thương nhưng nhớ vẫn là chuyện rất đáng để hưởng thụ.

35. Chương 35

Không có khả năng Phương Dịch sẽ mặc kệ Long Quân Diệp, anh nhờ Vạn Ngạn Dân tìm cách gửi đồng ảnh chụp của Long Quân Diệp cho cha y, để ông đến quản giáo con trai nhà mình.

Vạn Ngạn Dân lắc đầu thở dài, nói nhà họ Long có đứa con như vậy cũng đủ đau đầu, không biết tương lai bọn họ sẽ tuyển người thừa kế như thế nào.

Phương Dịch cười lạnh, không biết giáo dục con cái, hậu quả xấu tất nhiên là nhà họ Long phải chịu.

Việc này không ảnh hưởng gì đến Đường Văn Minh, mỗi ngày vẫn trôi qua như vậy, thay đổi duy nhất đó là hần hần như không quay về nhà, đối với biến hóa này Đường Văn Minh không có cảm xúc gì đặc biệt. Tổng Kiến Quốc ngược lại rất là cảm động, tại vì Đường Văn Minh không về nên y cũng không cần vội vã về nhà nữa.

Thẳng đến giao thừa một ngày này, Đường Văn Minh mới giật mình phát hiện hần với Phương Dịch dây dưa đã ngót nghét ba tháng. Từng ấy thời gian cũng khó nói lên điều gì, từ lúc bắt đầu bọn họ gần như là nhảy cóc bỏ qua rất nhiều trình tự yêu đương bình thường, đương nhiên quan hệ giữa hần và Phương Dịch không thể dùng từ ‘bình thường’ để định vị.

Đường Văn Minh thật muốn bóp chết chính mình, quan hệ giữa hai người bọn họ dần biến chất từ lúc nào mà hần lại không hề nhận ra, có lẽ hần cũng phát hiện, có điều theo bản năng xem nhẹ nó mà thôi.

Hần bắt đầu kinh hoảng, sợ thay đổi, bởi vì thay đổi đồng nghĩa với việc phải đối mặt với tương lai chưa rõ thế nào.

Đường Văn Minh có chút kinh hãi, nói đến yêu đương hần không hề có kinh nghiệm gì, một lần duy nhất lại là thất bại cùng thống khổ, hần không có lòng tin yêu thêm lần nữa.

“Thì ra nội tâm mình yếu ớt như vậy sao?”

Đường Văn Minh rối rắm muốn chết, nghĩ thế nào cũng không làm rõ ràng được ý tưởng trong lòng, hần gấp đến độ vò đầu bứt tóc.

Có lẽ... Phương Dịch có thể tin tưởng sao ? Nhớ lại lần trước Phương Dịch nói với hần “Tôi yêu em”, hần liền cảm thấy trong lòng chua chua.

“A !! !”

Đường Văn Minh buồn bực muốn chết.

Phương Dịch lại càng buồn bực hơn, vốn anh định cùng Đường Văn Minh trải qua đêm giao thừa lãng mạn ấm áp, nhưng cả ngày nay Đường Văn Minh tinh thần hoảng hốt, khiến sự nhiệt tình của anh không có chỗ thể hiện, cuối cùng Phương Dịch không thể không hoãn kế hoạch lên núi ngắm hoa, trước hết trở về nhà.

Vừa vào nhà anh liền ấn Đường Văn Minh lên ván cửa, giọng điệu tức giận chất vấn: “Em muốn chia tay sao?”

“Không có a.” Đường Văn Minh không hiểu ra sao.

Phương Dịch nheo mắt đánh giá hần, hồ nghi hỏi: “Thật?”

Đường Văn Minh đẩy anh ra, tức giận nói: “Lời vô nghĩa !”

“Thế nhưng tối nay cảm xúc của em có gì đó không đúng.” Phương Dịch truy vấn.

Đường Văn Minh sắc mặt cứng đờ, trong lòng thật sự rất loạn, hần không để ý tới Phương Dịch mà chạy thẳng vào phòng tắm, Phương Dịch nhìn theo bóng dáng chạy trốn của hần, lâm vào trầm tư.

Rửa mặt xong, Phương Dịch kéo Đường Văn Minh xem chương trình đêm giao thừa, Đường Văn Minh nói muốn ngủ. Lúc lên giường Phương Dịch muốn thân thiết, Đường Văn Minh lại nói muốn chờ đếm ngược.

Phương Dịch xem như đã rõ, tên này lại đang giận dỗi gì rồi, tuy không biết vì sao nhưng trên cơ bản là có liên quan đến mình.

Anh nhìn Đường Văn Minh ôm máy tính chơi trò chơi, chớp mắt, chợt nảy ra một kế, cười nói: “VẬY TÔI RA NGOÀI UỐNG RƯỢU VỚI VẠN NGẠN DÂN, NGỒI Ở NHÀ QUÁ NHÀM CHÁN.”

Đường Văn Minh thoáng cái liền bị châm lửa giận, hần quăng máy tính, giận dữ trừng Phương Dịch: “Mẹ nó anh muốn xuất quỷ? !”

“Em có để ý đến tôi đâu.” Phương Dịch nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cũng không thể để một thanh niên huyết khí phương cương như tôi sinh hoạt như mấy ông già nha?”

Đường Văn Minh nghe lời này lại càng tức giận: “Mới được có ba tháng anh đã bắt đầu chơi trò ‘thất niên chi dương’[1] rồi, tôi biết anh không đáng tin mà !”

“Phải không?” Phương Dịch lạnh mặt nhưng trong lòng lại ngập tràn vui sướng, tên này đã biết ghen, đây là dấu hiệu tốt. Anh quay đầu không nhìn Đường Văn Minh, nói: “Em chưa từng tin làm sao biết tôi có đáng tin hay không?”

Đường Văn Minh sững sốt, nhất thời không hiểu Phương Dịch có ý gì, vội hỏi: “Ý anh là sao?”

Phương Dịch khẽ nghiêng răng, nở nụ cười, nhìn biểu tình hần có chút thấp thỏm, đáp: “Muốn biết?”

Đường Văn Minh bĩu môi: “Không nói thì thôi !”

Phương Dịch một tay kéo Đường Văn Minh vào lòng, hung hăng hôn lên đầu hần một cái, ghé vào tai hần lẩm bẩm: “Em rõ ràng đã biết lại cố tình làm như không hiểu, rất hư.”

Phương Dịch cắn lên vành tai hần một phát, cúi đầu cười; hơi thở nóng hằm hập phả vào lỗ tai Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh cảm giác da mặt nóng ran, vội xoay người ôm lấy Phương Dịch, đem mặt chôn trước ngực anh, nửa ngày không lên tiếng. Phương Dịch từng chút từng chút xoa lưng hần.

“Tôi biết thật sao?”

Thanh âm từ ngực rầu rĩ truyền đến, Phương Dịch cười không đáp, chỉ hỏi lại: “Em nói xem?”

Đường Văn Minh trầm mặc, một lát sau mới đáp: “VẬY ANH CÓ BIẾT KHÔNG?”

Phương Dịch lúc này không hề do dự lập tức trả lời: “Tôi biết.”

Đường Văn Minh không nói gì, một lát sau lại hỏi: “Tôi có thể tin tưởng anh không?”

“Em có thể thử.”

“Nếu kết quả không tốt, không phải là lãng phí thời gian lãng phí tình cảm sao? VẬY KHÔNG THỬ CÒN HƠN.”

Phương Dịch dừng một chút, nhắc người Đường Văn Minh lên để hần tựa vào vai mình.

“Nếu ngay cả dũng khí thử cũng không có, vậy em chẳng bao giờ có được cơ hội.”

Đường Văn Minh không nói chuyện, hô hấp trở nên trầm trọng chứng tỏ giờ phút này hần không hề bình tĩnh. Nội tâm Đường Văn Minh tựa hồ đang giãy dụa kịch liệt, Phương Dịch có chút bất an, anh theo bản năng ôm Đường Văn Minh càng chặt.

Tâm tình của Phương Dịch tựa hồ lây nhiễm sang Đường Văn Minh, khiến Đường Văn Minh cũng ôm anh chặt hơn, hai người mặt đối mặt gắt gao ôm nhau. Bọn họ không nhìn thấy mặt đối phương, nhưng động tĩnh trong lồng ngực đối phương lại vũng vàng truyền tới, tiếng tim đập gần trong gang tấc.

Đường Văn Minh trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động, hần muốn ôm chặt người trước mặt này, không chỉ là thân thể mà còn cả sinh mệnh, thời gian, thậm chí là linh hồn !

Tôi muốn anh.

Bị ý nghĩ như vậy thúc giục, Đường Văn Minh xúc động nhưng trong đầu lại lộn xộn, các loại từ ngữ nườm nượp tới, hần lại không sắp xếp được một câu hoàn chỉnh.

“Tôi... Tôi...”

Phương Dịch hai tay gắt gao siết chặt như là muốn khảm hẳn vào trong thân thể mình. Đường Văn Minh bị anh siết đau, làn da trước ngực bị quần áo chà sát một trận đau đớn, hẳn nghĩ Phương Dịch cũng có cảm giác giống như vậy.

Ý nghĩ này xuất hiện thật giống như có một tia chớp bổ vào tấm màn đen, đem bầu trời hỗn độn xé rách một lỗ hổng, khiến ánh sáng có cơ hội từ bên ngoài xuyên vào, xua tan hắc ám.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Đường Văn Minh thốt ra: “Phương Dịch, ở cùng một chỗ với tôi, yêu tôi, tôi... Tôi cũng sẽ yêu anh !”

Phương Dịch đột nhiên áp hẳn xuống giường, hung hăng ngăn chặn bờ môi hẳn. Bởi vì dùng lực quá mạnh, răng nanh hai người đều bị đụng đau, Đường Văn Minh thậm chí còn nếm được vị máu trong miệng, nhưng bây giờ hẳn không còn tâm tư để ý mấy chuyện con con này. Phương Dịch cũng đồng dạng không để ý đến, hai người bọn họ theo bản năng khát vọng đối phương, không thể tách ra.

Ngoài cửa sổ pháo hoa bỗng nhiên nổ tung, tiếng vang “Bùm bùm” như là vì tình yêu của bọn họ vỗ tay ăn mừng.

Phương Dịch liếm liếm môi Đường Văn Minh, nhìn hẳn cười, trong mắt tất cả đều là thỏa mãn.

Đường Văn Minh nét mặt già nua đỏ lên, hẳn cảm thấy có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, cố gắng dời lực chú ý của Phương Dịch sang chỗ khác.

“Về sau... ừm, về sau tôi sẽ lo cho anh !” Đường Văn Minh cho Phương Dịch một biểu tình ‘anh cứ yên tâm đi’, còn đặc biệt trình trọng vỗ vỗ vai anh.

Phương Dịch nhin xuống xúc động muốn cười phá lên, nằm bên cạnh hẳn, nghiêm túc nói: “Vây sau này đều nhờ cậy em.”

Đường Văn Minh gật đầu, nhìn nhìn Phương Dịch, vắn vẹo thân thể, có chút rối rắm, cuối cùng vẫn là xê dịch đến bên cạnh ôm chặt anh, tựa vào người đối phương.

Phương Dịch dùng đầu cọ cọ đầu hẳn, cầm tay hẳn.

Đường Văn Minh dùng móng tay nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay Phương Dịch, động tác nhỏ này ý nghĩa không rõ. Phương Dịch dùng trán cụng vào trán hẳn, ánh mắt dò hỏi, thấy hẳn né tránh ánh mắt mình tựa hồ không muốn trả lời.

Phương Dịch lại gần nhìn, cự ly gần đến mức có thể thấy rõ từng cái nếp nhăn từng sợi lông tơ của đối phương, anh khẽ cong khóe miệng: “Hửm?”

Đường Văn Minh đầu hàng, hôn lên môi Phương Dịch một cái, nói: “Tôi có chút ngượng ngùng.”

Phương Dịch hoàn toàn không hề nghĩ đáp án sẽ là như vậy, sững sốt một chút, lúc phục hồi tinh thần liền ôm đầu Đường Văn Minh vò loạn một trận.

Mẹ nó ! Tên này thật sự quá là đáng yêu !

Đường Văn Minh bị anh làm cho chẳng hiểu ra sao, tưởng Phương Dịch cầu yêu thành công nên hưng phấn quá độ, nhất thời tha thứ cho hành vi chà đạp kiểu tóc của mình.

Xem ra Phương Dịch thật sự yêu mình lắm thiết, he he.

Đường Văn Minh đắc ý cười rộ lên.

36. Chương 36

Mật lý điều du’ thường được dùng để hình dung các cặp tình lữ trong tình yêu cuồng nhiệt ngọt ngào ân ái, mà Đường Văn Minh và Phương Dịch chính là đang dừng lại ở giai đoạn này, mức độ ngọt nị của hai người đã đạt đến trình độ khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.Sau khi ăn cùng bọn họ một bữa cơm, Vạn Ngạn Dân về đến nhà liền cho hai người vào sổ đen tạm thời không gặp mặt, có công chuyện toàn kêu

trợ lý Dịch Kiêu đến xử lý, có điều mỗi lần Dịch Kiêu quay về đều hồn xiêu phách lạc, khiến Vạn Ngạn Dân đau đầu không thôi.

Thời điểm mọi người bên cạnh đối với hai người bọn họ chỉ mong tránh cũng chẳng kịp thì có một người lại vội vàng dán lên, người này không phải ai khác, chính là kẻ ăn nhờ ở đậu ở nhà Đường Văn Minh – Tổng Kiến Quốc.

Vốn Đường Văn Minh không ở nhà khiến y được vui vẻ một đoạn thời gian, thế nhưng gần đây mẹ già lại tìm tới cửa, lời lẽ nghiêm khắc yêu cầu y về nhà. Tổng Kiến Quốc chết sống không chịu, kết quả là mẹ Tổng mỗi ngày đến nhà Đường Văn Minh tìm y “nói chuyện phiếm”, khiến Tổng Kiến Quốc khổ không thể tả. Trước nay mẹ Tổng sợ ảnh hưởng đến công việc của con trai nên chưa bao giờ đến công ty tìm người, bởi vậy Tổng Kiến Quốc được nhàn nhã tránh né một khoảng thời gian, bây giờ bị mẹ Tổng tìm đến, y đã không còn nơi để trốn. Sau khi buồn rầu vài ngày, Tổng Kiến Quốc đem ánh mắt ném về phía “sào huyệt” hiện tại của Đường Văn Minh.

“Không được.” Đường Văn Minh không chút do dự cự tuyệt Tổng Kiến Quốc.

“Vì sao?” Tổng Kiến Quốc vẻ mặt đau khổ nói: “Chẳng lẽ cậu cứ như vậy thấy chết mà không cứu sao?”

Đường Văn Minh tức giận mắng: “Thì để cậu ở lại nhà tớ rồi còn gì, cậu còn không hài lòng cái gì? Đúng là được một tác lại muốn tiến một thước !”

Thấy hần kiên định cự tuyệt, Tổng Kiến Quốc không thể không lui bước.

“Chỉ một đêm, cậu thu lưu tớ một đêm nha.” Tổng Kiến Quốc ngượng ngùng làm nũng với Đường Văn Minh: “Chỉ cần qua đêm nay, nhất định mẹ tớ sẽ nghĩ tớ lại chuyển dời trận địa, như vậy là tớ được an toàn, đi mà, Văn Minh ca ca, cho em ở nhờ một đêm thôi, nha nha !”

“A !”

Đường Văn Minh xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, sau đó lùi về phía sau cách xa một đoạn, nhe răng trợn mắt phỉ nhổ Tổng Kiến Quốc. Để Tổng Kiến Quốc ở lại đây một đêm hần không ngại, thế nhưng Phương Dịch thì hần không chắc. Người này ý thức lãnh thổ rất mãnh liệt, trong nhà ngay cả phòng cho khách cũng không chuẩn bị, Đường Văn Minh tuyệt đối là người đầu tiên được ngủ lại lâu như vậy, nghĩ đến đây Đường Văn Minh nhất thời cao hứng.

Eo ! Cười nhìn thật ghê tởm !

Tổng Kiến Quốc quan sát phát hiện biểu tình Đường Văn Minh có biến hóa, nhin xuống xúc động muốn châm chọc, chuyển sang nghiêm mặt cười với hần.

Nhìn Tổng Kiến Quốc ánh mắt tha thiết, Đường Văn Minh có chút khó xử nói: “Không có phòng khách.”

“Không sao, để Phương Dịch ngủ sofa, chúng ta ngủ giường !” Tổng Kiến Quốc không chút khách khí đáp.

Đường Văn Minh mặt lạnh, đối với độ mặt dày của thằng nhãi này lại có thêm nhận thức mới.

“Hỏi Phương Dịch đi, chung quy anh ấy mới là chủ nhân nơi này.”

“Cậu cũng là nửa chủ nhân nha.”

Lời này ngược lại là xuôi tai, Đường Văn Minh tạm thời tha thứ cho hành vi đáng xấu hổ vừa rồi của Tổng Kiến Quốc.

Chạng vạng Phương Dịch trở về, sau khi nghe kể lại tiền căn hậu quả, đầu tiên là nhìn về phía Đường Văn Minh; thấy hần bộ dáng sao cũng được, trong lòng anh nhất thời có tính toán. Cũng nên cho Đường Văn Minh chút mặt mũi với bạn bè hần, Phương Dịch nói với Tổng Kiến Quốc: “Nếu vậy cậu ngủ sofa đi.”

Tổng Kiến Quốc lập tức đồng ý.

Mọi thứ đều rất hài hòa cho đến trước lúc đi ngủ, Tổng Kiến Quốc thừa dịp Đường Văn Minh ở phòng khách cùng Phương Dịch, y cẩn thận lên vào phòng ngủ khóa trái cửa từ bên trong.

Thời điểm hai người phát hiện thì đã muộn, Đường Văn Minh tức giận muốn đập cửa, Phương Dịch giữ chặt hần, khuyên giải: “Thôi, cứ để cậu ta ngủ đi, mình ngủ sô pha.”

Đường Văn Minh tức giận, nói: “Chìa khóa phòng đâu? Tôi muốn cho thằng nhãi này một trận khỏi gánh vác sinh hoạt luôn !”

“Chìa khóa không biết ném chỗ nào từ lâu rồi.” Phương Dịch ôm hần xuống lầu, hỏi: “Em có số điện thoại nhà Tống Kiến Quốc không?”

“Làm gì?” Đường Văn Minh nghi hoặc nhìn anh.

Phương Dịch cười cười, nói: “Để người nhà linh cậu ta về giáo dục lại, em đỡ phải động tay động chân.”

Đường Văn Minh gật đầu, cảm giác chủ ý này cũng không tệ.

“Giường của hai ta lại để tên đực rửa khác ngủ.” Đường Văn Minh vẫn mất hứng.

Phương Dịch vuốt ve cánh tay hần, cười nói: “Không sao, ngày mai chúng ta mua giường mới, dù sao chiếc giường này cũng dùng lâu rồi, cũng nên đổi cái mới.”

Đường Văn Minh gật đầu, rất nhanh lại cao hứng, hần coi Phương Dịch thành đệm thịt đặt dưới thân, còn mình thì nằm trên người anh chơi đùa vui vẻ. Phương Dịch mới đầu còn hòa theo, về sau thấy xu thế có điểm không ngừng được, vội ôm lấy hần ôn nhu dỗ: “Đừng nháo, Tống Kiến Quốc còn ở trên lầu kia.”

Đường Văn Minh nhất thời không dám xằng bậy, trong lòng thầm thóa mạ Tống Kiến Quốc một phen. Hần hôn Phương Dịch một lát, đến khi ngực anh nổi lên hai điểm khả nghi mới thỏa mãn gối lên người anh ngủ.

Phương Dịch ôm hần, cảm thấy thỉnh thoảng như vậy cũng không tồi.

Tâm tình khoái trá này chẳng thể kéo dài đến ngày hôm sau bởi vì khi Phương Dịch tỉnh lại, cảm giác cả người như vừa bị xe tải nghiền qua, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không đau. Bây giờ anh mới hiểu được chân lý: nếu có bạn trai cao lớn cường tráng, ngàn vạn lần không nên chơi mấy trò “em gối anh ngủ”.

Đường Văn Minh cũng không khá hơn, hần bị sái cổ.

Tống Kiến Quốc về mặt nhẹ nhàng khoan khoái rời giường, đối diện với hai người mặt mũi tái mét, ánh mắt mang theo vẻ tức giận nhìn mình, y nhún vai cười nói: “Tớ làm vậy là để các cậu bồi dưỡng tình cảm ‘hoạn nạn kiến chân tình’ nha, biết bao nhiêu người có thể cùng hưởng phú quý nhưng lại không thể cùng chung hoạn nạn, cuối cùng đều chia tay. Trước tiên tớ để các cậu diễn thử, tránh cho về sau xuất hiện loại tình huống này các cậu sẽ chia ly, cho nên tớ cũng là vì các cậu thôi.”

Đường Văn Minh chưa nghe hết câu liền muốn động thủ đập bẹp y, lại bị Phương Dịch giữ chặt. Phương Dịch nhìn hần lắc lắc đầu, Đường Văn Minh lập tức nghĩ đến cuộc điện thoại tối hôm qua, nhất thời buông tha ý tưởng bạo lực Tống Kiến Quốc.

Hần lùi một bước trong mắt Tống Kiến Quốc lại thành đối phương chịu tiếp nhận giải thích, y dương dương tự đắc mà không hề biết tai ương đang trên đường đến đây.

Thời điểm Tống Kiến Quốc bị mẹ Tống xách ra ngoài, y mới biết thế nào là hối hận. Y vạn lần không ngờ được Đường Văn Minh trước nay đối với hành tung của y luôn giữ kín như bưng, cứ nhiên sẽ chủ động báo tin cho mẹ Tống, nhưng mà bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.

Tống Kiến Quốc bám khung cửa, khóc lóc kêu la: “Tại sao cậu lại đối xử với tớ như vậy? !”

Đường Văn Minh giơ ngón giữa xem như trả lời.

Tống Kiến Quốc cứ như vậy bị mẹ già bắt đi, Đường Văn Minh chợt cảm thấy thần thanh khí sảng, thế nhưng cổ bị sái thống khổ như bóng với hình, khiến hần kêu khổ không ngừng. Tuy Phương Dịch muốn giúp hần mát xa xoa dịu đau đớn, nhưng bây giờ ngay cả thân anh còn chưa lo xong, cuối cùng hai người quyết định đi tìm người đâm bốp.

Sau khi bị thợ mát xa ép buộc một phen, hai người thấy thư thái hơn rất nhiều, chỉ là rất mệt mỏi mà thôi. Vừa lúc đến giờ cơm trưa, Đường Văn Minh đề nghị đi ăn gì đó bổ sung năng lượng, Phương Dịch đương nhiên sẽ không phản đối.

Bọn họ tìm được một quán ăn ở vùng lân cận thoát nhìn cũng không tệ lắm, hai người chưa kịp đi vào liền bị một thanh niên từ bên trong đi ra ngăn cản.

Thanh niên kia vóc dáng không cao, dáng người tinh tế, bộ dạng ưa nhìn. Đối phương vừa thấy Phương Dịch ánh mắt liền sáng lên, trực tiếp chạy vội về phía anh, đứng trước mặt Phương Dịch rướn người về phía trước như là muốn nhào vào vòng ôm của anh bất cứ lúc nào, vẻ mặt hớn hở.

“Phương Dịch ! Anh còn nhớ em không?”

Đường Văn Minh mắt hững hờ, còn tưởng là bạn trai cũ linh tinh gì đấy, thế nhưng hắn có cảm giác người này nhìn rất quen mắt. Hắn cẩn thận đánh giá đối phương, càng nhìn càng thấy đối phương quen mắt. Thời điểm đang cố gắng hồi tưởng, thấy đối phương nói với Phương Dịch: “Lần trước em gặp anh ở khách sạn thành phố A, vốn định qua chào hỏi anh nhưng không cẩn thận bỏ lỡ, anh còn nhớ rõ em không? Em là Khả Nhạc nè.”

Bên tai như vang lên một tiếng sét đánh, Đường Văn Minh cả người bừng tỉnh, người này mẹ nó chính là kẻ làm gãy ‘qua qua’ hắn, tiểu thụ cục vàng a ! (*là cục làm = vàng =]])

37. Chương 37

“Là cậu !”

Đường Văn Minh trừng Khả Nhạc, chỉ hận không thể lột da rút gân đối phương, đau đớn tê tâm liệt phế lúc trước bất chợt nhói lên trong đầu, khiến hắn không nhìn được kẹp chặt chân.

Lực chú ý của Khả Nhạc đều dừng trên người Phương Dịch, hoàn toàn không hề chú ý tới Đường Văn Minh. Bấy giờ nghe âm thanh hắn rống giận mới quay đầu nhìn sang, thấy Đường Văn Minh cậu đầu tiên là sững sốt tựa hồ nhớ ra cái gì, không bao lâu sau mặt cậu chuyển sang trắng bệch; “A” một tiếng, thế nhưng lại xông qua ôm lấy cánh tay Phương Dịch trốn phía sau anh chỉ lộ ra mỗi cái đầu, giống con thỏ con bị dọa sợ, thấp thỏm nhìn Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh tức giận muốn chết ! Oắt con đáng giận này không những làm hắn gãy ‘qua qua’, cứ nhiên còn dám nhúng chàm người đàn ông của hắn !

Phương Dịch căn bản không nhớ rõ Khả Nhạc là ai, vừa rồi vốn định từ chối đối phương, lại không ngờ Đường Văn Minh cứ nhiên quen biết. Nghĩ đến khẩu vị của Đường Văn Minh ngày trước, anh nhất thời đề cao cảnh giác, có lẽ thanh niên tên Khả Nhạc này từng léng phếng với Đường Văn Minh ! Nghĩ đến đây, Phương Dịch quyết định án binh bất động xem tình hình phát triển.

Đường Văn Minh bước nhanh tới, giống mèo vồ chuột đem Khả Nhạc từ sau lưng Phương Dịch lôi ra. Khả Nhạc bị khí thế bực bực của hắn làm cho sợ hãi, nắm chặt cánh tay Phương Dịch không buông. Đường Văn Minh kéo mãi không ra, quay sang trừng mắt nhìn Phương Dịch; Phương Dịch dưới cái nhìn đe dọa của hắn, mặt không biểu tình gỡ tay Khả Nhạc ra.

Khả Nhạc bị Phương Dịch lạnh lùng “ruồng bỏ”, nhất thời hai mắt đăm lệ nhìn về phía anh, yên lặng lên án hành vi tàn nhẫn. Phương Dịch ngược lại nhìn Đường Văn Minh cười, lúc này anh mới giật mình nhận ra hai người có quen biết, vừa rồi anh lại không hề chú ý tới điểm này.

“Tiểu tử thú, cuối cùng cũng tìm thấy cậu, lúc trước ném tôi ở bệnh viện không quan tâm, cậu không ngờ sẽ có hôm nay đi? !” Đường Văn Minh nghiêng răng, giọng nói lạnh lùng: “Tôi muốn cậu nợ máu trả máu !”

Bệnh viện? Phương Dịch ánh mắt đảo qua người Khả Nhạc và Đường Văn Minh mấy lần, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Khả Nhạc nghe xong giống như nghĩ tới chuyện gì đáng sợ, mặt mày tái mét rất dọa người, trên trán toát mồ hôi lạnh, thân thể phát run, dường như không thể đứng vững.

“Tôi... Tôi không cố ý, thật sự là tôi cũng rất kinh hoàng, sợ anh cứ như vậy tàn phế, nếu... nếu anh báo cảnh sát, vậy tôi đời này liền xong !”

Tàn phế? Phương Dịch hoàn toàn không tưởng tượng được Khả Nhạc đã làm gì khiến Đường Văn Minh có nguy cơ tàn phế.

“Phắc ! Đời tôi đúng là đã xong rồi !” Đường Văn Minh trong mắt toát ra ánh lửa, chỉ hận không thể dùng ánh thiêu chết người này.

Khả Nhạc theo bản năng nhìn xuống bụng Đường Văn Minh, hoảng sợ vịn phần nói: “Chỗ đó của anh bị phế rồi sao? !”

Phương Dịch sững sốt nường theo tầm mắt đối phương nhìn xuống vật giữa hai chân Đường Văn Minh, trong đầu ánh sáng chớp giập tựa hồ có thứ gì đó dần lộ ra giữa tầng tầng sương mù.

Đường Văn Minh căn bản không chú ý tới tầm mắt Phương Dịch, lực chú ý của hắn toàn bộ đều tập trung trên người “kẻ thù” trước mặt. Nhìn phản ứng của Khả Nhạc quả thực hắn tức muốn xỉu, người này hại hắn bị liệt dương trên diện tâm lý, cũng hại hắn đương tuổi tráng niên phải xuất ngũ ra khỏi giới công, quả là nổi ô nhục !

Khả Nhạc thấy Đường Văn Minh bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống mình, gấp đến độ chảy nước mắt. Cậu nhìn về phía Phương Dịch xin giúp đỡ, thấy anh chẳng thèm đoái hoài tới mình, trong lòng cực kỳ thất vọng; thấy Đường Văn Minh từng bước tới gần liền vội nói: “Hay là tôi đền tiền thuốc men cho anh ! Chỗ đó của anh bị phế đi tôi cũng không có biện pháp, khoa học kỹ thuật bây giờ cũng không thể thay cho anh một cái mới, anh anh anh... Thực ra dùng mặt sau cũng không tệ ! Thật đó ! Nếu làm tốt sẽ vô cùng thoải mái!”

Đường Văn Minh cảm giác lời này chính là châm chọc hắn bất lực một cách trắng trợn ! Trong đầu giống như có thứ gì đó vỡ vụn, hắn hú lên nhào vào Khả Nhạc, Khả Nhạc rít the the chạy đi.

Phương Dịch ôm chặt Đường Văn Minh một phen, xoa lưng hắn trấn an: “Còn đang đứng trước cửa tiệm người ta kia, chúng ta đổi chỗ khác rồi nói tiếp.”

Đường Văn Minh vừa chạm vào cái ôm ấm áp của Phương Dịch, trong lòng nhất thời dâng lên ủy khuất vô hạn, ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn anh có vẻ đặc biệt đáng thương. Phương Dịch tâm khê động, mỉm cười hôn lên khóe miệng hắn một cái.

Lần này đến lượt Khả Nhạc kinh sợ, cậu hoàn toàn không thể tin được Đường Văn Minh với Phương Dịch lại là cái loại quan hệ này, thế nhưng hành động thân mật tự nhiên của hai người cho thấy bọn họ chính là kiểu quan hệ tình lữ.

Sao có thể như vậy? ! Không phải Đường Văn Minh là công sao? Tại sao lại cùng một chỗ với Phương Dịch? Thế nhưng bây giờ hắn bị phế rồi, không lẽ hắn với Phương Dịch là loại ‘công – công tương thân’ ! Vừa rồi mình còn nhắc nhở hắn tác dụng của mặt sau nữa chứ. Đúng là tự ném đá vào chân mình, Khả Nhạc đặc biệt muốn khóc, cậu vất vả lắm mới tìm thấy đối tượng thích hợp như Phương Dịch, lại bị người khác nhanh chân cướp mất. Mà người đẩy lại là đối tượng bị cậu dè gậy dưa, đây quả là chuyện nực cười nhất trên đời !

Khả Nhạc trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Phương Dịch quay sang nhìn cậu một cái, thần nhiên nói: “Có vẻ cậu biết tôi, nhưng tôi lại không nhận ra cậu, hay là chúng ta kiểm chỗ trò chuyện đi?”

Khả Nhạc máy móc gật gật đầu.

Đường Văn Minh hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái, ôm eo Phương Dịch, cùng anh đi đến chỗ bên cạnh.

Khả Nhạc cùng hai người đến quảng trường nho nhỏ cách đó không xa, Phương Dịch mang theo Đường Văn Minh ngồi xuống ghế dài, đối với Khả Nhạc mỉm cười.

“Cậu là Khả Nhạc? Tôi thật sự không có ấn tượng với cậu.”

Khả Nhạc nhìn Phương Dịch nắm tay Đường Văn Minh, trong lòng thật sự là khóc không ra nước mắt, cậu trầm mặc một lát sau mới chậm rãi trả lời: “Chúng ta từng một đêm bên nhau, một đêm khó quên.” Cậu dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Phương Dịch.

Phương Dịch hơi sững sốt, Đường Văn Minh lập tức phản ứng lại, quay sang hỏi anh: “Anh cũng ngủ với cậu ta?”

“Cũng?” Phương Dịch nhú mày, không nhẹ không nặng nhéo tay Đường Văn Minh một cái, cười lạnh nói với Khả Nhạc: “Người ngủ với tôi rất nhiều, tôi hoàn toàn không nhớ ra cậu, có thể thấy được đêm hôm đó không có gì ấn tượng lắm.”

Khả Nhạc có chút xấu hổ, cậu đứng trước mặt hai người giống như cậu học trò nhỏ làm chuyện xấu bị mời phụ huynh.

Người này cư nhiên cũng ngủ với Phương Dịch ! Nhưng ‘qua qua’ của Phương Dịch lại không có bất cứ vấn đề gì, chẳng lẽ bọn họ không làm tư thế ‘cưỡi ngựa’? Thế nhưng nghĩ đến chỗ kia của Phương Dịch có thuộc tính ‘kim thương bất đảo’, Đường Văn Minh cảm giác cho dù bọn họ có dùng tư thế cưỡi ngựa cũng không thể thương tổn đến Phương Dịch.

Đường Văn Minh bỗng nhiên suy nghĩ lan man, nếu tỉ mỉ xét lại thuộc tính của hai người này, dứt khoát chính là trời đất tạo nên một đôi a ! Nhưng Phương Dịch hết lần này tới lần khác chỉ bám dính lấy mình !

Nghĩ đến đây, oán khí trong lòng Đường Văn Minh nhất thời tiêu tán không ít, hẳn có chút trào phúng cười với Khả Nhạc, cảm giác mình mới là người chiến thắng.

Còn Phương Dịch nói từng ngủ với rất nhiều người hẳn tuyệt không để ý, hẳn lúc trước cũng ngủ với rất nhiều người đấy thôi. Cho dù bọn họ cùng ngủ với một người hẳn cũng không thấy có gì xấu hổ, chỉ cần sau này Phương Dịch không ngủ với đám người bên ngoài là được, yêu cầu của hắn cũng không cao.

Khả Nhạc cảm thấy cực kỳ bị thương, từ ngày cậu nghiện tư thế cưỡi ngựa liền phát sinh rất nhiều chuyện đáng sợ. Tất cả tiểu công bị cậu cưỡi trừ Phương Dịch, hầu như đều phải nhập viện, có vài người bởi vì giữa chừng đổi tư thế cho nên may mắn thoát khỏi chuyện không ai mong đợi, cậu cảm thấy mình như bị nguyên rủa.

Nói đi cũng phải nói lại, cậu hứng thú với tư thế cưỡi ngựa chỉ vì một lần làm cùng Phương Dịch. Chuyện xảy ra vào cái đêm của một năm trước, Phương Dịch dùng sức mạnh thân thể siêu cường chinh phục cậu, khiến cậu mê luyện cảm giác cưỡi ngựa, từ đó về sau vận mệnh như là trên đũa cậu, cậu cũng không còn gặp lại Phương Dịch nữa.

Sau mấy lần xảy ra sự cố, có một tên du côn tuyên bố muốn giết cậu, cậu lo lắng hãi hùng đành phải chạy đến thành phố A lánh nạn. Không ngờ một thời gian sau thế nhưng ngoài ý muốn chạm mặt Phương Dịch ở khách sạn, mới đầu cậu không nhận ra Phương Dịch, dù sao cũng qua lâu như vậy, hơn nữa bọn họ cũng chỉ ở chung có một đêm mà thôi, hai bên không quen thuộc lẫn nhau.

Cậu mạo hiểm quay về thành phố B chính là muốn thử vận khí gặp lại Phương Dịch, không ngờ hôm nay đúng là được gặp thật, nhưng kết quả rất nực cười, Phương Dịch đã có chủ, mà chủ không phải ai khác chính là một trong số những người bị cậu làm cho liệt dương, đúng là không gì châm chọc hơn, Khả Nhạc cười khổ.

Nhìn Đường Văn Minh biểu tình cười lạnh, cậu không chút nghi ngờ thứ gã này muốn cậu bồi thường không phải tiền, mà là ‘gây ông đập lưng ông’.

Mất thấy Đường Văn Minh bộ dáng rục rịch, quyết định vẫn là suy nghĩ kỹ rồi nói sau.

Sau khi hạ quyết định, cậu bất ngờ xoay người bỏ chạy, tốc độ chạy trời chết giống con thỏ bị lửa đốt mông.

Hành động này khiến Phương Dịch và Đường Văn Minh giật nảy mình, mất thấy người kia chạy không còn bóng dáng, Đường Văn Minh nhảy dựng lên, nổi giận mắng: “Thằng khốn này ! Cứ thế mà chạy à !”

So với chuyện Khả Nhạc chạy trốn, Phương Dịch hiển nhiên càng để ý đến nửa thân dưới của Đường Văn Minh hơn. Chờ hắn phát tiết xong anh mới lạnh lùng hỏi một câu: “Bây giờ có thể kể lại chuyện ‘qua qua’ của em có liên quan gì đến Khả Nhạc không?”

Đường Văn Minh bỗng chốc hoàn hồn, hấn tim đập thình thịch nhìn khuôn mặt Phương Dịch nhàn nhạt tiểu ý, có loại xúc động muốn vất chân bỏ chạy, lại bị ánh mắt như xem thấu nội tâm của Phương Dịch uy hiếp áp xuống.

38. Chương 38

Phương Dịch nghe Đường Văn Minh kể lại huyết lệ án với Khả Nhạc xong, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, thế nhưng trong lòng lại phi thường muốn cuồng tiếu, nhưng anh không thể, anh phải nhịn xuống, nếu không thể nào Đường Văn Minh cũng bóp chết anh !

Chuyện này thật sự rất buồn cười !

Phương Dịch giật giật khóe miệng, nhìn Đường Văn Minh vẻ mặt phẫn hận, hỏi: “Em tính thế nào?”

“Cái gì mà tính thế nào?”

“Khả Nhạc kia, thật sự em muốn cậu ta nợ máu trả bằng máu sao?”

Đường Văn Minh hiện tại đầu óc đã tỉnh táo, cư nhiên nghĩ không ra biện pháp, hấn cũng không thể chỉ vì lỗ miệng ác ý mà đem người ta chính tàn, đó là phạm tội. Chuyện này từ đầu tới cuối chính là một vở kịch hoang đường !

“Ít nhất cũng phải bắt cậu ta đền tiền thuốc men, à, còn cả phí cố vấn tâm lý nữa.”

Phương Dịch cười, sờ sờ tóc hấn, dừng một chút mới nói: “Còn nữa, kế hoạch báo thù xã hội của em tuy là nghiêm mật, thế nhưng nếu ngày đó tôi không đồng ý đi theo, vậy em định làm thế nào?”

Đường Văn Minh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đáp: “Không phải còn có người số 2 sao?”

Phương Dịch nhất thời đen mặt, trong mắt lóe qua một tia lệ quang, anh nhìn Đường Văn Minh còn chưa nhận ra điều khác thường, cười lạnh.

“Nguyên lai ai cũng có thể?”

Đường Văn Minh lúc này mới ngửi thấy vị chua, thoáng nhìn bản mặt âm trầm kia, vội vàng giải thích: “Không phải anh đã đi theo tôi đó sao? Nay mẹ nó chính là duyên phận nha !”

“Hừ !” Phương Dịch giận dữ quay đầu.

Đường Văn Minh dịch qua ngồi cạnh Phương Dịch, kéo mặt anh về phía mình, cười tủm tỉm nói: “Dù sao chuyện cũng đã rồi, anh giả thiết cũng không thể thay đổi cái gì.”

Phương Dịch nhìn hấn một lát, cười cười, thò tay chụp vào chỗ hiểm của hấn. Đường Văn Minh đầu tiên là sửng sốt, sau đó muốn gỡ tay anh ra ngay lập tức, không nghĩ tới Phương Dịch trên tay dùng lực, hấn kêu lên đầy sợ hãi, không dám động.

“Dừng dừng dừng !”

“Nói cho em một bí mật.” Phương Dịch cười xấu xa, dùng giọng điệu dụ dỗ nói: “Thực ra tôi sờ ‘qua qua’ của em mấy lần rồi, không những sờ mà còn sục nó đến tận lúc bắn nữa kìa.”

Đường Văn Minh choáng váng, nửa ngày chưa hoàn hồn, một lúc sau mới vui vẻ cầm tay anh kêu lên: “Thật à?”

“Đương nhiên.” Phương Dịch cười càng vui vẻ, ghé vào lỗ tai hấn thì thầm: “Bắt quá phải chờ đến lúc tôi ‘làm’ em đến thất thần mới được.”

“Có lẽ lúc em tỉnh táo không cách nào thành công, bắt quá chúng ta có thể tiếp tục thí nghiệm, về lâu về dài nói không chừng em sẽ khỏi.”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, cảm giác việc này có thể thành, cao hứng đến mức ôm chặt lấy anh, cười nói: “Quá tốt ! Đời này tôi vẫn còn hi vọng chữa khỏi ‘qua qua’ !”

Phương Dịch vỗ vỗ lưng hấn, tươi cười có chút lạnh.

Tốt nhất cả đời đừng chữa khỏi !

Sau khi biết nguyên nhân Đường Văn Minh không làm công, Phương Dịch ngược lại không có cảm giác an toàn, anh tin chỉ cần Đường Văn Minh có thể khắc phục chứng ngại tâm lý, với tính cách của người này tuyệt đối sẽ đi ra ngoài phóng dăng, bởi vì hắn thủy chung chỉ thích tiểu thụ đáng yêu !

Điều Phương Dịch không hề nghĩ tới đó là dù Đường Văn Minh không khắc phục được chứng ngại tâm lý, hắn vẫn đi ra ngoài phóng dăng. Tuy có cả Phương Dịch đi theo bên cạnh, thế nhưng nhìn hắn ánh mắt phát sáng khi nhìn đám tiểu thụ, Phương Dịch liền có cổ xúc động muốn đánh gãy chân Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh hứng trí bừa bừa cùng tiểu thụ bên cạnh nói chuyện phiếm, đối với đám tiểu thụ dán lên người mình, hắn một điểm kháng cự đều không có, Phương Dịch ở một bên mắt lạnh nhìn.

Đường Văn Minh rất vui, đã lâu không đến hộp đêm chơi, Phương Dịch lại ở bên người, hắn thật sự là một chút áp lực tâm lý cũng không có.

Nhưng Đường Văn Minh rất nhanh liền vui quá hóa buồn, bởi vì đoạn thời gian này đã dưỡng thành thói quen, tuy cùng các tiểu thụ nói chuyện phiếm cũng vui, thế nhưng Đường Văn Minh vẫn nhớ rõ Phương Dịch bên cạnh. Thỉnh thoảng lại quay sang động tay động chân với anh một chút, đám tiểu thụ mới đầu còn tưởng hai người là bạn bè cùng đến, rất nhanh đã có người phát hiện ra chỗ không đúng.

Chỉ thấy Đường Văn Minh chốc chốc lại quay qua ôm eo Phương Dịch, ghé vào tai anh thầm thì, khi thì dán cả người lên người anh, bóp ngực anh mấy cái, không thì lại sờ đùi. Từ đầu đến cuối Phương Dịch chỉ yên lặng, trên mặt không có biểu tình gì nhưng vẫn để hắn làm mấy hành vi phóng túng, mấy tiểu thụ vây xem bởi vì Phương Dịch mặt lạnh mà không dám tới gần giật mình không thôi.

Rất nhanh liền có người hiểu chuyện đưa ảnh chụp lên hai người lên diễn đàn chuyên dành cho tiểu thụ trong thành phố. Bài vừa post lên, đủ loại hình ảnh bình luận ùn ùn xuất hiện, làm cho các tiểu thụ trong diễn đàn một trận chấn động.

Phương Dịch á hử, là tiểu công nổi tiếng nhất bản thị, nhiều năm chưa ai vót được, cư nhiên bị một công khác hút mất ! Bên trong hắn có nội tình gì đây !

Bài post được rất nhiều người bình luận, hầu hết đều nói Đường Văn Minh rất không biết xấu hổ, thân là công cư nhiên đi cám dỗ nam thần đại chúng của bọn họ ! Tuyệt đối không thể tha thứ ! Vì thế bao nhiêu nợ cũ năm xưa của Đường Văn Minh bị người đào lên một cục, bao gồm cả mấy tiểu thụ lúc trước bị Đường Văn Minh dùng để thực nghiệm xem ‘qua qua’ có bình thường hay không cũng vào góp vui. Vì thế chủ đề Đường Văn Minh giả làm công tới hấp dẫn Phương Dịch xoát lên hắn mấy trang, nhóm tiểu thụ phần nộ lên án tên khốn Đường Văn Minh này đúng là ti bỉ ! Nhất định là bitch của bitch !

Đường Văn Minh lúc này chẳng hay biết gì, diễn đàn này hắn cũng lướt qua rồi, thế nhưng toàn vào chuyên mục công, bởi vì muốn vào chuyên mục thụ cần phải có hai tiểu thụ đứng ra chứng minh để cử bạn là tiểu thụ mới được quyền tham gia.

Đường Văn Minh lúc này còn đang sờ cổ Phương Dịch cười cười, không biết Phương Dịch nói gì đó, hắn cư nhiên lại gần dùng lực hôn lên mặt Phương Dịch một cái. Lần này rất nhiều người chung quanh đều rút đi động ra chụp ảnh, vì thế trên diễn đàn lại bắt đầu một đợt sóng mới.

Trong ảnh chính là bằng chứng Đường bitch quyến rũ Phương Dịch trắng trợn a ! (lấy hồn Đường bitch=]])

Đường Văn Minh đối với chuyện này vô tri vô giác, nhưng có một người đang bị cấm túc trong nhà vì quá nhàm chán nên xoát diễn đàn thấy được.

Long Quân Diệp tự cảm thấy mình là công, thế nhưng hứng thú với mục tiểu thụ còn lớn hơn cả Đường Văn Minh. Y từng mua lại tài khoản cũ của một tiểu thụ, thỉnh thoảng cũng vào hóng hớt một chút.

Hôm nay cũng là một đêm không thể ra ngoài đú đờn, y nhàm chán nghịch mấy tính, chỉ thuận tay vào diễn đàn, không ngờ cư nhiên thấy được bài post có liên quan đến Đường Văn Minh và Phương Dịch.

Y đương nhiên chẳng thèm ngó tới Phương Dịch, thế nhưng với Đường Văn Minh thì chính là như tạc thêm vàng, đặc biệt bắt mắt.

Gần đây hoạt động bị hạn chế, Long Quân Diệp chỉ có thể dùng điện thoại liên hệ với Đường Văn Minh, gọi mười cuộc thì chỉ một cuộc thông, gửi tin nhắn ngược lại là có thể nhận được nửa câu trả lời. Nguyên nhân đương nhiên là vì dạo này Đường Văn Minh với Phương Dịch dính nhau vô cùng, y gọi tới phần lớn đều bị Phương Dịch thấy, vì thế đương nhiên là không thể nào gọi được.

Nhìn thấy bài post này, Long Quân Diệp cảm giác cơ hội tới rồi, cơ hội to đùng thế này mà không ly gián dứt khoát không phải người ! Y quyết đoán gửi cho Đường Văn Minh một tin nhắn thật dài, cũng rất có tâm gửi kèm cả tài khoản và mật khẩu để hắn vào xem.

Đường Văn Minh đêm đó về nhà mới nhìn thấy tin nhắn, hắn đăng nhập bằng tài khoản Long Quân Diệp đưa, thấy bài post kéo dài mấy chục trang, trang đầu tiên còn chưa xem xong Đường Văn Minh liền bùng nổ.

“Ông mày giả công chỗ nào ? ! Ông đây vốn chính là công ! Lúc trước ngủ cùng một đám mấy người gọi ca ca gọi đến là ngọt, hiện tại không thể ngủ mấy người liền trở mặt không quen, thật quá đáng !”

“Không được ! Không thể để bọn họ tiếp tục nói bậy nữa ! Mình phải phản kháng !”

Vì thế Đường Văn Minh ngay cả tắm cũng không thèm tắm, dùng chính tài khoản này bắt đầu phát ngôn phản bác bài post, hắn phần nộ gõ bàn phím “bùm bùm” rung động.

Có điều Đường Văn Minh không biết, mấy loại chuyện thế này một khi bắt đầu sẽ rất khó kết thúc.

Đường Văn Minh cùng các tiểu thụ càng nói càng gọi lại nhiều chuyện xưa.

Phương Dịch nhìn Đường Văn Minh lòng đầy căm phẫn, cảm giác mình không cần lo lắng đến vấn đề Đường Văn Minh chữa khỏi ‘qua qua’ xong sẽ xuất quỷ nữa. Lần này hắn gần như là đắc tội với tất cả các tiểu thụ trong thành phố, sức ép của ngôn luận rất lớn, về sau nếu hắn muốn văn hồi hình tượng, trừ phi đợi tiểu thụ toàn thành phố đổi một đám mới mới có khả năng.

Phương Dịch hôn hôn Đường Văn Minh đang mãi cãi nhau với người ta đến mặt đỏ tai hồng, cười cười, trong lòng cảm thấy cao hứng.

Người này tự chui đầu vào rọ cũng đáng yêu muốn chết !

39. Chương 39

Phương Dịch tuyệt đối không nghĩ tới anh với Đường Văn Minh kết thúc quãng thời gian tình yêu cuồng nhiệt triền miên chỉ vì khẩu chiến trên diễn đàn. Mấy ngày này Đường Văn Minh dồn toàn bộ nhiệt huyết vào mấy cuộc tranh đấu, Long Quân Diệp bị nhốt ở nhà cũng kiếm đâu được một tài khoản mới đến trợ uy cho Đường Văn Minh. Trong lúc nhất thời quan hệ giữa y và Đường Văn Minh đột nhiên tăng mạnh, còn Phương Dịch chỉ có thể mỗi đêm nhìn bóng dáng Đường Văn Minh ra sức chiến đấu với cái máy tính mà đi vào giấc ngủ, phi thường cô đơn tịch mịch, bọn họ đang từ trạng thái tuần trăng mật lập tức chuyển sang giai đoạn thờ ơ.

Thẳng đến cuối tuần vẫn thấy Đường Văn Minh ôm máy tính không buông, Phương Dịch rốt cuộc chịu hết nổi quyết định tha hắn ra ngoài, không ngờ vừa ra khỏi cửa liền đụng phải cái cậu Khả Nhạc kia, không biết cậu ta thực sự trùng hợp hay có dự mưu từ trước.

Phương Dịch cảm giác dường như gần đây toàn thế giới đang ngăn cản anh cùng Đường Văn Minh ân ái ! Anh nghĩ mình phải tìm biện pháp giải quyết tình trạng hiện tại, chứ không cứ như vậy nữa anh thật sự sẽ nổi khùng !

“Phương Dịch, em có thể nói chuyện với một mình anh không?” Khả Nhạc vẻ mặt chờ mong nhìn Phương Dịch, ánh mắt muốn nói lại thôi, giọng điệu cầu xin: “Nha anh, xin đừng cự tuyệt em, chỉ một lần, một lần được không?”

Nhìn Khả Nhạc bộ dáng sắp khóc, Phương Dịch vẫn không hề nhúc nhích.

Đường Văn Minh cười lạnh quan sát tiểu thụ – người bẻ gãy dưa hắn, trong lòng cực kỳ không vui, oán thầm: Hừ ! Cực phẩm cục vàng thì sao? Bọ cánh cam này là của hắn !

Hắn một phen kéo lại cánh tay Phương Dịch, trừng mắt uy hiếp anh, nói: “Nếu hôm nay anh dám đi cùng người này, tôi sẽ gọi toàn bộ cực phẩm ‘1’ trong thành phố về nhà chơi NP !”

Phương Dịch nghe vậy mặt “xoạch” một cái đen xì, gân xanh trên trán ứa ra, mãi mới kiềm chế được không nhào vào bóp chết tên oan gia trước mắt này.

Khả Nhạc hiển nhiên bị loại uy hiếp hạ lưu này làm cho rung động, nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần.

“Hừ !”

Đường Văn Minh ném cho Khả Nhạc cái nhìn xem thường, mấy ngày nay hắn cùng các tiểu thụ tranh đấu khá nhiều; đối với ngạo kiều thụ, kiên nhẫn và nhường nhịn đã giảm đi không ít, huống chi trước mắt còn là tiểu thụ làm hắn gầy gù? Hắn không xông lên đập cậu ta một trận đã là nhẫn nại cực hạn rồi. Sau hai lần gặp lại, hắn coi như đã rõ, tên nhóc tên Khả Nhạc này tuyệt đối có mưu đồ gây rối Phương Dịch !

Hắn kéo Phương Dịch muốn đi, Khả Nhạc bước vội đến ngăn trước mặt bọn họ, có vẻ đã hạ quyết tâm, nói: “Không nói chuyện riêng cũng được.” Cậu đề phòng liếc nhìn Đường Văn Minh, có chút không tình nguyện.

Đường Văn Minh ngược lại cũng tò mò, quay sang dùng ánh mắt trưng cầu Phương Dịch. Phương Dịch chỉ cười cười không nói gì, anh hiểu, đoạn nói với Khả Nhạc: “Đi thôi.”

Khả Nhạc nhìn bọn họ hành động ăn ý, nhất thời cảm thấy hi vọng kia hơn phân nửa là thất bại rồi, nhưng cậu vẫn ôm có một chút kỳ vọng.

Ba người tìm một quán cà phê gần đó, gọi mấy ly nước uống, không ai mở miệng giống như còn đang chờ đợi, bầu không khí dị thường trầm mặc.

Chờ khi ly cà phê thấy đáy, Khả Nhạc mới chậm rãi mở miệng kể lại cố sự cảm động vì sao cậu đối với tư thế cưỡi ngựa vừa yêu lại vừa hận, chốt lại một câu Phương Dịch chính là đối tượng để cưỡi tốt nhất cậu tìm kiếm bấy lâu nay. Cậu uyển chuyển đưa ra đề nghị có thể cùng Phương Dịch bảo trì quan hệ pháo hữu[1], không cần lui tới thường xuyên, ám chỉ nếu anh và Đường Văn Minh có gì không thoải mái thì có thể tìm cậu đánh một pháo[2], nhưng khi làm nhất định phải dùng tư thế cưỡi.

Nghe xong cố sự đầy khúc chiết và yêu cầu rất ngứa đòn của Khả Nhạc, Phương Dịch ngược lại không có phản ứng gì, Đường Văn Minh thì vừa sợ vừa giận, hắn vỗ bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Này cậu, người này là của tôi, tâm anh ấy cũng là của tôi, thân thể cũng vậy, đưa chuột mẹ nó cũng thế! Cậu muốn ước pháo với Phương Dịch? Nằm mơ đi !”

Phương Dịch nghe được lời này khóe mắt giật giật, để che giấu nội tâm xúc động muốn cười ngất, anh bưng lên ly cà phê chậm rãi uống.

Đường Văn Minh căn bản là không để ý tới phản ứng của Khả Nhạc, nói tiếp: “Tôi cảnh cáo cậu, về sau cách anh ấy xa một chút, bằng không cậu sẽ biết thế nào gọi là hối hận ! Nghe nói có một vị có máu mặt đang tìm cậu gây phiền toái? Người đó đã biết cậu quay lại chưa?” Hắn nói xong trào phúng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Khả Nhạc giống như đang nhìn một người chết.

Mặt Khả Nhạc thoát cái chuyển sang trắng bệch, Đường Văn Minh thấy vậy trong lòng đắc ý, nhân tiện nói: “Nhớ trả tôi tiền chữa bệnh, cụ thể bao nhiêu tôi quên rồi, đưa số điện thoại đây bao giờ tính xong nói cậu sau.”

Khả Nhạc hơi do dự, rốt cuộc vẫn khai ra số điện thoại.

Đường Văn Minh lưu lại cẩn thận xong liền nhìn Phương Dịch ý bảo rời đi, Phương Dịch nhìn sang Khả Nhạc, cuối cùng nói với cậu câu đầu tiên trong ngày.

“Đi mua sex toy về cưỡi tự an ủi đi.”

Khả Nhạc khóc thút thít nói: “Thứ kia sao có thể so với của anh a !” Cậu nói xong tiện thể nhìn xuống phía dưới Phương Dịch.

Đường Văn Minh nhất thời xù lông che chắn trước mặt Phương Dịch, vội vàng kéo anh đi, sợ ở lại thêm một giây liền bị Khả Nhạc nhìn nhiều một giây.

Thằng nhãi này rất quá đáng ! Làm đứt ‘qua qua’ hần chưa tính, cứ nhiên còn dám mơ tưởng đến ‘qua qua’ thuộc quyền sở hữu của hần ! Hừ, đúng là bitch của bitch như trên diễn đàn nói ! Không biết xấu hổ !

Đường Văn Minh thở phì phì, Phương Dịch lại ghen cười không thôi, cảm thấy bộ dáng hần ghen quá là đáng yêu, nếu không phải bây giờ đang bên ngoài, anh nhất định sẽ ôm tên này vào ngực xoa nắn một phen.

Khả Nhạc vẽ mặt buồn khổ, lỗ chĩa chực khóc nhìn bọn họ rời đi, cậu chỉ có mong ước nho nhỏ này thôi, tại sao lại khó thực hiện như vậy ?

Về sau Khả Nhạc không xuất hiện nữa, Đường Văn Minh tạm thời yên lòng, ban ngày khôi phục lại trạng thái bình thường, bất đồng duy nhất đại khái là cho ‘qua qua’ làm trị liệu khôi phục thường xuyên hơn.

Ban đêm một ngày này, Phương Dịch cùng Đường Văn Minh tắm chung.

Đường Văn Minh ngồi bên bồn tắm lớn, hai tay gắt gao nắm thành bồn, tận lực khắc chế nội tâm rục rịch nổi dục vọng, nhìn Phương Dịch chăm chú giúp hần tắm rửa cho ‘qua qua’, hần cảm giác mình sắp trở thành Liễu Hạ Huệ thời đại mới.

Phương Dịch không ngần ngại, một tay đỡ ‘qua qua’ của Đường Văn Minh, một tay vốc nước té lên, nói: “Nhịn xuống, không được cương.”

Đường Văn Minh hừ một tiếng tỏ vẻ đã biết, hần dời tầm mắt khỏi thân thể Phương Dịch vì bị nước dính ướt nhẹ mà trở nên càng thêm khô gợt, cố gắng nghĩ đến những chuyện vui vẻ tích cực lành mạnh linh tinh gì đó, dùng cái này để hóa giải dục niệm trong lòng.

Bọn họ trải qua một khoảng thời gian thực nghiệm, dưới tình trạng thanh tỉnh, Đường Văn Minh rốt cuộc có thể để Phương Dịch chạm vào ‘qua qua’ của hần, nhưng vẫn không thể cương. Một khi cương, Đường Văn Minh so với bình thường càng trở nên miễn cảm yếu ớt gấp bội, tuyệt đối sẽ không cho Phương Dịch đụng vào bảo bối của hần.

Phương Dịch dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn trên tính khí Đường Văn Minh, thấy ánh mắt hần dao động, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, hiển nhiên là nhẫn nhẹn rất vất vả. Anh khẽ cười, chợt nổi lên tâm tư trêu đùa, dùng móng tay nhẹ nhàng gãi gãi một bên trướng, Đường Văn Minh cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Thấy Đường Văn Minh mở to hai mắt nhìn mình, hô hấp cũng dồn dập hơn, Phương Dịch thè lưỡi liếm liếm môi trên, nắm hai quả trứng của hần trong tay thưởng thức, nửa người trên nghiêng về phía Đường Văn Minh, liếm lên hầu kết hần một chút, tay đặt lên gáy hần cười nói: “Hôm nay đến đây thôi, thế nào? Hửm?”

Đường Văn Minh vốn bị châm ngòi chịu không nổi, Phương Dịch dụ hoặc như vậy làm sao mà nhẫn được? Hần hét lớn một tiếng đem Phương Dịch ấn vào bồn tắm.

Sóng nước quay cuồng, nước trong bồn tắm đung đưa rất quy luật từng đợt từng đợt bắn ra ngoài, lộ ra hai khối thân thể dây dưa trên mặt nước, dần dần nước tụ lại một chỗ, cuối cùng kết hợp một thể.

Đường Văn Minh khuôn mặt đỏ bừng nằm trên giường không nhúc nhích, đầu ướt sũng, tóc mái dán lên trán có vẻ hỗn độn mà lại biếng nhác.

Phương Dịch đi vào phòng, thấy vậy phá lên cười, đưa ly nước ép hoa quả cho hần, cầm lấy khăn mặt bị ném một bên lau tóc cho hần.

Nước ép trái cây vừa chua vừa ngọt khiến Đường Văn Minh cả người sảng khoái, hần quay lại nhìn Phương Dịch, nhếch miệng cười, tám chiếc răng trắng tinh lóe sáng.

Phương Dịch vén sợi tóc dính trên trán hần ra, đặt lên mặt hần một nụ hôn, Đường Văn Minh nâng nâng cằm, cười nói: “Còn cả nơi này nữa, chỗ này ngọt.”

Phương Dịch bật cười, phương thức Đường Văn Minh làm nũng cũng đáng yêu không kém. Anh cúi xuống ghé sát vào Đường Văn Minh, ánh mắt hần sáng ngời phản chiếu khuôn mặt mình, hần chậm rãi nhắm mắt khước miệng chứa ý cười phảng phất như đang chờ đợi mình, Phương Dịch cũng nhắm mắt, nhẹ nhàng chạm vào môi hần.

Hương thơm của nước trái cây từ miệng Đường Văn Minh truyền đến cũng giống với con người hần vậy, rất động lòng người.

40. Chương 40

Trong lúc lơ đãng, chẳng mấy mà đã đến tết âm lịch, Phương Dịch không về thành phố A ăn tết, nguyên nhân Đường Văn Minh cũng biết, bởi vậy không khỏi cảm thán hai vị phụ huynh nhà mình tính tình cỏi mở một phen. Đương nhiên hần cũng không quên an ủi Phương Dịch, nói mình sẽ ăn tết cùng anh, Phương Dịch cao hứng ôm hần cắn một trận.

Mọi năm Đường Văn Minh đều sang Canada ăn tết cùng cha mẹ; năm nay vì Phương Dịch, hần quyết định ở lại nước. Hần lòng đầy tội lỗi gọi điện cho cha mẹ nói tết năm nay mình không thể sang, hi vọng hai người có thể thông cảm cho hần. Không ngờ mẹ Đường nghe lời này lại cao hứng cười rộ lên, nói ‘tốt quá’, dịp tết năm nay bà với ba Đường vốn định qua Thổ Nhĩ Kỳ chơi, Đường Văn Minh mà đến bọn họ sẽ không thể đi, bởi vì Đường Văn Minh là kẻ tứ chi không cần ngũ cốc không phân, tuyệt đối cần bọn họ chăm lo mới được.(Chứ chưa quen a Dịch thì ai lo cho ẻm??) Bây giờ Đường Văn Minh không đến, bọn họ có thể thực hiện kế hoạch rồi, để hần ở lại nước mà ăn tết đi thôi.

Đường Văn Minh mặt không đổi sắc cúp điện thoại, Phương Dịch ở bên cạnh nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện về mặt không đành lòng. Đường Văn Minh quay sang thấy anh như thế, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng hỏi ! Tôi biết anh muốn nói cái gì, tôi tuyệt đối là con ruột !”

Phương Dịch ôm hần, sờ sờ đầu tỏ vẻ an ủi.

Đường Văn Minh mếu máo, lẩm bẩm nói: “Thực ra tôi cũng không chắc lắm.”

Phương Dịch khoé miệng cong lên, Đường Văn Minh đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt híp lại, không vui nói: “Biết ngay anh sẽ cười !”

Phương Dịch vội vàng điều chỉnh lại sắc mặt, tỏ vẻ không phải anh cố ý.

Đường Văn Minh vẫn mất hứng, Phương Dịch lập tức nói sang chuyện khác, hỏi hần tết nên làm những gì, năm rồi Phương Dịch không chú ý đến mấy thứ này, năm nay không còn một mình, dù sao cũng phải chuẩn bị một chút. Đường Văn Minh bày tỏ trừ mua đồ ăn, hần cái gì cũng không biết, bình thường thu xếp bày biện toàn do mẹ làm, tết hàng năm ngoài ăn ra hần chỉ có ngủ, còn lại là chơi.

Cuối cùng, sau khi tham khảo trên mạng một phen, hai người liệt kê ra một danh sách, trừ đồ ăn, tất cả vật phẩm tất yếu như câu đối xuân linh tinh gì đó đều mua đủ.

Đầu tiên bọn họ trang trí nhà Phương Dịch, sau đó chạy về nhà Đường Văn Minh bày biện một chút, sau mấy ngày bận bịu hai người cảm thấy dịp thường thỏa mãn.

Đường Văn Minh tự mình đưa cho Ngô Lỗi và Tăng Tiểu Lâm mỗi người một bao lì xì to đùng, cho bọn họ nghỉ sớm, hai người đều là dân địa phương, cũng phải về chuẩn bị đón xuân.

Đêm ba mươi tết, Vạn Ngạn Dân trước khi rời khỏi thành phố A còn đến nhà Phương Dịch ăn sủi cảo tự tay anh bao, lấy từ trong nồi ra một miếng to bằng cái bánh bao, hần liếc trộm Đường Văn Minh, Đường Văn Minh cười nói: “Tôi bao.”

“Nhìn ra.” Vạn Ngạn Dân không hề áp lực ăn luôn, tuy Đường Văn Minh bao khá khó coi, thế nhưng nhân là Phương Dịch làm, mùi vị không tồi.

Vạn Ngạn Dân trước khi đi lì xì Đường Văn Minh một chiếc phong bì đỏ, còn cười với hần đầy ý vị thâm trường, Đường Văn Minh bị hù cho sưng sốt. Phương Dịch kêu hần cứ nhận lấy, anh đối Vạn Ngạn Dân tỏ vẻ thập phần vừa lòng.

Vạn Ngạn Dân ném cho Phương Dịch ánh mắt “Tôi hiểu”, sau đó xoay người đến sân bay, lưu lại Đường Văn Minh về mặt khó hiểu cùng Phương Dịch cười đến là giảo hoạt.

Ném qua bữa cơm tất niên thịnh soạn, Phương Dịch mở một chai rượu vang, bày ra một bàn điểm tâm nhỏ rồi cùng Đường Văn Minh xem chương trình đón xuân.

Đường Văn Minh từ đầu đến cuối cười đến ngửa tới ngửa lui, Phương Dịch có vẻ không thể lý giải vì sao hắn lại cười, với anh mà nói mấy chương trình đón xuân kiểu này khá là nhạt nhẽo.

Cuối cùng anh có chút buồn ngủ, chính là vẫn cố thức để đếm ngược với Đường Văn Minh. Đường Văn Minh cũng nhìn ra anh mệt, nhanh chóng kéo người lên giường, Phương Dịch rất nhanh liền ngủ.

Đường Văn Minh chống đầu, dưới ánh đèn hôn ám ngắm Phương Dịch rất lâu, như là muốn khắc sâu bộ dáng đối phương vào trí nhớ, để bản thân không thể nào quên anh.

Hắn càng nhìn càng cảm động, cũng không biết vì sao trong lòng trưởng trưởng, chua xót ngọt ngào đan xen.

Thời điểm Đường Văn Minh đắm chìm trong dòng cảm xúc ngổn ngang, khó mà tự kiềm chế, Phương Dịch bỗng nhiên mở to mắt nhìn hắn, vươn tay vuốt ve mặt hắn, vẻ mặt nghi hoặc, hỏi: “Làm sao?”

Đường Văn Minh nhe răng một lúc, dang hai tay ôm anh vào lòng giống như đang cẩn thận che chở món bảo bối yêu thích.

Phương Dịch nghe nhịp tim trầm ổn trước ngực hắn, lại chậm rãi thiếp đi.

Ngày hôm sau, hai người bọn họ bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, người tới tựa hồ rất sốt ruột, không thấy ai ra mở cửa liền từ đập cửa chuyển thành phá cửa.

“Đường Văn Minh ! Tổ biết cậu ở đây, mở cửa nhanh !”

Là giọng Tống Kiến Quốc, Đường Văn Minh vừa bò dậy lập tức quay về giường, thuận tiện kéo Phương Dịch xuống.

Tống Kiến Quốc tựa hồ biết Đường Văn Minh không muốn mở cửa cho mình, y liền thi triển tuyệt kỹ một tay ấn chuông một tay đập cửa. Đường Văn Minh trực tiếp nhảy xuống giường, ngay cả dép cũng không thèm xỏ chạy đi mở cửa. Lúc đi ngang qua phòng khách tiện tay chộp lấy một bao lì xì, không để Tống Kiến Quốc nói chuyện, hắn nhét lì xì vào người y sau đó đóng cửa.

Tống Kiến Quốc ở ngoài cửa tĩnh lặng, cư nhiên vẫn chưa hài lòng tiếp tục chế tạo tạp âm, Đường Văn Minh nổi giận mở cửa, xắn tay áo chuẩn bị cho đối phương một trận. Tống Kiến Quốc nhét lì xì vào tay Đường Văn Minh, lợi dụng khe hở này lách vào cửa.

Y xoay quanh trong phòng khách, trong miệng không ngừng nói: “Mau mau mau mau ! Đưa chìa khóa nhà ông ngoại bà ngoại cậu cho tớ! Không thể chịu nổi nữa ! Hôm nay ba mẹ tớ mang mấy cô về nhà xem mắt, cậu biết người nọ là ai không? Vương Tiểu Quyên a ! Cô ta đánh tớ từ nhỏ tới lớn! Làm sao tớ có thể thân cận với cô ta được? Đây tuyệt đối là tai nạn chết người a ! Tớ nhân cơ hội chỉ có hai người chuẩn bị, chạy cả một đường tìm tớ phải đập đến một trăm tám mươi nhịp mắt! Vương Tiểu Quyên a ! Má ơi ! Bây giờ cậu phải cứu tớ ! Tớ tuyệt đối không thể đi xem mắt với hồ cái Vương Tiểu Quyên được !”

Đường Văn Minh thấy y cứ thao thao bất tuyệt, căn bản cũng chịu thua y luôn, chẳng còn tâm tư tính sổ với y nữa. Nhưng hắn cũng không đáp lời, cất bao lì xì đi, lúc chạy lên lầu vừa vịn gặp Phương Dịch đang đi xuống, Phương Dịch kêu hắn đi rửa mặt, để anh tiếp Tống Kiến Quốc.

Tống Kiến Quốc gặp Phương Dịch lại lải nhải thêm một lần, Phương Dịch trầm mặc một lát, nói: “Cậu vẫn chưa ăn sáng đúng không? Tôi đi làm.” Nói xong anh đi vào bếp, hoàn toàn không quan tâm tới Tống Kiến Quốc kêu rên.

Tống Kiến Quốc không có chỗ phát tiết, đành phải ngồi xuống, mở bao lì xì, dùng việc ăn để phát tiết oán giận trong lòng.

Đêm đó Tống Kiến Quốc mặt dày mày dạn muốn ở lại, còn thề thốt nói lần này sẽ không chiếm cứ phòng ngủ nữa. Thấy Đường Văn Minh và Phương Dịch không có phản ứng gì, y lập tức cởi quần áo chỉ chừa lại nội y giữ ấm nhảy lên sofa ôm chặt tay vịn, bộ dáng muốn cùng sofa sống chết không rời.

Đường Văn Minh và Phương Dịch cũng bó tay, đành phải chiều theo ý Tống Kiến Quốc, mừng một cứ như vậy qua đi.

Sáng sớm hôm sau chuông cửa lại vang lên, Tống Kiến Quốc tưởng mẹ mình tìm đến, vội vàng chạy đến cửa phòng ngủ khóc lóc cầu cứu Đường Văn Minh. Đường Văn Minh đi ra ngoài đầu tiên là đập Tống Kiến Quốc một cước, sau đó mới chậm rì rì đi mở cửa.

Ngoài cửa không phải ba mẹ Tống Kiến Quốc mà là Long Quân Diệp, y bị phụ huynh cầm tù rất lâu, mãi đến tết âm lịch mới được thả ra, y lập tức chạy đến tìm Đường Văn Minh. Y đã sớm biết Đường Văn Minh đang ở nhà Phương Dịch, mà địa chỉ nhà Phương Dịch y chỉ mất năm phút là tra ra, không hề khó khăn.

Thấy Đường Văn Minh vì sự xuất hiện của y mà biểu tình sửng sốt, Long Quân Diệp mỉm cười, đem hoa hồng đỏ trong tay đặt vào lòng hắn, nói: “Không ngờ đúng không? Tôi vừa được bỏ cầm tù liền đến tìm anh, có nhớ tôi không? Tôi rất nhớ anh!”

Y nói xong liền ôm lấy Đường Văn Minh, đem bó hoa hồng ép giữa hai người lộn tòn một nửa.

Phương Dịch vừa xuống nhà liền nhìn thấy hình ảnh kích thích như vậy, thiếu chút nữa xông vào bếp lấy dao phay, nhưng anh hết nhẩn lại nhẩn, rốt cuộc kêu lên: “Đường Văn Minh!”

Đường Văn Minh vội vàng đẩy Long Quân Diệp ra, cánh hoa hồng đỏ rơi xuống lả tả, thoát nhìn thập phần quý dị.

Long Quân Diệp cười lạnh nhìn Phương Dịch, cao ngạo hất cao cằm, khinh miệt tựa như đang nhìn một con kiến.

Phương Dịch mặc kệ y, anh nhìn Đường Văn Minh ngoác ngón tay, Đường Văn Minh vội vàng xun xoe chạy qua, Phương Dịch giật hoa hồng trong tay hắn vứt xuống đất.

Ánh mắt Long Quân Diệp tối sầm lại, nói: “Đúng, vừa rồi ở dưới lầu tôi mới gặp một người, nghe nói là tới tìm Phương Dịch, bắt quả người kia không biết địa chỉ cụ thể nhà Phương Dịch, cho nên tôi dẫn người đó tới luôn.” Y cười khoái chí với Đường Văn Minh, tựa hồ muốn nói “Tôi làm tốt không?”

Y xoay người, lộ ra một người sau lưng, người nọ đáng người so với Long Quân Diệp thấp gầy hơn rất nhiều, vừa rồi hoàn toàn bị Long Quân Diệp che mắt nên Đường Văn Minh không nhìn thấy, bây giờ người kia lộ mặt khiến Đường Văn Minh rất kinh ngạc.

Người này không phải ai khác, chính là kẻ đối với ‘qua qua’ Phương Dịch’ mê luyến không thôi, Khả Nhạc!

Đường Văn Minh lúc này đặc biệt muốn bóp chết Long Quân Diệp, mà Long Quân Diệp vẫn đang đắc ý dùng ánh mắt khiêu khích Phương Dịch.

Phương Dịch bây giờ chỉ muốn cái nhà này nổ tung ngay lập tức, cho mấy kẻ đáng ghét này nổ banh xác!

Khả Nhạc xách một gói lớn, cười tủm tỉm nói: “Em đến chúc tết, hai anh không cần nghĩ nhiều, em tuyệt đối không có ý khác.”

Giấu đầu hở đuôi! Đường Văn Minh biết cậu ta vẫn chưa chết tâm!

Tống Kiến Quốc thấy chuyện không liên quan đến mình thì nhất thời yên lòng, y chưa từng gặp Long Quân Diệp và Khả Nhạc, càng không biết khúc mắc giữa bọn họ và Đường Văn Minh, còn tưởng là bạn của Phương Dịch, để biểu hiện lòng biết ơn vì đã cho y ở lại ăn tiệc, Tống Kiến Quốc lập tức tiếp đón nồng nhiệt.

Đường Văn Minh tức giận muốn tiến lên đập chết tên phản đồ bán bạn cầu vinh này, lại bị Phương Dịch kéo lại. Phương Dịch đến gần bên tai hắn thì thầm một phen, Đường Văn Minh lập tức bình tĩnh.

Hắn để Tống Kiến Quốc tiếp tục tiếp đón Long Quân Diệp và Khả Nhạc, nói mình và Phương Dịch phải ra ngoài mua này nọ, kêu bọn họ ở lại ăn cơm trưa, cũng để bọn họ nếm thử tay nghề của Phương Dịch.

Khả Nhạc mong còn không kịp, đương nhiên là không có ý kiến gì. Long Quân Diệp tuy khinh thường Phương Dịch, thế nhưng có thể ăn cơm với chủ nhân yêu dấu cũng rất đáng để chờ mong nha, cho dù bị Đường Văn Minh cự tuyệt không cho đi cùng, cuối cùng y vẫn cảm thấy mỹ mãn lưu lại.

Về phần Tống Kiến Quốc, ý kiến của y Đường Văn Minh đã triệt để không thèm đếm xỉa.

Phương Dịch xách túi đi ra ngoài như mọi ngày, không hề nhìn ra điều gì khác thường.

Vừa ra khỏi cửa anh liền gọi điện đặt vé máy bay đến Hải Nam, sau đó lái xe đến nhà Đường Văn Minh lấy giấy tờ tùy thân, thuận tiện mang theo một ít quần cho hai người. Phương Dịch cảm thấy lúc trước để quần áo ở nhà Đường Văn Minh là một hành động sáng suốt.

Thời điểm đám người Tống Kiến Quốc còn chờ cơm trưa ở nhà, Phương Dịch cùng Đường Văn Minh đang ngồi trên máy bay đến Hải Nam, rốt cuộc chỉ còn thể giới của hai người, Phương Dịch tỏ vẻ phi thường vừa lòng.

Đường Văn Minh cảm thấy bảo vệ được trình tiết cho Phương Dịch đúng là quá tuyệt vời !

Tháng hai ở Hải Nam so với đất liền ấm áp hơn, bớt được đông quần áo mùa đông, Đường Văn Minh cả người thư sướng. Phương Dịch thấy hẳn vui vẻ, bản thân tất nhiên cũng vui lây.

Hai người bọn họ rất ăn ý cùng tắt di động.

Trên đường đến khách sạn, Đường Văn Minh nhìn phong cảnh ngoài xe đến xuất thần, Phương Dịch thấy thể liền hỏi hẳn sao vậy.

Đường Văn Minh đáp: “Nhiều cây dừa quá, không biết có thể hái dừa thỏa thích không?”

Tài xế lái xe cười ha ha, dùng tiếng phổ thông đặc giọng địa phương nói: “Nếu cậu leo lên được thì cho cậu ăn miễn phí luôn.”

Đường Văn Minh đánh giá độ cao một chút, quay đầu nhìn Phương Dịch đầy chờ mong. Phương Dịch sờ sờ đầu hẳn, cười nói: “Ngoan, tí nữa mua một quả cho em uống.”

Đường Văn Minh bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, bạn trai mình thế mà lại không biết trèo cây ! Mất hứng !

Buổi tối ăn cơm, Phương Dịch quả nhiên gọi rất nhiều món có liên quan đến dừa cho Đường Văn Minh ăn. Đường Văn Minh ăn đến vui vẻ, còn nói muốn Phương Dịch học nấu, Phương Dịch gật đầu đáp ứng.

Cơm chiều qua đi, hai người ra ngoài tản bộ, Đường Văn Minh nhớ mãi không quên chuyện trèo cây, Phương Dịch bị hẳn cuốn lấy không ngừng, cuối cùng đành phải cưỡng chế kéo hẳn về khách sạn.

Sau khi về phòng Đường Văn Minh nói muốn tắm chung, bị Phương Dịch cự tuyệt. Đường Văn Minh rầu rĩ không vui, Phương Dịch tắm xong mới để hẳn tự tắm, Đường Văn Minh vẻ mặt mất hứng, Phương Dịch lại không để ý đến hẳn.

Đường Văn Minh tâm tình không tốt, vì thế lúc tắm liền cố ý chậm rì, thẳng đến khi cả người bóng loáng mới đi ra.

Hắn tiến vào phòng ngủ liền choáng váng.

Toàn bộ đèn trong phòng đều bị tắt đi, chỉ còn lại một đèn nhỏ lơ mờ, căn phòng trở nên mông lung nhưng không đến nỗi không nhìn thấy gì, bốn phía rải rác một ít nến đỏ khiến bầu không khí trở nên rất ái muội.

Phương Dịch ngồi trên giường, toàn thân trần trụi, không biết lấy ruy băng đỏ ở đâu quấn quanh thân thể, cuối cùng ở trên tính khí thất một cái nơ bướm to đùng, ‘qua qua’ dưới sợi ruy băng ngượng ngùng góc đầu.

“Ông” một tiếng, Đường Văn Minh trong đầu nhất thời trống rỗng, miệng há hốc không khép vào được.

Phương Dịch lấy tay gầy gầy ruy băng trên người một lúc, nhìn hẳn mỉm cười, dụ dỗ nói: “Không đến nhận quà năm mới sao?”

Đường Văn Minh dưới ánh mắt mời mọc của anh chết lặng đi qua, đứng trước mặt Phương Dịch, nhìn anh tươi cười, trong đầu loạn thành một đoàn tương hồ. Hẳn đỡ dẫn vươn tay, có chút do dự chạm vào mặt Phương Dịch.

Phương Dịch nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay hẳn, Đường Văn Minh rùng mình một cái, hẳn rút cuộc cũng hồi phục một chút thần trí, há miệng thở dốc, cái gì cũng nói không nên lời.

Ngón tay hắn run rẩy mò xuống, lướt qua thân thể cường kiện của Phương Dịch, cuối cùng dừng lại trên sợi tơ bướm, hắn nuốt nuốt nước miếng, giống như tân lang hồi hộp vén khăn voan của tân nương, trong lòng vừa thấp thỏm vừa chờ mong, khăn trương đến mức không thể hô hấp.

Tim hắn đập rất nhanh, “Thích thích thích” đập vào màng nhĩ phát đau, hắn hít sâu một hơi, rồi cuộc nhẹ nhàng rút dây, mở ra ‘gói quà’.

Đường Văn Minh lại gần, đứng trong cự ly hai người có thể nghe rõ hô hấp của đối phương, con người Phương Dịch phản chiếu bóng dáng mình, chắc hẳn trong mắt mình lúc này tất nhiên cũng là hình ảnh của đối phương. Đường Văn Minh nhin không được khẽ cười một tiếng, hắn cẩn thận dè chừng hôn lên môi Phương Dịch.

Đêm nay, hắn đã có được món quà tốt đẹp nhất trong đời.

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cong-thanh-thu>